

Α. ΚΟΤΟΜΑΡΗ

ΠΕΡΙΚΟΠΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΩΝ

ΤΩΝ ΚΥΡΙΚΩΝ ΤΟΥ ΣΧΟΛΙΚΟΥ ΕΤΟΥΣ

ΚΕΙΜΕΝΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ • ΕΞΗΓΗΣΗ ΔΥΣΚΟΛΩΝ ΛΕΞΕΩΝ
ΕΞΗΓΗΣΗ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ • ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ • ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ • ΕΡΓΑΣΙΕΣ

ΠΕΡΙΚΟΠΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΩΝ

ΤΩΝ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΤΟΥ ΣΧΟΛΙΚΟΥ ΕΤΟΥΣ

ΚΕΙΜΕΝΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ ♦ ΕΞΗΓΗΣΗ
ΔΥΣΚΟΛΩΝ ΛΕΞΕΩΝ ♦ ΕΞΗΓΗΣΗ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ ♦ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ♦ ΣΥΜ-
ΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΕΣ

Σύσταδεῖσαι ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας
διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 55]64135 13-8-49 ἀποφάσεως

οοο
ο

17032
ΕΚΔΟΣΙΣ: ΔΙΟΝ. & ΒΑΣ. ΛΟΥΚΟΠΟΥΛΟΥ
ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 6 (ΚΗΠΟΣ ΚΛΑΥΘΜΩΝΟΣ) — ΑΘΗΝΑΙ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Μαρίττα

Κάθε γνήσιο αντίτυπο φέρει την υπογραφή του συγγραφέως.

Μαρίττα

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

Τὸ Εὐαγγέλιο εἶναι ἓνα βιβλίον ποὺ περιέχει ὅλη τὴν Ἱστορία τοῦ Χριστοῦ μας. Ὁλὴ ἡ Ἱστορία τοῦ Χριστοῦ, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἀποφάσισε ὁ Θεὸς νὰ στείλῃ τὸν Υἱὸ του, τὸ Χριστό, στὸν κόσμον, ἕως τὴ στιγμὴ ποὺ ἀναλήφθηκε πάλι στοὺς οὐρανούς, εἶναι γραμμένη μέσα στὸ Εὐαγγέλιο. Ἡ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ, ἡ διδασκαλία του καὶ τὰ θαύματα του εἶναι ἡ Ἱστορία τοῦ Χριστοῦ μας. Τὴν ἴδια Ἱστορία τὴν ἔχουν γράψῃ 4 ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι λέγονται **Εὐαγγελιστές**. Αὐτοὶ εἶναι ὁ **Ματθαῖος**, ὁ **Μάρκος**, ὁ **Λουκᾶς** καὶ ὁ **Ἰωάννης**. Ὁ Ματθαῖος καὶ ὁ Ἰωάννης ἦσαν ἀπὸ τοὺς 12 μαθητὰς τοῦ Χριστοῦ. Ἀκουσαν καὶ ἀκολούθησαν τὸ Χριστὸ στὴ ζωὴ του ἀπὸ κοντά. Ὁ Μάρκος δὲν ἦταν μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ μαθητὴς τοῦ Παύλου. Ὁ Λουκᾶς ἦταν γιατρὸς καὶ ἀχώριστος σύντροφος τοῦ Παύλου. Ὁ καθένας ἀπ' αὐτοὺς ἔγραψε τὴν Ἱστορία τοῦ Χριστοῦ, ὅπως τὴν εἶδε ἢ τὴν ἄκουσε. Γι' αὐτὸ ἔχομε 4 Εὐαγγέλια.

Ἡ Ἐκκλησία μας κάθε Κυριακὴ καὶ κάθε γιορτὴ διαβάζει ἓνα κομμάτι ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο, τὸ ὁποῖο μπορεῖ νὰ εἶναι ἡ μέρος τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ, ἡ θαῦμα του, ἡ κομμάτι ἀπὸ τὴ διδασκαλία του. Πρὶν διαβασθῇ τὸ Εὐαγγέλιο ὁ παπὰς ἢ ὁ διάκος ἀναφέρει ποιοιοῦ Εὐαγγελιστῇ εἶναι τὸ κομμάτι τοῦ Εὐαγγελίου ποὺ θὰ διαβάσῃ, εἶναι δηλ. ἀπὸ τοῦ Ματθαίου, ἀπὸ τοῦ Μάρκου, ἀπὸ τοῦ Λουκᾶ ἢ ἀπὸ τοῦ Ἰωάννη. Γι' αὐτὸ ἀκοῦμε νὰ λέῃ «ἐκ τοῦ κατὰ Μᾶρκον, ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην» κλπ. Μᾶς λέει δηλαδὴ ὅτι αὐτὸ τὸ Εὐαγγέλιον ποὺ θὰ διαβάσῃ τώρα εἶναι ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιον ποὺ ἔγραψε ὁ Μάρκος ἢ ὁ Λουκᾶς ἢ ὁ Ματθαῖος ἢ ὁ Ἰωάννης. Κάθε χριστιανὸς ἀκούοντας μὲ προ-

σοχή τὸ Εὐαγγέλιο φωτίζεται καὶ γίνεται ἄνθρωπος τοῦ Χριστοῦ. Γι' αὐτὸ εἶναι ἀνάγκη νὰ προσέχωμε πολὺ τὴν ὥρα ποὺ διαβάζεται τὸ Εὐαγγέλιο. Εἶναι στιγμή ἅγια. Ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο κάθε ἄνθρωπος θὰ διδαχθῇ πολλὰ καλὰ πράγματα. Ἄν κάμῃ δὲ ὅσα διδάσκει τὸ Εὐαγγέλιο, τότε θὰ γίνῃ καὶ καλὸς ἄνθρωπος στὴ ζωὴ αὐτὴ καὶ θὰ περάσῃ εὐτυχισμένα, καὶ στὴν ἄλλῃ ζωὴ, τὴν αἰώνια, θὰ εἶναι κοντὰ στὸ Χριστό.

ΠΕΡΙΚΟΠΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΩΝ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΡΙΤΗ

(Λουκᾶ ζ'. 11—16)

Κείμενο

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐπορεύετο ὁ Ἰησοῦς εἰς πόλιν καλουμένην Ναὶν· καὶ συνεπορεύοντο αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἱκανοὶ καὶ ὄχλος πολὺς. Ὡς δὲ ἤγγισε τῇ πύλῃ τῆς πόλεως, καὶ ἰδοὺ ἐξεκομίζετο τεθνηκώς, υἱὸς μονογενῆς τῇ μητρὶ αὐτοῦ· καὶ αὕτη ἦν χήρα· καὶ ὄχλος τῆς πόλεως ἱκανὸς σὺν αὐτῇ. Καὶ ἰδὼν αὐτὴν ὁ Κύριος, ἐσπλαγχνίσθη ἐπ' αὐτῇ καὶ εἶπεν αὐτῇ. Μὴ κλαῖε. Καὶ προσελθὼν ἤψατο τῆς σοροῦ, οἱ δὲ βαστάζοντες ἔστησαν, καὶ εἶπε· Νεανίσκε, σοὶ λέγω ἐγέρθητι. Καὶ ἀνεκάθισεν ὁ νεκρὸς καὶ ἤρξατο λαλεῖν· καὶ ἔδωκεν αὐτὸν τῇ μητρὶ αὐτοῦ. Ἔλαβε δὲ φόβος ἅπαντας καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεὸν λέγοντες· Ὅτι προφήτης μέγας ἐγήγερται ἐν ἡμῖν καὶ ὅτι ἐπεσκέψατο ὁ Θεὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ.

Ἐξήγηση δυσκόλων λέξεων.

Συνεπορεύοντο αὐτῷ=περπατοῦσαν μαζί του.—**ὄχλος**=κόσμος.—**Ὡς δὲ ἤγγισε**=μόλις πλησίασε.—**ἐξεκομίζετο τεθνηκώς**=κηδευόταν ἕνας πεθαμένος.—**ἱκανὸς**=ἀρκετός.—**Καὶ προσελθὼν**=καὶ ἀφοῦ ἦλθε κοντά.—**ἤψατο τῆς σοροῦ**=ἤγγιξε τὸ νεκροκράββατο.—**ἔστησαν**=σταμάτησαν.—**ἐγέρθητι**=σήκω.—**ἤρξατο λαλεῖν**=ἄρχισε νὰ μιλῇ.—**ἔλαβε δὲ φόβος ἅπαντας**=φοβήθηκαν ὅλοι.—**ἐγήγερται**=παρουσιάσθηκε.—**ἐπεσκέψατο**=λυπήθηκε.

Ἐξήγηση τοῦ Εὐαγγελίου

Τὸ Εὐαγγέλιο αὐτὸ μᾶς περιγράφει ἕνα θαῦμα τοῦ Χριστοῦ. Ἐκεῖνον τὸν καιρὸ πῆγαινε ὁ Ἰησοῦς σὲ μιὰ πόλιν, ποὺ λεγόταν Ναὶν. Μαζί του περπατοῦσαν οἱ μαθηταὶ του καὶ πολὺς κόσμος. Μόλις πλησίασε στὴν πόρτα τῆς πόλης κηδευόταν ἕνας πεθαμένος, μονογενῆς γιὸς τῆς μητέρας του, ἡ ὁποία ἦταν χήρα. Καὶ μαζί ἦταν πολὺς κόσμος ἀπὸ τὴν πόλιν. Ἄμα τὴν εἶδε ὁ Χριστός, τὴ σπλαχνίσθηκε καὶ τῆς εἶπε: Μὴν κλαῖς. Καὶ ἀφοῦ

πῆγε κοντὰ ἄγγιξε τὸ νεκροκράββατο. Αὐτοὶ ποὺ τὸ βάσταγαν σταμάτησαν. Ὁ Χριστὸς εἶπε στὸ νεκρὸ : Νεανίσκε, σοῦ λέγω σῆκω. Καὶ ὁ νεκρὸς σηκώθηκε καὶ ἄρχισε νὰ μιλῇ. Ὁ Χριστὸς τὸν πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν ἔδωσε στὴ μητέρα του. Ὅλοι φοβήθηκαν καὶ ἐδόξαζαν τὸ Θεὸ καὶ ἔλεγαν ὅτι μέγας προφῆτης παρουσιάσθηκε σὲ μᾶς καὶ ὅτι ὁ Θεὸς λυπήθηκε τὸ λαὸ του.

Διδασκαλία

Ὁ Χριστὸς εἶδε νὰ βγαίνει ἓνας νεκρὸς. Πολὺς κόσμος. Κοντὰ στὸ νεκροκράββατο ἢ μητέρα του κτυπιόταν, τραβοῦσε τὰ μαλλιά της, ἔκλαιγε. Δὲν εἶχε ἄλλο παιδί. Τὸ κακὸ ποὺ εἶχε πάθει ἦταν μεγάλο. Κόσμος πολὺς συνώδευε τὴν κηδεῖα γιὰ νὰ παρηγορήσῃ τὴ χήρα. Τὴ παρηγοριὰ νὰ τῆς δώσῃ. Αὐτὴ ἔχασε τὸ μονάκριβο παιδί της, τὸ στήριγμα τῶν γηρατειῶν της. Ὁ Χριστὸς τὴ λυπήθηκε, γιὰτὶ πάντα λυπεῖται τοὺς δυστυχισμένους. Θέλησε νὰ τὴ βοηθήσῃ, γιὰτὶ πάντα βοηθεῖ τὴ δυστυχία. Καὶ τὴ βοήθησε. Τῆς ἔκαμε ἓνα μεγάλο καλὸ, τῆς ἀνάστησε τὸ παιδί της. Γέμισε ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἀπὸ χαρὰ. Δὲν ἤθελε μεγαλύτερο καλὸ. Ὁ Χριστὸς θέλει ὅλοι οἱ ἄνθρωποι νὰ ἔχουν χαρὰ. Μὰ πῶς μπόρεσε ν' ἀναστήσῃ τὸ νεκρὸ αὐτὸ παιδί; Μπόρεσε, γιὰτὶ ὁ Θεὸς εἶναι παντοδύναμος. Μπορεῖ νὰ κάνῃ πράγματα ποὺ δὲν μποροῦν νὰ τὰ κάμουν οἱ ἄνθρωποι. Κάνει θαύματα.

Συμπέρασμα

Νὰ λυπώμαστε τοὺς δυστυχισμένους. Νὰ τοὺς βοηθοῦμε στὴ δυστυχία τους μὲ ὅποιο τρόπο μπορούμε. Νὰ θέλωμε νὰ εἶναι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι χαρούμενοι. Νὰ λυπώμαστε μαζί μὲ ἐκείνους ποὺ ἔχουν λύπη καὶ νὰ χαίρωμαστε μαζί μὲ ἐκείνους ποὺ ἔχουν χαρὰ. Αὐτὴ τὴν ἐντολὴ μᾶς ἔδωκε ὁ Χριστὸς μας : «Κλαῖτε μετὰ κλαίωντων καὶ χαῖρε μετὰ χαιρόντων».

Ἔργασίες

Νὰ μᾶς πῆτε ἓνα περιστατικὸ τῆς ζωῆς σας, ποὺ συμπονέσατε ἓνα δυστυχισμένο.

Νὰ σκεφθῆτε καὶ νὰ βρῆτε περιστατικά, ποὺ θὰ δείξετε συμπόνια στὴ δυστυχία.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

(Λουκ. η'. 5—15)

Κείμενο

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην. Ἐξῆλθεν ὁ σπείρων τοῦ σπεῖραι τὸν σπόρον αὐτοῦ. Καὶ ἐν τῷ σπεῖρειν αὐτόν, ὁ μὲν ἔπεσε παρὰ τὴν ὁδὸν καὶ κατεπατήθη καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ

οὐρανοῦ κατέφαγον αὐτό· καὶ ἕτερον ἔπescen ἐπὶ τὴν πέτραν καὶ φυὲν ἐξηράνθη διὰ τὸ μὴ ἔχειν ἰκμάδα· καὶ ἕτερον ἔπescen ἐν μέσῳ τῶν ἀκανθῶν καὶ συμφυεῖσαι αἱ ἄκανθαι ἀπέπνιξαν αὐτό· καὶ ἕτερον ἔπescen ἐπὶ τὴν γῆν τὴν ἀγαθὴν καὶ φυὲν ἐποίησε καρπὸν ἑκατονταπλασίονα. Ἐπρωτῶν δὲ αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ λέγοντες· Τίς εἶη ἡ παραβολὴ αὕτη; Ὁ δὲ εἶπεν· Ὑμῖν δέδοται γνῶναι τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ· τοῖς δὲ λοιποῖς ἐν παραβολαῖς, ἵνα βλέποντες μὴ βλέπωσι καὶ ἀκούοντες μὴ συνιῶσιν. Ἔστι δὲ αὕτη ἡ παραβολὴ· ὁ σπóρος ἐστὶν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, οἱ δὲ παρὰ τὴν ὁδὸν εἰσὶν οἱ ἀκούοντες· εἴτα ἔρχεται ὁ Διάβολος καὶ αἴρει τὸν λόγον ἀπὸ τῆς καρδίας αὐτῶν, ἵνα μὴ πιστεύοντες σωθῶσιν· οἱ δὲ ἐπὶ τῆς πέτρας, οἳ, ὅταν ἀκούσωσι, μετὰ χαρᾶς δέχονται τὸν λόγον καὶ οὗτοι ρίζαν οὐκ ἔχουσιν, οἳ πρὸς καιρὸν πιστεύουσι καὶ ἐν καιρῷ πειρασμοῦ ἀφίστανται· τὸ δὲ εἰς τὰς ἀκάνθας πεσόν, οὗτοι εἰσὶν οἱ ἀκούσαντες καὶ ὑπὸ μεριμνῶν καὶ πλούτου καὶ ἡδονῶν τοῦ βίου πορευόμενοι συμπνίγονται καὶ οὐ τελεσφοροῦσι· τὸ δὲ ἐν τῇ καλῇ γῇ, οὗτοι εἰσὶν, οἳ τινες ἐν καρδίᾳ καλῇ καὶ ἀγαθῇ, ἀκούσαντες τὸν λόγον, κατέχουσι καὶ καρποφοροῦσιν ἐν ὑπομονῇ. Ταῦτα λέγων ἐφώνει· ὁ ἔχων ὧτα ἀκούειν, ἀκουέτω.

Ἐξήγησις δυσκόλων λέξεων

Ἐξῆλθεν=ἐβγῆκε.—τοῦ σπεῖραι=γιά νά σπεῖρῃ.—καὶ φυὲν=ἀφοῦ ἐφύτρωσε.—ικμάδα=ὕγρασις.—συμφυεῖσαι=ἀφοῦ ἐφύτρωσαν μαζί.—Τίς εἶη=τί εἶναι.—ὕμῖν δέδοται γνῶναι=σέ σᾶς ἔχει δοθῆ νά γνωρίσετε.—μὴ συνιῶσιν=νά μὴ καταλαβαίνουν.—αἴρει=σηκώνει.—οἳ=οἱ ὅποιοι.—ἀφίστανται=ἀπομακρύνονται.—μεριμνῶν = φροντίδων. — οὐ τελεσφοροῦσι=δὲν φέρνουν καρπὸν. — ὧτα=αὐτιά. — ἀκουέτω=ἄς ἀκούῃ.

Ἐξήγησις τοῦ Εὐαγγελίου

Αὐτὸ τὸ Εὐαγγέλιο εἶναι ἀπὸ τῆ διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ. Πολλές φορές ὁ Χριστὸς ἔκανε τὴ διδασκαλίαν του παρουσιάζοντας διάφορα παραδείγματα ἀπὸ τὴ ζωὴ. Αὐτὸ λέγεται **παραβολή**. Μιὰ ἀπὸ τίς παραβολές εἶναι κι αὕτη. Εἶπε λοιπὸν ὁ Χριστὸς αὕτη τὴν παραβολήν. Ἐβγῆκε ἕνας ἄνθρωπος νά σπεῖρῃ τὸ σπóρο στὸ χωράφι του. Ἐκεῖ ποῦ ἔσπερνε πετώντας τοὺς σπóρους στὸ χωράφι, ἕνας σπóρος ἔπescen κοντὰ στὸ δρόμο καὶ περνώντας οἱ διαβάτες τὸν καταπάτησαν καὶ τὰ πουλιά τὸν

ἔφαγαν. Ὁ ἄλλος σπόρος ἔπεσε ἐπάνω σὲ μιὰ πέτρα καὶ ἐφύτρωσε, ἀλλὰ ἀμέσως ξεράθηκε, γιατί δὲν εἶχε ὕγρασία. Ἐνας ἄλλος ἔπεσε μέσα στ' ἀγκάθια. Τὰ ἀγκάθια ὅμως ἀφοῦ ἐφύτρωσαν μαζί καὶ μεγάλωσαν, ἐπνιξαν τὸ φυτὸ τοῦ σπόρου. Καὶ ἕνας ἄλλος ἔπεσε σὲ καλὴ γῆ μὲ καλὸ χῶμα καὶ ἐφύτρωσε καλὰ καὶ μεγάλωσε καὶ ἔφερε καρπὸ ἑκατὸ φορές περισσότερο. Οἱ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ, πού ἄκουσαν τὴν παραβολὴ αὐτή, ρωτοῦσαν τὸ Χριστὸ καὶ ἔλεγαν: Τί εἶναι ἡ παραβολὴ αὐτή; Ὁ Χριστὸς τοὺς εἶπε: Σὲ σὰς ἔχει δοθῇ τὸ δικαίωμα νὰ γνωρίζετε τὰ μυστικά τοῦ Θεοῦ, εἰς τοὺς ἄλλους δὲ ἀνθρώπους νὰ τ' ἀκοῦνε σὲ παραβολὰς καὶ ὅποιοι δὲν καταλαβαίνουν ἄς ἔλθουν, νὰ μὲ ἐρωτήσουν.

Αὐτὴ δὲ ἡ παραβολὴ λέγει τὸ ἑξῆς: Ὁ σπόρος εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ. Ὁ σπόρος πού ἔπεσε στὸ δρόμο εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι πού ἀκοῦνε τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ἔρχεται κατόπιν ὁ πειρασμός, ὁ ὁποῖος, μὲ διάφορες ἁμαρτίες πού τοὺς σπρώχνει νὰ κάμουν, τοὺς καταφέρνει νὰ ξεχάσουν τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ μὴ πιστεύσουν καὶ σωθοῦν καὶ γίνουν καλοὶ ἄνθρωποι. Ἐκεῖνος πού ἔπεσε πάνω στὴν πέτρα εἶναι ἐκεῖνοι πού ἀκοῦνε καὶ δέχονται τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ μὲ χαρὰ, ἀλλὰ δὲν ριζώνει μέσα στὴ ψυχὴ τους, γιατί δὲν ἄνοιξαν τὴν καρδιά τους μὲ προθυμία. Γι' αὐτὸ στὴν παραμικρὴ στενοχώρια ξεχνοῦν τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ ἀπομακρύνονται, φεύγουν ἀπὸ τὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖνος πού ἔπεσε στ' ἀγκάθια εἶναι ἐκεῖνοι πού ἄκουσαν προσωρινὰ τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ. Ἀλλὰ οἱ φροντίδες τῆς ζωῆς, ἡ πλουτομανία καὶ τὰ γλέντια τῆς ζωῆς, τοὺς ἔκαμαν νὰ ξεχάσουν τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ. Προτίμησαν τίς διασκεδάσεις τῆς ζωῆς καὶ πῆγαν χαμένοι. Ἐκεῖνος ὅμως πού ἔπεσε στὸ καλὸ χῶμα εἶναι ἐκεῖνοι πού ἄκουσαν τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ ἐκράτησαν αὐτόν, καὶ γι' αὐτὸ ἐκαρποφόρησε, γιατί ἔχουν ὑπομονὴ καὶ ἀγάπη πρὸς τὸ Θεό. Αὐτὰ ἔλεγε ὁ Χριστός. Ὅποιος ἔχει αὐτιά γιὰ ν' ἀκούη, ἄς ἀκούσῃ τὰ ἅγια αὐτὰ λόγια.

Διδασκαλία

Θαυμάσιο παράδειγμα βρῆκε ὁ Χριστὸς γιὰ ν' ἀποδείξῃ ὅτι ὅλοι κάνομε τὸ Χριστιανό, ἀλλὰ λίγοι εἶναι πραγματικὰ Χριστιανοί. Πολλοὶ διαβάζομε τὸ Εὐαγγέλιο καὶ βλέπομε μέσα σ' αὐτὸ τί ζητεῖ ἀπὸ μᾶς ὁ Χριστός, γιὰ νὰ εἴμαστε πραγματικὰ παιδιὰ του. Ὅλοι πᾶμε

στην Ἐκκλησίᾳ καὶ ἀκοῦμε τὰ κηρύγματα. Λίγοι ὅμως κάνουμε ὅ,τι διαβάζουμε καὶ ὅ,τι ἀκοῦμε. Τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ δὲν βρίσκουν παντοῦ καλὴ γῆ γιὰ νὰ καρποφορήσουν. Ἄλλοι βρίσκουν δρόμο, ὅπως λέει στὴν παραβολή του, καὶ χάνονται, ἄλλοι πέτρα καὶ δὲν φυτρώνουν, ἄλλοι ἀγκάθια καὶ πνίγονται. Μήπως δὲν ὑπάρχουν ἄνθρωποι χριστιανοί, οἱ ὁποῖοι στὸ παραμικρὸ ἀτύχημα λησμονοῦν τὸ Θεό; Μήπως δὲν ὑπάρχουν χριστιανοί ποὺ πνίγονται μέσα στὶς ἁμαρτίες καὶ στὶς ἀσωτίες καὶ ξεχνοῦν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ; Μήπως δὲν ὑπάρχουν χριστιανοί ποὺ οἱ ἔγνοιες τῆς ζωῆς δὲν τοὺς ἀφήνουν νὰ σκεφθοῦν τὸ Θεό; Ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἄνθρωποι ποὺ ὅλες τὶς φουρτούνες τῆς ζωῆς τὶς δέχονται μὲ ὑπομονή, ποὺ φεύγουν μακριὰ ἀπὸ κάθε κακὸ, ἀπὸ κάθε ἁμαρτία, ποὺ σκέπτονται μόνο τὸ Θεό, ποὺ σ' αὐτὸν καταφεύγουν, ποὺ αὐτὸν παρακαλοῦν μὲ τὴν προσευχή τους, ποὺ μόνο τὸ θέλημά του κάνουν. Ἡ ἐπιθυμία τους εἶναι νὰ κάνουν πάντα τὸ καλὸ, γιὰ νὰ εἶναι πάντα κοντὰ στὸ Χριστό. Αὐτοὶ εἶναι οἱ πραγματικοὶ χριστιανοί, αὐτὰ εἶναι τὰ πραγματικὰ παιδιὰ τοῦ Χριστοῦ. "Ἀς ἀνοίξουμε καλὰ τ' αὐτιά μας καὶ ἄς ἀκούσωμε τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὸς εἶναι ἡ ζωὴ μας, αὐτὸς πρέπει νὰ εἶναι καὶ ἡ ἀγάπη μας. "Ἀς γίνωμε ὅλοι ἡ γῆ ἡ καλὴ.

Συμπέρασμα

"Ὅλοι πρέπει ὄχι μόνο ν' ἀκοῦμε τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ, ὄχι μόνο νὰ λέμε πὼς εἴμαστε χριστιανοί, ἀλλὰ νὰ κάνουμε ὅ,τι λέγει ὁ Χριστός. Νὰ κάνουμε πάντα καλὰς πράξεις καὶ ν' ἀποφεύγωμε τὰ κακά. "Εἰσι λέει καὶ ὁ Χριστός: «Οὐ μὴν ὁ λέγων μοι, Κύριε, Κύριε, εἰσελεύσεται εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ἀλλ' ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με πατρός». Δηλαδή: Καλὸς χριστιανὸς δὲν εἶναι ἐκεῖνος ποὺ λέγει πὼς εἶναι χριστιανός, ἀλλὰ ἐκεῖνος ποὺ κάνει τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ποὺ κάνει καλὰ ἔργα. Αὐτὸς θὰ ζῇ εὐτυχισμένος σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ, ἀλλὰ καὶ στὴν ἄλλη ζωὴ θὰ εἶναι κοντὰ στὸ Χριστό.

Ἔργασίαι

Κάθε παιδί νὰ ἐξετάσῃ καλὰ τὸν ἑαυτό του γιὰ νὰ ἰδῇ σὲ ποῖο εἶδος ἀνθρώπων ἀνήκει. Μήπως εἶναι ὁ δρόμος; Μήπως εἶναι ἡ πέτρα; Μήπως εἶναι τ' ἀγκάθια; "Ἀς φροντίσῃ ὅμως νὰ γίνῃ ἀγαθὴ γῆ. "Ἀς ἀκούῃ μὲ προσοχὴ τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ καὶ τὶς καλὰς συμβουλὰς τῶν γονέων καὶ τῶν δασκάλων του.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΕΜΠΤΗ

(Λουκᾶ 1στ'. 19—31)

Κείμενο

Εἶπεν ὁ Κύριος· "Ἀνθρωπὸς τις ἦν πλούσιος καὶ ἐνεδιδύσκετο πορφύραν καὶ βύσσον, εὐφραινόμενος καθ' ἡμέραν λαμπρῶς

Πτωχὸς δέ τις ἦν, ὀνόματι Λάζαρος, ὃς ἐβέβλητο πρὸς τὸν πυλῶνα αὐτοῦ ἡλκωμένος καὶ ἐπιθυμῶν χορτασθῆναι ἀπὸ τῶν ψιχίων τῶν πιπτόντων ἀπὸ τῆς τραπέζης τοῦ πλουσίου· ἀλλὰ καὶ οἱ κύνες ἐρχόμενοι ἀπέλειχον τὰ ἔλκη αὐτοῦ. Ἐγένετο δὲ ἀποθανεῖν τὸν πτωχὸν καὶ ἀπενεχθῆναι αὐτὸν ὑπὸ τῶν ἀγγέλων εἰς τὸν κόλπον τοῦ Ἀβραάμ· ἀπέθανε δὲ καὶ ὁ πλούσιος καὶ ἐτάφη. Καὶ ἐν τῷ Ἀδῇ ἐπάρας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, ὑπάρχων ἐν βασάνοις, ὅρᾳ τὸν Ἀβραάμ ἀπὸ μακρόθεν καὶ Λάζαρον ἐν τοῖς κόλποις αὐτοῦ. Καὶ αὐτὸς φωνήσας εἶπε· Πάτερ Ἀβραάμ, ἐλέησόν με καὶ πέμψον Λάζαρον, ἵνα βάψῃ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου αὐτοῦ ὕδατος καὶ καταψύξῃ τὴν γλῶσσαν μου, ὅτι ὀδυνῶμαι ἐν τῇ φλογὶ ταύτῃ. Εἶπε δὲ Ἀβραάμ· Τέκνον, μνήσθητι ὅτι ἀπέλαβες σὺ τὰ ἀγαθὰ σου ἐν τῇ ζωῇ σου καὶ Λάζαρος ὁμοίως τὰ κακὰ· νῦν δὲ ὁδε παρακαλεῖται, σὺ δὲ ὀδυνᾷσαι. Καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις μεταξὺ ἡμῶν καὶ ὑμῶν χάσμα μέγα ἐστήρικται, ὅπως οἱ θέλοντες διαβῆναι ἐντεῦθεν πρὸς ὑμᾶς μὴ δύνωνται, μηδὲ οἱ ἐκεῖθεν πρὸς ἡμᾶς διαπερῶσιν. Εἶπε δὲ ἔρωτῶ οὖν σε, Πάτερ, ἵνα πέμψῃς αὐτὸν εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς μου· ἔχω γὰρ πέντε ἀδελφούς· ὅπως διαμαρτύρηται αὐτοῖς, ἵνα μὴ καὶ αὐτοὶ ἔλθωσιν εἰς τὸν τόπον τοῦτον τῆς βασάνου. Λέγει αὐτῷ Ἀβραάμ· Ἔχουσι Μωσέα καὶ τοὺς Προφῆτας· ἀκουσάτωσαν αὐτῶν. Ὁ δὲ εἶπεν· Οὐχί, Πάτερ Ἀβραάμ. Ἀλλ' ἐάν τις ἀπὸ νεκρῶν πορευθῇ πρὸς αὐτούς, μετανοήσουσιν. Εἶπε δὲ αὐτῷ· Εἰ Μωσέως καὶ τῶν Προφητῶν οὐκ ἀκούουσιν, οὐδέ, ἐάν τις ἐκ νεκρῶν ἀναστῇ, πεισθήσονται.

Ἐξήγηση δυσκόλων λέξεων

Ἐνεδιδύσκετο=ἐνδυόταν.—πορφύρα=φόρεμα κόκκινο μεγάλης ἀξίας.—βύσσον=πολύτιμον ὕφασμα γιὰ ἐσώρουχα.—ἐβέβλητο=καθόταν χάμω.—πυλῶνα=μεγάλην θύραν.—ἡλκωμένος=γεμάτος πληγῆς.—ἀπέλειχον=ἐγλειφαν.—Ἐλκη=πληγές.—ἐγένετο δὲ=ἔταν δέ.—ἀπενεχθῆναι=νὰ ὀδηγηθῇ.—κόλπον τοῦ Ἀβραάμ=παραδείσον.—ἐπάρας=σηκῶσας.—ὅρᾳ=βλέπει.—καταψύξῃ=δροσίση.—ὅτι ὀδυνῶμαι=γιατὶ ὑποφέρω.—μνήσθητι=θυμήσου.—παρακαλεῖται=παρηγορεῖται.—ἐπὶ πᾶσι τούτοις=κοντὰ σ' αὐτά.—ἐστήρικται=ὑπάρχει.—ὑμῶν=ἐσᾶς.—ἐνθεν=ἀπ' ἐδῶ.—ἐκεῖθεν=ἀπ' ἐκεῖ.—διαπερῶσιν=περυοῦν.—ἐρωτῶ=παρακαλῶ.—διαμαρτύρηται αὐτοῖς=μαρτυρήσῃ σ' αὐτούς.—ἀκουσάτωσαν=ᾶς ἀκούσουν.—πεισθήσονται=θα πεισθοῦν.

Ἑξήγηση τοῦ Εὐαγγελίου

Τὸ Εὐαγγέλιον αὐτὸ εἶναι μία παραβολή, πού εἶπεν ὁ Χριστός. Ἕνας ἄνθρωπος ἦταν πλούσιος καὶ ἐνδυόταν με πορφύραν καὶ βύσσον, δηλαδή με φορέματα μεγάλης ἀξίας. Τέτοια φορέματα φοροῦσαν οἱ βασιλιάδες καὶ οἱ πολλοὶ πλούσιοι. Καὶ κάθε μέρα περνοῦσε λαμπρὰ καὶ εὐχαριστημένα. Ἕνας δὲ πτωχός, ὀνομαζόμενος Λάζαρος, καθόταν χάμω στὴ μεγάλη πόρτα τοῦ πλούσιου γεμάτος πληγές. Ἐκεῖ προσπαθοῦσε νὰ χορτάσῃ ἀπὸ τὰ ψίχουλα πού ἔπεφταν ἀπὸ τὸ τίναγμα τοῦ τραπεζομάνδηλου τοῦ πλούσιου. Τὰ γύρω σκυλιὰ ἔρχονταν ἐκεῖ καὶ τοῦ ἔγλειφαν τὶς πληγές, γιὰ νὰ τοῦ γλυκάνουν τοὺς πόνους. Ὅταν ἀπέθανε ὁ φτωχὸς οἱ ἄγγελοι πῆραν τὴν ψυχὴν του καὶ τὴν ἔφεραν στοὺς κόλπους τοῦ Ἀβραάμ, στὸν Παράδεισον. Ὅταν ἀπέθανεν ὁ πλούσιος θάφτηκε... Χάθηκε. Πῆγε στὴν κόλαση. Ἐκεῖ, μέσα στὰ βάσανα τῆς κόλασης, σήκωσε τὰ μάτια του καὶ εἶδε ἀπὸ μακριὰ τὸν Ἀβραάμ καὶ κοντὰ του τὸ Λάζαρο. Καὶ φώναξε δυνατὰ καὶ εἶπε: Πατέρα Ἀβραάμ, ἐλέησέ με καὶ στείλε τὸ Λάζαρο γιὰ νὰ βρέξῃ τὸ δάκτυλό του στὸ νερὸ καὶ δροσίσῃ τὴ γλῶσσα μου, γιὰτὶ ὑποφέρω μέσα σ' αὐτὴ τὴ φωτιά. Εἶπε δὲ ὁ Ἀβραάμ: Παιδί μου, θυμήσου ὅτι στὴ ζωὴ σου ἀπόλαυσες ὅλα τὰ καλὰ, ἐνῶ ὁ Λάζαρος ὅλα τὰ κακὰ. Τώρα αὐτὸς παρηγοριέται, σὺ δὲ ὑποφέρεις. Καὶ κοντὰ σ' αὐτά, μετὰξὺ μας ὑπάρχει ἓνα μεγάλο χάσμα γιὰ νὰ μὴ μποροῦν ὅσοι θέλουν νὰ διαβοῦν ἀπὸ ἐδῶ σὲ σὰς, οὔτε ἀπ' ἐκεῖ σὲ μᾶς νὰ περάσουν. Εἶπε τότε ὁ πλούσιος: Σὲ παρακαλῶ, Πατέρα, νὰ στείλῃς τὸ Λάζαρο στὸ σπίτι τοῦ πατέρα μου· ἔχω πέντε ἀδελφία. Νὰ πάῃ νὰ τοὺς μαρτυρήσῃ τί ὑποφέρω γιὰ νὰ μὴν ἔλθουν καὶ ἐκεῖνοι στὸ τόπον αὐτό, πού εἶναι γεμάτος βάσανα, στὴν Κόλαση. Ὁ Ἀβραάμ λέει σ' αὐτόν: Ἐχουν τὰ βιβλία τοῦ Μωϋσῆ καὶ τῶν Προφητῶν. Ἄς ἀκούσουν αὐτά. Ἄς κάμουν ὅ,τι λένε τὰ βιβλία αὐτά. Ὁ πλούσιος εἶπε: Ὁχι, Πατέρα Ἀβραάμ. Ἐάν ἓνας ἀπὸ τοὺς νεκροὺς πάῃ σ' αὐτοὺς θὰ μετανοήσουν. Ὁ Ἀβραάμ τοῦ λέγει: Ἐάν δὲν ἀκοῦνε τὸ Μωϋσῆ καὶ τοὺς Προφῆτες, οὔτε ἐάν ἓνας νεκρὸς ἀναστηθῇ θὰ πεισθοῦν.

Διδασκαλία

Ἐξοχή ἡ παραβολὴ αὕτη. Εἶναι παρμένη ἀπὸ τὴ ζωὴ, καὶ γι' αὐτὸ τὴν καταλαβαίνουν οἱ ἄνθρωποι καλύτερα. Στὴ ζωὴ δύο ἄνθρωποι,

Ένας πλούσιος πού περνούσε πολύ πλούσια, καί ἐφρόντιζε μόνο γιά τόν ἑαυτό του, καί ἔας φτωχός, πού δέν εἶχε τίποτε, πεινασμένος καί γυμνός καί γεμάτος πληγές. Πήγαινε στήν πόρτα τοῦ πλούσιου γιά νά φάη κανένα ψίχουλο. Ὁ πλούσιος τόν ἐβλεπε, ἀλλά δέν ἔδινε προσοχή, δέν τόν λυπόταν. Αὐτός κοίταζε μόνο τή δική του ζωή. Οἱ ἄνθρωποι δέν τόν πρόσεχαν τόν φτωχό. Οἱ σκύλοι τόν λυπήθηκαν καί ἔγλειφαν τίς πληγές του, γιά νά τοῦ γλυκάνουν τόν πόνο. Ἔτσι περνοῦσε ἡ πρόσκαιρη αὐτή ζωή. Ἦρθε ὁ ὥρα πού πέθαναν κι οἱ δύο. Ἐδῶ τώρα στήν αἰώνια ζωή ἀλλάζει ἡ θέση τῶν δύο αὐτῶν ἀνθρώπων. Ὁ φτωχός Λάζαρος ὁδηγεῖται ἀπό τοὺς Ἀγγέλους στὸν Παράδεισο, κοντὰ στὸν ἅγιο ἄνθρωπο, τὸν Ἀβραάμ, καί ἐκεῖ περνᾷ ἔξοχα. Ἀπολαμβάνει κάθε χαρὰ καί εὐχαρίστηση. Ὁ πλούσιος ἀπέθανε καί ἐτάφη. Κανεὶς ἄγγελος δέν πάει κοντά. Μόνον ὁ Σατανᾶς τὸν παίρνει καί τόν ὁδηγεῖ στήν Κόλαση, μέσα στὰ βάσανα. Καίεται ἐκεῖ. Ὑποφέρει. Ζητεῖ νά πάη ὁ Λάζαρος νά τοῦ δροσίσει τὴ γλῶσσα μὲ λίγο νερό. Ποῦ εἶναι τὰ γλέντια του καί τὰ πολλὰ φαγητά; Τίποτε. Πεινᾷ, βασανίζεται, καίεται καί ζητεῖ ἀπὸ τὸ Λάζαρο λίγο νερό νά δροσισθῇ. Ταλαίπωρε πλούσιε, γιά θυμῆσου πῶς ζοῦσες καί δέν σκεφτόσουν ποτὲ τοὺς φτωχοὺς πού πεινοῦσαν. Δέν σκέφθηκες ποτὲ στὴ ζωή σου ὅτι θά πεθάνης. Δέν σκέφθηκες ποτὲ στὴ ζωή σου ὅτι εἶχες ὑποχρέωση νά βοηθῆς τοὺς φτωχοὺς. Γι' αὐτὸ σοῦ ἔδωκε ὁ Θεὸς τὰ πλούτη. Νόμιζες πού θά ζήσης αἰώνια. Δέν ἤξερες ὅτι ἡ ἀσπλαχνία σου θά πληρωνόταν κάποτε μὲ τὴν αἰώνια κόλαση. Γιατί δέν ἀκουες τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ, πού ἔλεγαν: «Βοηθεῖτε τοὺς πτωχοὺς». Αὐτὴ εἶναι ἡ τύχη ὅλων τῶν ἀσπλαχνων ἀνθρώπων. Αἰώνια κόλαση τοὺς περιμένει. Ἄς μὴ λησμονήσωμε ποτὲ στὴ ζωή μας τίς φωνές τοῦ πόνου καί τῶν βασάνων τοῦ πλούσιου.—Πάτερ Ἀβραάμ, καίομαι ἐν τῇ φλογὶ ταύτῃ... Νά καταψύξῃ τὴν γλῶσσαν μου ὅτι ὀδυνῶμαι». Μετὰ τὸ θάνατο δέν ὑπάρχει μετάνοια.

Συμπέρασμα

Ὅταν ἔχωμε χρήματα, ὅταν ἔχωμε καλὰ φαγητά, ὅταν ἔχωμε πολλὰ ρούχα, ὅταν ζοῦμε εὐτυχισμένοι, ἄς μὴ λησμονᾶμε ὅτι ὑπάρχουν γύρω μας φτωχοί, δυστυχισμένοι, γυμνοί, νηστικοί. Ἄς τρέχωμε πάντα νά τοὺς βοηθήσωμε. Λίγα χρήματα, λίγο φαγητό, ἕνα ρούχο ἕνα γλυκὸ λόγο μποροῦμε νά δώσωμε καί ἀπὸ τὸ λίγο ἀκόμη πού ἔχομε. Παιδιά μὴν ξεχνᾶτε ποτὲ νά βοηθῆτε τὰ φτωχὰ παιδιά, τοὺς φτωχοὺς συμμαθητές σας. Μὲ τὴ βοήθεια αὐτὴ θά κερδίσετε τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Ἐχετε πάντα στὸ νοῦ σας τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ «τῷ μὴ ποιήσαντι ἔλεος, ἔσται ἡ κρίσις ἀνίλεως».

Ἔργασίες

Γράψτε σ' ἕνα χαρτί τὴν ἐλεημοσύνη πού ἐκάματε τὴν περασμένη ἑβδομάδα. Βοῦτε περιστατικά, πού θά δείξετε πῶς δέν εἰσθε σὰν τὸν πλούσιο τοῦ Εὐαγγελίου.

Σκεφθῆτε καλὰ καὶ ἔχετε πάντα στὸ νοῦ σας τὴ θέση τοῦ πλούσιου καὶ τοῦ φτωχοῦ σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ καὶ τὴ θέση τους στὴν ἄλλη ζωὴ τὴν αἰώνια.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΚΤΗ

(Λουκᾶ ἡ'. 27—30)

Κείμενο

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐλθόντι τῷ Ἰησοῦ εἰς τὴν χώραν τῶν Γαδαρηνῶν ὑπῆντησεν αὐτῷ ἀνὴρ τις ἐκ τῆς πόλεως, ὃς εἶχε δαιμόνια ἐκ χρόνων ἱκανῶν, καὶ ἱμάτιον οὐκ ἐνεδιδύσκετο, καὶ ἐν οἰκίᾳ οὐκ ἔμενεν ἀλλ' ἐν τοῖς μνήμασιν. Ἰδὼν δὲ τὸν Ἰησοῦν καὶ ἀνακράξας προσέπεσεν αὐτῷ καὶ φωνῇ μεγάλῃ εἶπε· Τί ἐμοὶ καὶ σοί, Ἰησοῦ, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου; δέομαί σου, μὴ μὲ βασανίσῃς. Παρήγγειλε γὰρ τῷ Πνεύματι τῷ ἀκαθάρτῳ ἐξελθεῖν ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου· πολλοὺς δὲ χρόνους συνηρπάκει αὐτὸν καὶ ἐδεσμεῖτο ἀλύσει καὶ πέδαις φυλασσόμενος, καὶ διαρρήσων τὰ δεσμὰ ἠλαύνετο ὑπὸ τοῦ δαίμονος εἰς τὰς ἐρήμους. Ἐπηρώτησε δὲ αὐτὸν ὁ Ἰησοὺς λέγων· Τί σοι ἐστὶν ὄνομα; Ὁ δὲ εἶπε· Λεγεὼν· ὅτι δαιμόνια πολλὰ εἰσῆλθεν εἰς αὐτόν. Καὶ παρεκάλει αὐτὸν ἵνα μὴ ἐπιτάξῃ αὐτοῖς εἰς τὴν ἄβυσσον ἀπελθεῖν. Ἦν δὲ ἐκεῖ ἀγέλη χοίρων ἱκανῶν βοσκομένων ἐν τῷ ὄρει· καὶ παρεκάλει αὐτόν, ἵνα ἐπιτρέψῃ αὐτοῖς εἰς ἐκείνους εἰσελθεῖν καὶ ἐπέτρεψεν αὐτοῖς. Ἐξελθόντα δὲ τὰ δαιμόνια ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου εἰσῆλθον εἰς τοὺς χοίρους καὶ ὥρμησεν ἡ ἀγέλη κατὰ τοῦ κρημοῦ εἰς τὴν λίμνην καὶ ἀπεπνίγη. Ἰδόντες δὲ οἱ βόσκοντες τὸ γεγεννημένον ἔφυγον· καὶ ἀπελθόντες ἀπήγγειλαν εἰς τὴν πόλιν καὶ εἰς τοὺς ἀγρούς· ἐξῆλθον δὲ ἰδεῖν τὸ γεγονός· καὶ ἦλθον πρὸς τὸν Ἰησοῦν καὶ εὗρον καθήμενον τὸν ἄνθρωπον, ἀφ' οὗ τὰ δαιμόνια ἐξεληλύθει, ἱματισμένον καὶ σωφρονοῦντα παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἐφοβήθησαν. Ἀπήγγειλαν δὲ αὐτοῖς καὶ οἱ ἰδόντες πῶς ἐσώθη ὁ δαιμονισθείς. Καὶ ἠρώτησαν αὐτόν ἅπαν τὸ πλῆθος τῆς περιχώρου τῶν Γαδαρηνῶν ἀπελθεῖν ἀπ' αὐτῶν ὅτι φόβῳ μεγάλῳ συνείχοντο· αὐτὸς δὲ ἐμβὰς εἰς τὸ πλοῖον ὑπέστρεψεν. Ἐδέετο δὲ ἀνὴρ, ἀφ' οὗ ἐξεληλύθει τὰ δαιμόνια, εἶναι σὺν αὐτῷ. Ἀπέλυσε δὲ αὐτόν ὁ Ἰησοὺς λέγων· ὑπόστρεψε εἰς τὸν οἶκόν σου καὶ διηγοῦ ὅσα ἐποίησέ σοι ὁ Θεός. Καὶ ἀπῆλθε καθ' ὅλην τὴν πόλιν κηρύσσων ὅσα ἐποίησεν αὐτῷ ὁ Ἰησοὺς.

Ἑξήγησις δυσκόλων λέξεων

Ὅς=ὁ ὁποῖος.—ἐκ χρόνων ἱκανῶν=ἀπὸ πολλὰ χρόνια.—ἱμάτιον=φόρεμα.—τί ἐμοὶ καὶ σοί ;=Ποιά σχέση ὑπάρχει μεταξύ μας ;—δέσμοί σου=σέ παρακαλῶ.—συνηρᾷται=εἶχε πιάσει.—πέδαις=μέσι—δερένια δεσμά στή πόδια.—διαρρήσας=σπάζοντας.—ἡλαύνετο=ἐφέρετο.—λεγεῶν=πλήθος.—ἄβυσσος=κόλασιν.—ἅψ' οὗ τὰ δαιμόνια ἐξελήλυθει=ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἶχαν βγῆ τὰ δαιμόνια.—ἱματισμένον=ἐνδυμένον.—σωφρονεῦντα=ἥσυχον καὶ μυαλωμένον.—ἠρώτησαν=παρακάλεσαν.—ἅπαν τὸ πλήθος=ὅλος ὁ λαός.—σὺν αὐτῷ εἶναι=νά μείνῃ μαζί του.

Ἑξήγησις τοῦ Εὐαγγελίου

Τὸ Εὐαγγέλιον αὐτὸ μᾶς περιγράφει ἓνα θαῦμα ποῦ ἔκαμε ὁ Χριστὸς στὴν πόλιν τῶν Γαδαρηνῶν, στή Γάδαρα. Τὰ Γάδαρα εἶναι μιὰ πόλις ποῦ βρίσκεται κοντὰ στὴ λίμνη τῆς Γεννησαρέτ. Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ἐνῶ ἐρχόταν ὁ Ἰησοῦς στὴν πόλιν τῶν Γαδαρηνῶν τὸν συνήντησε ἓνας ἄνδρας Γαδαρηνός, ὁ ὁποῖος ἦταν δαιμονισμένος ἀπὸ πολλὰ χρόνια. Ἦταν δὲ πολὺ δαιμονισμένος, γι' αὐτὸ γύριζε γυμνός. Σὲ σπῆτι δὲν καθόταν, ἀλλὰ στὰ μνήματα, μέσα δηλαδὴ σὲ λάκκους καὶ σὲ σπηλιές. Ὅταν εἶδε τὸν Ἰησοῦν πῆγε κοντά του καὶ ἄρχισε νὰ φωνάζῃ μὲ μεγάλες φωνές. Ἐφώναζε ἐννοεῖται τὸ δαιμόνιο, τὸ ὁποῖο γνώρισε τὸ Χριστὸ καὶ ἤξερε ὅτι ὁ Χριστὸς σὰν Θεὸς μποροῦσε νὰ τὸ βασανίσῃ. Ἐλεγε δὲ στοῦ Χριστοῦ : Τί σχέση ὑπάρχει μεταξύ μας, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου ; Σὲ παρακαλῶ, μὴ μὲ βασανίσῃς. Τὸ δαιμόνιο ἀναγνώρισε τὴ δύναμιν τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Ὁ Χριστὸς λυπήθηκε τὸν ἄνθρωπον καὶ ἐσκόπευε νὰ παραγγεῖλῃ στοῦ δαιμόνιο νὰ βγῇ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον, γιὰτὶ πολλὰ χρόνια τὸν εἶχε πιάσει καὶ γι' αὐτὸ ἦταν δεμένος μὲ ἀλυσίδες καὶ εἶχε στὰ πόδια σιδερένια δεσμά. Πολλὰς φορὲς ὅμως ἔσπαζε τὰ δεσμά του καὶ ὠδηγόταν ἀπὸ τὸ δαιμόνιο στὶς ἐρημίες. Ὁ Ἰησοῦς τότε ρώτησε τὸ δαιμόνιο : Ποιὸ εἶναι τὸ ὄνομά σου ; Ἐκεῖνο ἀπήντησε : «Λεγεὼν», δηλαδὴ πολλὰ δαιμόνια εἶχε, καὶ παρακαλοῦσαν τὸ Χριστὸ νὰ μὴ διατάξῃ νὰ φύγουν γιὰ τὴν κόλασιν, ἀλλὰ νὰ τοὺς ἐπιτρέψῃ νὰ μπουδ στοὺς χοίρους, ποὺ ἔβοσκαν ἀρκετοὶ ἐκεῖ στοῦ βουνό. Ὁ Χριστὸς τοὺς τὸ ἐπέτρεψε. Τὰ δαιμόνια τότε βγήκαν ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον καὶ μπήκαν στοὺς χοίρους. Τὸ κοπάδι τῶν χοίρων δαιμονίσθηκε καὶ ἔπεσε σὰν τρελλὸ ἀπὸ τὸν κρημνὸ στὴ λίμνη καὶ πνίγηκε. Ἐκεῖνοι ποὺ

ἔβοσκαν εἶδαν τὸ τί γίνηκε καὶ ἔφυγαν. Πῆγαν στήν πόλιν καὶ στὰ χωράφια καὶ εἶπαν ὅ,τι γίνηκε. Οἱ ἄνθρωποι ἔτρεξαν νὰ ἰδοῦν τί συνέβη καὶ ἦλθαν στὸν Ἰησοῦ. Ἐκεῖ βρῆκαν τὸν δαιμονισμένο νὰ κάθεται ἡσυχος, ντυμένος καὶ καλὰ στὰ μυαλά του· στὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ καὶ φοβήθηκαν. Ἐκεῖνοι δὲ ποῦ εἶχαν ἰδῆ τί εἶχε συμβῆ εἶπαν στοὺς ἄλλους πῶς σώθηκε ὁ δαιμονισμένος. Ὁλος δὲ ὁ λαὸς τῶν Γαδαρηνῶν παρακαλοῦσαν τὸ Χριστὸ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴ πόλιν τους, γιατί πολὺ φοβήθηκαν. Ὁ Ἰησοὺς μπῆκε τότε σ' ἓνα πλοῖο καὶ ἔφυγε. Ὁ δαιμονισμένος, ἡσυχος πλέον, παρακαλοῦσε τὸ Χριστὸ νὰ μείνῃ κοντά του. Ὁ Ἰησοὺς ὅμως τοῦ εἶπε: Πήγαινε στὸ σπίτι σου, τώρα εἶσαι καλὰ, καὶ πρὸς στοὺς ἀνθρώπους ὅσα σοῦ ἔκαμεν ὁ Θεός. Ὁ ἄνθρωπος ἔφυγε καὶ ἔλεγε παντοῦ ὅσα τοῦ ἔκαμε ὁ Ἰησοὺς.

Διδασκαλία

Μπροστὰ στὸ Χριστὸ ἓνας τρελλός. Εἶχε δαιμόνια. Φαίνεται ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε πολλὰς ἁμαρτίες καὶ γι' αὐτὸ τὸν εἶχε κυριεύσει ὁ δαίμονας. Ἡ κατάστασή του ἦτο βαρειά, γιατί γύριζε γυμνὸς στὰ βουνά. Εἶδε τὸν Ἰησοῦ, κατάλαβε ὅτι αὐτὸς εἶχε τὴ δύναμιν νὰ τὸν γιαιτρέψῃ. Ἐτρεξε καὶ ἔπεσε στὰ πόδια του. Ὁ δαίμονας ὅμως, ποῦ εἶχε κυριεύσει τὸν ἄνθρωπο, γνώρισε τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ καὶ κατάλαβε τί τὸν περίμενε. Ὁ Χριστὸς θὰ τὸν ἔδιωχνε ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο. Γι' αὐτὸ παρακάλεσε αὐτὸν νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ μπῇ στὸ κοπάδι ἀπὸ γουρούνια. Καὶ τὸν ἄφησε ὁ Χριστός. Ἀλλὰ τὰ δαιμόνια μαζί με τὰ γουρούνια ἔπεσαν στὴ λίμνη. Ὁ ἄνθρωπος γίνηκε καλὰ. Τώρα ποῦ ἦλθε στὰ καλὰ του κάθησε κοντὰ στὸ Χριστὸ ἡσυχος καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ μείνῃ ἐκεῖ. Φοβόταν ὁ δυστυχὴς μὴ τυχὸν ξαναπάθῃ τὰ ἴδια. Ὁ Χριστὸς ὅμως τὸν ἡσύχασε. Οἱ Γαδαρῆνοὶ εἶδαν τί καλὸ ἔκαμε στὸν ἄρρωστο καὶ ἀντὶ νὰ τὸν εὐχαριστήσουν καὶ νὰ τὸν παρακαλέσουν νὰ μείνῃ κοντά τους, τὸν ἔδιωχναν ἀπὸ τὸν τόπο τους. Τί κουτοὶ καὶ ἁμαρτωλοὶ ἄνθρωποι! Οἱ ἁμαρτίες τους δὲν τοὺς ἄφηναν νὰ σκεφθοῦν καλὰ. Ἦθελαν νὰ τοὺς ἔχουν μακριὰ ἀπὸ τὸ Σωτῆρα Χριστό. Ὁ Χριστὸς γνώριζε τὴν κακὴ ψυχὴ τους, τὸ ἁμαρτωλὸ μυαλὸ τους καὶ τοὺς τιμώρησε δείχνοντάς τους ὅτι πρέπει νὰ ὑπακούουν στοὺς νόμους τῆς θρησκείας τους. Ὁλο ἐκεῖνο τὸ μεγάλο κοπάδι ἀπὸ τὰ γουρούνια, ποῦ ἀνῆκε στὸ χωριό, χάθηκε. Μεγάλῃ ζημίᾳ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ τιμωρηθοῦν. Ὁ νόμος ἀπαγόρευε νὰ τρέφουν γουρούνια. Αὐτοὶ ὅμως κρυφὰ ἔτρεφαν πολλὰ: Νὰ λοιπὸν ποῦ τιμωροῦνται γιὰ τὴν παρανομία τους. Ἀνθρώπε, γνώριζε ὅτι ἡ ἁμαρτία εἶναι κακὸ πρᾶγμα καὶ τιμωρεῖται. Ἡ ἁμαρτία καὶ ὅλες οἱ κακὲς πράξεις εἶναι ἔργα τοῦ διαβόλου. Ὁ ἁμαρτωλὸς ἄνθρωπος εἶναι κυριευμένος ἀπὸ τὰ δαιμόνια, ὅπως ὁ δαιμονισμένος Γαδαρηνός. Σοῦ μένει ὅμως ἓνα φάρμακο γιὰ νὰ γιαιτρευθῇ. Πήγαινε κοντὰ στὸ Χριστό,

μετανόησε γιὰ τὶς ἁμαρτίες σου καὶ παρακάλεσέ τον νὰ σὲ κάμῃ καλὰ. Θὰ σὲ γιατρέψῃ καὶ θὰ σὲ βοηθήσῃ νὰ μὴ ξαναπέσῃς στὴν ἁμαρτία, στὰ χέρια τοῦ δαίμονα. Ὁ Χριστὸς θέλει ὅλοι οἱ ἄνθρωποι νὰ εἶναι καλοί.

Συμπέρασμα

Νὰ ἀποφεύγωμε τὶς κακὲς πράξεις, γιατί αὐτὲς εἶναι ἔργα τῶν δαιμόνων. Νὰ εἴμεθα πάντα κοντὰ στὸ Χριστό, ὁ ὁποῖος θὰ μᾶς φυλάῃ ἀπὸ κάθε κακό. Στὴν προσευχή μας νὰ παρακαλοῦμε τὸ Χριστὸ νὰ μᾶς προστατεύῃ.

Ἔργασίες

Νὰ βρῆτε περιστατικὰ τῆς ζωῆς, ποὺ νὰ ὑπάρχουν ἄνθρωποι σὰν τοὺς Γαδαρηνοὺς. Γράψτε καὶ ἓνα· δυὸ τέτοια περιστατικά. Χαρακτήρισε τὸ δαιμονισμένον καὶ τοὺς Γαδαρηνοὺς.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΒΔΟΜΗ

(Λουκᾶ η΄. 41—56)

Κείμενο

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἄνθρωπός τις προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ, ᾧ ὄνομα Ἰάκειρος, καὶ αὐτὸς ἄρχων τῆς συναγωγῆς ὑπῆρχε καὶ πεσὼν παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ παρεκάλει αὐτὸν εἰσελθεῖν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, ὅτι θυγάτηρ μονογενὴς ἦν αὐτῷ ὡς ἑτῶν δώδεκα καὶ αὕτη ἀπέθνησκεν. Ἐν δὲ τῷ ὑπάγειν αὐτὸν οἱ ὄχλοι συνέπνιγον αὐτόν. Καὶ γυνὴ οὖσα ἐν ρύσει αἵματος ἀπὸ ἑτῶν δώδεκα, ἣτις εἰς ἰατροὺς προσαναλώσασα ὅλον τὸν βίον, οὐκ ἴσχυσεν ὑπ' οὐδενὸς θεραπευθῆναι, προσελθοῦσα ὀπισθεν, ἥψατο τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου αὐτοῦ καὶ παραχρῆμα ἔστη ἡ ρύσις τοῦ αἵματος αὐτῆς. Καὶ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· Τίς ὁ ἀψάμενός μου; Ἀρνούμενων δὲ πάντων εἶπεν ὁ Πέτρος καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ· Ἐπιστάτα, οἱ ὄχλοι συνέχουσίν σε καὶ ἀποθλῖβουσι καὶ λέγεις· Τίς ὁ ἀψάμενός μου; Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν· Ἠψατό μού τις· ἐγὼ γὰρ ἔγνωνα δύναμιν ἐξελθοῦσαν ἀπ' ἐμοῦ. Ἴδοῦσα δὲ ἡ γυνὴ ὅτι οὐκ ἔλαθε, τρέμουσα ἦλθε καὶ προσπεσοῦσα αὐτῷ, δι' ἣν αἰτίαν ἥψατο αὐτοῦ ἀπήγγειλεν αὐτῷ ἐνώπιον παντὸς τοῦ λαοῦ καὶ ὡς ἴαθη παραχρῆμα. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ. Θάρσει, θύγατερ, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε, πορεύου εἰς εἰρήνην. Ἐτι δὲ αὐτοῦ λαλοῦντος ἔρχεται τις παρὰ τοῦ ἀρχισυναγώγου λέγων αὐτῷ· ὅτι τέθνηκεν ἡ θυγάτηρ σου, μὴ σκύλλε τὸν διδάσκαλον. Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀκούσας ἀπεκρίθη αὐτῷ λέγων· Μὴ φοβοῦ· μό-

νον πίστευε καὶ σωθήσεται. Εἰσελθὼν δὲ εἰς τὴν οἰκίαν, οὐκ ἀφῆκεν εἰσελθεῖν οὐδέναν, εἰ μὴ Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην καὶ τὸν πατέρα τῆς παιδὸς καὶ τὴν μητέρα. Ἐκκλαιοι δὲ πάντες καὶ ἐκόπτοντο ἐπ' αὐτήν. Ὁ δὲ εἶπε· Μὴ κλαίετε· οὐκ ἀπέθανεν, ἀλλὰ καθεύδει. Καὶ κατεγέλων αὐτοῦ, εἰδότες ὅτι ἀπέθανεν. Αὐτὸς δὲ ἐκβαλὼν ἔξω πάντας καὶ κρατήσας τῆς χειρὸς αὐτῆς ἐφώνησε λέγων· Ἡ παῖς, ἐγείρου. Καὶ ἐπέστρεψε τὸ πνεῦμα αὐτῆς καὶ ἀνέστη παραχρῆμα· καὶ διέταξε αὐτῇ δοθῆναι φαγεῖν. Καὶ ἐξέστησαν οἱ γονεῖς αὐτῆς· ὁ δὲ παρήγγειλεν αὐτοῖς μηδενὶ εἰπεῖν τὸ γεγονός.

Ἑξήγηση δυσκόλων λέξεων

ὁ ὄνομα=ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται.—Συναγωγὴ=τόπος ὅπου πῆγαν οἱ Ἰουδαῖοι γιὰ νὰ προσευχηθοῦν.—ὄχλος=πολὺς λαός.—συνέπνιγον=τὸν ἐπίεζαν.—ἐν ῥύσει αἵματος=ἔχουσα αἱμορραγίαν.—προσανκλώσασα=ἐξοδεύσασα.—τὸν βίον=τὴν περιουσίαν.—οὐκ ἴσχυσεν=δὲν μπόρεσε.—ἤψατο=ἄγγιξε.—κράσπεδον=ἄκρη.—παραχρῆμα=ἀμέσως.—ἔστη=σταμάτησε.—ἐπιστάτα=δάσκαλε.—οὐκ ἔλαθες=δὲν ξέφυγε τὴν προσοχὴν του.—ἰάθη=γιατρεύθηκε.—τέθνηκε=ἀπέθανε.—μὴ σκύλλε=μὴν ἐνοχλῆς.—καθεύδει=κοιμάται.—ἐγείρου=σήκω.

Ἑξήγηση τοῦ Εὐαγγελίου

Ἐκεῖνον τὸν καιρὸ ἦλθε στὸν Ἰησοῦ ἓνας ἄνθρωπος ποὺ ὀνομαζόταν Ἰάειρος, ὁ ὁποῖος ἦταν διευθυντὴς τῆς Συναγωγῆς. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔπese στὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ καὶ παρακαλοῦσε αὐτὸν νὰ πάη στὸ σπίτι του, γιατί ἡ μονάκριβη θυγατέρα του, ἡ ὁποία ἦταν δώδεκα περίπου χρόνων, ἦταν βαριά ἄρρωστη καὶ ἐκινδύνευε ν' ἀποθάνῃ. Ἐνῶ ὁ Ἰησοῦς πῆγαινε στὸ σπίτι, ὁ κόσμος τὸν ἐπίεζε. Τόσο πολὺς ἦταν. Μία γυναίκα, ἡ ὁποία εἶχε αἱμορραγία ἀπὸ δώδεκα χρόνια καὶ ἡ ὁποία ἂν καὶ εἶχε ξοδεύσει ὅλη τὴν περιουσίαν της στοὺς γιατροὺς, δὲν μπόρεσε ἀπὸ κανέναν νὰ γιατρευθῇ, ἦλθε πίσω ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ καὶ ἄγγιξε τὴν ἄκρην τοῦ φορέματος τοῦ Ἰησοῦ. Ἀμέσως δὲ σταμάτησε ἡ αἱμορραγία. Τότε εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· Ποιὸς μὲ ἄγγιξε; Ὅλοι ἀρνιόνταν. Τότε ὁ Πέτρος καὶ ἄλλοι μαθηταὶ εἶπαν στὸν Ἰησοῦ· Δάσκαλε, ὁ πολὺς κόσμος σὲ σπρώχνει καὶ λὲς ποιὸς σὲ ἄγγιξε; Ὁ Ἰησοῦς ὁμῶς εἶπε· Κάποιος μ' ἄγγιξε, γιατί ἐγὼ κατάλαβα νὰ βγαίῃ ἀπὸ ἐμένα δύναμη, δηλαδὴ δύναμη θεραπευτικῇ. Τότε ἡ γυναίκα, ἀφ' οὗ εἶδε ὅτι δὲν ξέφυγε τὴν προ-

σοχή του, ἦλθε μπροστά στο Χριστό τρέμοντας καὶ ἀφοῦ ἔπεσε στὰ πόδια του, εἶπε σ' αὐτὸν ἐνώπιον ὅλου τοῦ κόσμου γιὰ ποιο λόγο τὸν ἄγγιξε καὶ ὅτι ἀμέσως γιατρεύθηκε. Ὁ Ἰησοῦς τότε εἶπε σ' αὐτήν· Κόρη μου, ἔχε θάρρος. ἡ μεγάλη πίστη σου σέ ἔσωσε· πήγαινε στὸ καλὸ. Ἐνῶ δὲ αὐτὸς ὠμιλοῦσε, ἔρχεται ἓνας ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Ἰάειρου καὶ λέει σ' αὐτὸν νὰ μὴ ἔνοχλῃ τὸ δάσκαλο, γιατί ἡ θυγατέρα του πέθανε. Ὁ Ἰησοῦς ἀκούσε αὐτὰ καὶ λέγει στὸν Ἰάειρο· Μὴ φοβᾶσαι, μόνον πιστεὺε καὶ θὰ σωθῇ. Ὅταν ἦλθε στὸ σπίτι, δὲν ἀφῆκε κανένα νὰ μπῇ μέσα παρὰ μόνο τὸν Πέτρο, τὸν Ἰωάννη καὶ τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν πατέρα καὶ τὴ μητέρα τοῦ κοριτσιοῦ. Ὅλοι δὲ ἔκλαιαν καὶ μοιρολογοῦσαν. Ὁ Ἰησοῦς εἶπε· Μὴ κλαῖτε, δὲν ἀπέθανε, ἀλλὰ κοιμᾶται. Ὅλοι δὲ περιγελοῦσαν τὸν Ἰησοῦ, γιατί ἤξεραν ὅτι πέθανε. Ὁ Ἰησοῦς τότε ἔβγαλε ἔξω ὅλους καὶ ἔπιασε τὸ χέρι τοῦ πεθαμένου κοριτσιοῦ καὶ ἐφώνασε· Κόρη, σήκω· καὶ γύρισε πίσω ἡ ψυχὴ της καὶ ἀμέσως ἀναστήθηκε καὶ διέταξε ὁ Ἰησοῦς νὰ τῆς δώσουν νὰ φάη. Καὶ ἐθαύμασαν οἱ γονεῖς της· ὁ δὲ Ἰησοῦς παράγγειλε σ' αὐτοὺς νὰ μὴ ποῦν σὲ κανένα ὅ,τι γίνηκε.

Διδασκαλία

Τὸ Εὐαγγέλιο αὐτὸ ἀναφέρει δύο θαύματα τοῦ Χριστοῦ:

1) Μιά γυναίκα, ποὺ ὑπόφερε 12 χρόνια ἀπὸ αἱμορραγία, ποὺ κανένας γιατρὸς δὲν μπόρεσε νὰ τῇ γιατρέψῃ, ἦλθε μὲ τρόπο ἀλλὰ καὶ μὲ μεγάλη πίστη καὶ ἄγγιξε τὴν ἄκρη τοῦ φορέματος τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἀμέσως θεραπεύθηκε. Ἡ μεγάλη πίστη της στὸ Χριστὸ τὴν ἔσωσε· «Ἡ πίστις σου σέσωκέ σε».

2) Ἕνας ἄρχοντας διευθυντῆς τῆς συναγωγῆς μὲ μεγάλη θέση ἦλθε νὰ παρακαλέσῃ τὸν Ἰησοῦ νὰ πάη στὸ σπίτι του γιὰ νὰ γιατρέψῃ τὴ μικρὴ μονάκριβη θυγατέρα του. Στὸ μεταξύ ἡ κόρη πέθανε καὶ ὅμως ὁ Χριστὸς τοῦ λέει· Πιστεὺε καὶ θὰ σωθῇ ἡ κόρη σου. Καὶ πραγματικὰ πῆγε στὸ σπίτι καὶ τὴν ἀνάστησε. Λυπήθηκε ὁ Χριστὸς καὶ τῇ γυναίκα καὶ τῇ γιατρέψῃ. Λυπήθηκε καὶ τὸ δυστυχισμένο πατέρα καὶ τοῦ ἀνάστησε τὸ μονάκριβο κορίτσι του. Ἐκάμε τὸ καλὸ καὶ στοὺς δύο, γιατί εἶδε τὴ μεγάλη πίστη τους. Ἡ πίστη τοὺς ἔφερε ἐκεῖνο ποὺ ζητοῦσαν.—Χριστιανοί, ζητεῖτε ἀπὸ τὸ Χριστὸ τὸ καλὸ μὲ πεποίθησι ὅτι θὰ σᾶς ἀκούσῃ. Χρειάζεται μόνο νὰ εἰσθε καλοὶ καὶ νὰ ἔχετε πίστη μεγάλη στὴ δύναμη τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Χριστὸς λυπεῖται καὶ βοηθεῖ τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους. «Ζητεῖτε καὶ δοθήσεται ὑμῖν». Νὰ ζητῆτε ὅ,τι θέλετε καὶ θὰ σᾶς δοθῇ. Ἀρκεῖ μονάχα νὰ ζητᾶτε πράγματα λογικὰ καὶ καλὰ καὶ νὰ ἔχετε πίστη στὸ Χριστό μας.

Συμπέρασμα

Ἡ πίστις καὶ ἡ ὑπομονὴ φέρουν πάντα καλὰ ἀποτελέσματα. «Ἀλλὰ χρειάζεται πίστις μεγάλη. «Μετὰ φόβου Θεοῦ, πίστεως καὶ ἀγάπης προσέλθετε». Ὅταν θὰ ζητήσουμε κάτι ἀπὸ τὸ Θεὸ μας, πρέπει νὰ ἔχωμε καθαρὴ τὴν καρδιά μας ἀπὸ κάθε ἁμαρτία, γεμάτη καλῶσύνῃ καὶ ἀγάπῃ. Τότε ὁ Θεὸς θὰ μᾶς ἀκούσῃ.

Ἔργασίες

Γιατί ὁ Χριστὸς ἐπέμενε νὰ λέῃ ὅτι «κάποιος μ' ἄγγιξε», ἀφοῦ ὁ κόσμος τὸν ἔσπρωχνε καὶ τὸν ἐπείζε;

Γιατί ὁ Χριστὸς διέταξε μόλις ἀνάστησε τὴν κόρη τοῦ Ἰαίρου νὰ τῆς δώσουν νὰ φάῃ;

Χαρακτήρισε τὸν Ἰάειρο καὶ τὴ γυναῖκα μὲ τὴν αἱμορραγία.

Νὰ βρῆς περιστατικὰ τῆς ζωῆς, ποὺ θὰ κάμῃς ὅ,τι ἔκαμε ὁ Ἰάριος καὶ ἡ γυναῖκα.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΟΓΔΟΗ

(Λουκᾶ ι', 25—37)

Κείμενο

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ νομικός τις προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ πειράζων αὐτὸν καὶ λέγων· Διδάσκαλε, τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω; Ὁ δὲ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ἐν τῷ νόμῳ τί γέγραπται; πῶς ἀναγινώσκεις; Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν· Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου, καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου, καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος σου, καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου· καὶ τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν. Εἶπε δὲ αὐτῷ· Ὅρθως ἀπεκρίθης· τοῦτο ποίει καὶ ζήσῃ. Ὁ δὲ θέλων δικαιοῦν ἑαυτὸν εἶπε πρὸς τὸν Ἰησοῦν· Καὶ τίς ἐστὶ μου πλησίον; Ὑπολαβὼν δὲ ὁ Ἰησοὺς εἶπεν· Ἀνθρωπὸς τις κατέβαινεν ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ εἰς Ἱεριχὼ καὶ λησταῖς περιέπεσεν· οἱ καὶ ἐκδύσαντες αὐτὸν καὶ πληγὰς ἐπιθέντες ἀπῆλθον, ἀφέντες ἡμιθανῆ τυγχάνοντα. Κατὰ συγκυρίαν δὲ ἱερεὺς τις κατέβαινεν ἐν τῇ ὁδῷ ἐκείνῃ καὶ ἰδὼν αὐτὸν ἀντιπαρῆλθεν· ὁμοίως δὲ καὶ λευίτης γενόμενος κατὰ τὸν τόπον, ἔλθων καὶ ἰδὼν ἀντιπαρῆλθε. Σαμαρεῖτης δὲ τις ὁδεύων ἦλθε κατ' αὐτὸν καὶ ἰδὼν αὐτὸν εὖσπλαγχνίσθη καὶ προσελθὼν κατέδεσε τὰ τραύματα αὐτοῦ ἐπιχέων ἔλαιον καὶ οἶνον· ἐπιβιβάσας δὲ αὐτὸν ἐπὶ τὸ ἴδιον κτῆνος ἤγαγεν αὐτὸν εἰς πανδοχεῖον καὶ ἐπεμελήθη αὐτοῦ. Καὶ ἐπὶ τὴν αὖριον ἐξελθὼν, ἐκβαλὼν δύο δηνάρια ἔδωκε τῷ πανδοχεῖ καὶ εἶπεν αὐτῷ·

Ἐπιμελήθητι αὐτοῦ· καὶ ὅ,τι ἂν προσδαπανήσης, ἐγὼ ἐν τῷ ἐπανέρχεσθαί με ἀποδώσω σοι. Τίς οὖν τούτων τῶν τριῶν πλησίον δοκεῖ σοι γεγονέναι τοῦ ἐμπεσόντος εἰς τοὺς ληστές; Ὁ δὲ εἶπεν· ὁ ποιήσας τὸ ἔλεος μετ' αὐτοῦ. Εἶπεν οὖν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Πορεύου καὶ σὺ ποιεῖς ὁμοίως.

Ἑξήγηση δυσκόλων λέξεων

Νομικὸς=ἐξηγητὴς τῶν Νόμων.—**τί γέγραπται**=τί ἔχει γραφῇ;—**ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος σου**=μὲ ὅλη τὴ δύναμή σου.—**ὡς σεαυτὸν**=σάν τὸν ἑαυτὸν σου.—**δικαιοῦν ἑαυτὸν**=νὰ δικαιολογηθῇ.—**ὑπολαβὼν**=ἀποκριθεὶς.—**οἱ**=οἱ ὅποιοι.—**πληγὰς ἐπιθέντες**=ἀφοῦ τὸν ἐπλήγωσαν.—**ἀφέντες**=ἀφήσαντες.—**ἡμιθανὴ τυγχάνοντα**=μισοπεθαμένον.—**Κατὰ συγκυρίαν**=κατὰ τύχην.—**ἀντιπαρῆλθεν**=πέρασε χωρὶς νὰ δώσῃ προσοχή.—**ὁδεύων**=ταξιδεύοντας.—**κτῆνος**=ζῶο.—**πανδοχεῖον**=ξενοδοχεῖο.—**προσδαπανήσης**=ἐξοδεύσης περισσότερα.—**δηνάριον**=νόμισμα ἴσον πρὸς δραχμὴν.—**δοκεῖ σοι**=σοῦ φαίνεται.—**ὁ ποιήσας τὸ ἔλεος μετ' αὐτοῦ**=ἐκεῖνος πού τὸν ἐλέησε.

Ἑξήγηση τοῦ Εὐαγγελίου

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ἓνας νομομαθὴς ἦλθε στὸν Ἰησοῦ γιὰ νὰ τὸν πειράξῃ καὶ τοῦ εἶπε· Δάσκαλε, τί πρέπει νὰ κάμω γιὰ νὰ κληρονομήσω τὸν παράδεισο; Ὁ Ἰησοῦς εἶπε σ' αὐτόν. Τί ἔχει γραφῇ στὸ Νόμο; Τί διαβάζεις; Ὁ νομικὸς ἀποκρίθηκε καὶ εἶπε· Νῶ ἀγαπήσης τὸ Θεό σου μὲ ὅλη τὴν καρδιά σου, μὲ ὅλη τὴν ψυχὴ σου, μὲ ὅλη τὴ δύναμή σου καὶ μὲ ὅλο τὸ μυαλό σου καὶ τὸν πλησίον σου σάν τὸν ἑαυτό σου. Τότε εἶπε σ' αὐτόν ὁ Ἰησοῦς· Σωστά εἶπες· Κάνε καὶ αὐτὸ καὶ θὰ ζήσης, θὰ πᾶς δηλαδὴ στὸν Παράδεισο. Ὁ νομικὸς ὅμως, θέλοντας νὰ δικαιολογηθῇ, εἶπε στὸν Ἰησοῦ· Καὶ ποῖος εἶναι ὁ πλησίον μου; Ὁ Ἰησοῦς, ἀντὶ νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ ἀμέσως, τοῦ εἶπε αὐτὴ τὴν παραβολή, τοῦ ἔφερε δηλαδὴ αὐτὸ τὸ παράδειγμα· Ἐνας ἄνθρωπος κατέβαινε ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα στὴν Ἱεριχὼ καὶ στὸ δρόμο ἔπεσε σὲ ληστές, οἱ ὅποιοι, ἀφοῦ τὸν ἔγδυσαν καὶ τὸν ἐπλήγωσαν, ἔφυγαν ἀφήνοντας αὐτὸν μισοπεθαμένο. Κατὰ τύχην ἓνας παπᾶς κατέβαινε ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ δρόμο καὶ ἐνῶ εἶδε τὸ μισοπεθαμένο πέρασε χωρὶς νὰ δώσῃ προσοχή. Τὸ ἴδιο ἔκανε κι ἓνας λευίτης, ἄνθρωπος τῆς ἐκκλησίας δηλαδὴ. Σὲ λίγη ὥρα πέρασε ἀπὸ κεῖ ἓνας Σαμαρεῖτης, ὁ ὁποῖος πῆγε κοντά του, τὸν εἶδε καλὰ, τὸν σπλαγχνίσθηκε καὶ τοῦ ἔδεσε τίς πληγὰς χύνοντας ἐπάνω σ' αὐτὲς λάδι καὶ κρασί. Τὸ κρασί τὸ ἔχυσε γιὰ

νά τις ἀπολυμάνη, ὅπως ἡμεῖς σήμερα τις πλένουμε μὲ οἶνό-
πνευμα καὶ τις ἀλείφουμε ἰώδιο, τὸ λάδι γιὰ νὰ γλυκάνη τοὺς
πόνους του. Ἀφοῦ τοῦ ἔπλυνε τὶς πληγὰς καὶ τὶς ἔδεσε, τὸν
ἔβαλε πάνω στὸ ζῶο του καὶ τὸν ἔφερε σ' ἓνα ξενοδοχεῖο ὅπου
τὸν περιποιήθηκε. Τὴν ἄλλη ἡμέρα ἔβγαλε δύο δηνάρια, τὰ
ἔδωσε στὸν ξενοδόχο καὶ τοῦ εἶπε: Νὰ τὸν περιποιηθῇς καὶ
ὅ,τι ξοδεύσης παραπάνω, ἐγὼ ὅταν γυρίσω θὰ σοῦ τὸ πλη-
ρώσω. Ἀμα τελείωσε τὴν παραβολὴ αὐτὴ ὁ Ἰησοῦς εἶπε στὸ
νομικὸ: Ποιὸς σοῦ φαίνεται ἀπὸ τοὺς τρεῖς αὐτοὺς ὅτι εἶναι ὁ
πλησίον σ' αὐτὸν ποὺ ἔπενε στὰ χέρια τῶν ληστῶν; Ὁ νομι-
κὸς εἶπε: Ἐκεῖνος ποὺ τὸν ἐλέησε. Τότε ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε:
Πήγαινε καὶ κάνε καὶ σὺ τὸ ἴδιο.

Διδασκαλία

Τὸ Εὐαγγέλιο αὐτὸ εἶναι μία παραβολή, ποὺ εἶπε ὁ Χριστὸς
σ' ἓνα νομικὸ, ποὺ πῆγε νὰ τὸν πειράξη. Ὁ Χριστὸς γνωρίζοντας τὴ
σκέψη καὶ τὴ διάθεση τοῦ νομικοῦ τοῦ εἶπε νὰ κάνῃ ὅ,τι λέγει ὁ Νό-
μος. Ν' ἀγαπᾷ το Θεό του μὲ ὅλη τὴ ψυχὴ του καὶ τὸν πλησίον του
σάν τὸν ἑαυτό του. Λίγα πράγματα, ἀλλὰ πάρα πολλά, πολὺ μεγάλα.
Ὅταν κάθε ἄνθρωπος κάνει αὐτὰ τὰ δυὸ πράγματα εἶναι ἅγιος ἄν-
θρωπος. Ν' ἀγαπᾷς τὸ θεό σου καὶ νὰ κάνῃς τὰ θελήματά του, ποὺ
εἶναι πάντα οἱ καλὰς πράξεις. Ν' ἀγαπᾷς τὸν πλησίον σου σάν τὸν
ἑαυτό σου. Αὐτὸ σημαίνει νὰ μὴ κάμῃς ποτὲ κακὸ σὲ ἄλλο ἄνθρωπο,
ν' ἀγαπᾷς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, γιατί πλησίον σου δὲν εἶναι μο-
νάχα ὁ πατέρας σου, ἡ μητέρα σου, ὁ ἀδελφός σου, ὁ γείτονάς σου,
ὁ συγχωριανός σου, ἀλλὰ κάθε ἄνθρωπος, καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ ἐχθρός
σου. Κάνε τὸ καλὸ στοὺς συνανθρώπους σου καὶ μὴν ἐξετάξης ποιὸς
εἶναι. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Χριστὸς εἶπε στὸ νομικὸ τὴν ἔξοχη αὐτὴ παρα-
βολὴ τοῦ ἐλεήμονα Σαμαρείτη. Οἱ Σαμαρεῖτες καὶ οἱ Ἰουδαῖοι ἦσαν
ἐχθροί. Ὁ πληγωθεὶς ἀπὸ τοὺς ληστὲς ἦταν Ἰουδαῖος, ὁ περιποιηθεὶς
αὐτὸν ἦταν Σαμαρεῖτης. Δὲν ἐξέτασε ὁ Σαμαρεῖτης ποιὸς εἶναι. Ἀν
εἶναι συγγενὴς του, φίλος του, ἢ ἐχθρός του. Τὸν εἶδε, εἶδε τὴ θέση
του, τὴ δυστυχία του. Τὸν σπλαγχνίσθηκε, τὸν περιποιήθηκε καὶ ἔκαμε
ὅ,τι μπορούσε καλύτερο γιὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ. Αὐτὸ λέει στὸ νομικὸ
ὁ Χριστὸς νὰ κάνῃς καὶ σὺ καὶ τότε θὰ πᾶς στὸν Παράδεισο. Νὰ εἶσαι
ἄνθρωπος καλός, νὰ κάνῃς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ν' ἀγαπᾷς καὶ νὰ
βοηθῇς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους στὴ δυστυχία τοὺς. Αὐτὸ θέλει ὁ
Θεός. Ἀς βοηθοῦμε ὅλοι τοὺς δυστυχισμένους γιὰ νὰ μᾶς ἐλεήσῃ κι'
ἐμᾶς ὁ Θεὸς καὶ νὰ μᾶς προστατεύῃ.

«Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται».

Συμπέρασμα

Πρέπει ν' ἀγαπᾷμε καὶ νὰ βοηθᾷμε κάθε ἄνθρωπο, γιατί πλησίον
μας εἶναι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι καὶ οἱ ἐχθροὶ μας ἀκόμη. Ἐμεῖς τὰ παιδιὰ

πρέπει ἀπὸ τώρα νὰ συνηθίσουμε νὰ κάνωμε τὸ καλὸ καὶ νὰ βοηθάμε τοὺς φτωχοὺς συμμαθητές μας. Ἐὰν ὁλος ὁ κόσμος ἀκολουθοῦσε τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ, θὰ ζοῦσε εὐτυχισμένα.

Ἔργασίες

Γιατί ὁ Χριστὸς δὲν ἀπάντησε ἀμέσως στὴν ἐρώτηση τοῦ νομικοῦ, ἀλλὰ τοῦ εἶπε τὴν παραβολή;

Γιατί λέει ὁ Χριστὸς ὅτι οἱ ἄνθρωποι, ποὺ πέρασαν καὶ δὲν πρόσεξαν τὸ μισοπεθαμένο ἦταν ὁ ἓνας παπὰς καὶ ὁ ἄλλος ἄνθρωπος τῆς ἐκκλησίας;

Γιατί ἀναφέρει ὅτι ὁ Σαμαρεῖτης βοήθησε τὸν πληγωμένο;

Νὰ μᾶς βρῆς περιστατικὰ τῆς ζωῆς σου, ποὺ θὰ δείξης ὅτι εἶσαι καὶ σὺ ὁ ἐλεήμονας Σαμαρεῖτης.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΝΑΤΗ

(Λουκᾶ ιβ'. 16—21)

Κείμενο

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην. Ἄνθρώπου τινὸς πλουσίου εὐφόρησεν ἡ χώρα· καὶ διελογίζετο ἐν ἑαυτῷ λέγων: Τί ποιήσω ὅτι οὐκ ἔχω ποῦ συνάξω τοὺς καρπούς μου; Καὶ εἶπε: Τοῦτο ποιήσω. Καθελῶ μου τὰς ἀποθήκας καὶ μείζονας οἰκοδομήσω· καὶ συνάξω ἐκεῖ πάντα τὰ γεννήματά μου καὶ τὰ ἀγαθὰ μου, καὶ ἐρῶ τῇ ψυχῇ μου: Ψυχὴ, ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ κείμενα εἰς ἔτη πολλά, ἀναπαύσου, φάγε, πίε, εὐφραίνου. Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Θεός: Ἄφρον, ταύτῃ τῇ νυκτὶ τὴν ψυχὴν σου ἀπαιτοῦσιν ἀπὸ σοῦ· ἃ δὲ ἡτοίμασας, τίνι ἔσται; Οὕτως ὁ θησαυρίζων ἐαυτῷ καὶ μὴ εἰς Θεὸν πλουτῶν. Ταῦτα λέγων ἐφώνει: Ὁ ἔχων ὧτα ἀκούειν ἀκουέτω.

Ἑξήγηση δυσκόλων λέξεων

Εὐφόρησεν ἡ χώρα=τὰ χωράφια τοῦ ἔκαμαν πολλοὺς καρπούς.— διελογίζετο ἐν ἑαυτῷ=σκεπτόταν.— καθελῶ=θὰ γκρεμίσω.— μείζονας=μεγαλύτερες.— ἐρῶ=θὰ πῶ.— κείμενα εἰς ἔτη πολλά=ἄρκετὰ γιὰ πολλὰ χρόνια.— ἀπαιτοῦσιν=ζητοῦν, ἐννοεῖται τὰ δαιμόνια.— ὁ θησαυρίζων ἐαυτῷ=ἐκεῖνος ποὺ θησαυρίζει γιὰ τὸν ἑαυτό του.— πλουτῶν εἰς Θεὸν=ἐκεῖνος ποὺ κάνει πλούτη ὅπως θέλει ὁ Θεός, δηλαδὴ κάνει ἐλεημοσύνας.

Ἑξήγηση τοῦ Εὐαγγελίου

Εἶπεν ὁ Κύριος αὐτῇ τὴν παραβολή. Ἐνὸς πλουσίου ἀνθρώπου ἐκαρποφόρησαν τὰ χωράφια του καὶ σκεπτόταν λέγον-

τας· Τί νά κάμω· ποῦ δὲν ἔχω ποῦ νά μαζεύσω τοὺς καρπούς μου, γιατί οἱ ἀποθήκες ποῦ ἔχω δὲν χωροῦν; Καί εἶπε: Αὐτὸ θὰ κάμω, θὰ γκρεμίσω τίς ἀποθήκες μου καὶ θὰ κτίσω μεγαλύτερες· καὶ θὰ μαζεύσω ἐκεῖ ὅλα τὰ γεννήματά μου καὶ τὰ καλὰ μου καὶ θὰ πῶ στὴν ψυχὴ μου: Ψυχὴ, ἔχεις πολλὰ καλὰ γιὰ πολλὰ χρόνια· κάθησε, φάε, πίνε, διασκέδαζε. Εἶπε δὲ σ' αὐτὸν ὁ Θεός· Ἀνόητε, αὐτὴ τὴ νύχτα θὰ πεθάνης. Θὰ σοῦ πάρουν τὴν ψυχὴ σου οἱ δαίμονες, αὐτὰ δὲ τὰ καλὰ, ποῦ ἐτοίμασες, ποίανοῦ θὰ εἶναι; Ἔτσι παθαίνει ἐκεῖνος ποῦ θησαυρίζει γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ δὲν κάνει ἐλεημοσύνες, ὅπως θέλει ὁ Θεός. Αὐτὰ ἔλεγε ὁ Χριστός. Ὅποιος ἔχει αὐτιά γιὰ ν' ἀκούη, ἄς ἀκούσῃ.

Διδασκαλία

Ὁ Χριστὸς θέλοντας νά διδάξῃ τοὺς ἀνθρώπους νά μὴν εἶναι πλεονέκτες καὶ ἄσπλαχνοι καὶ νά μὴ σκέπτονται μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό τους εἶπε αὐτὴν τὴ παραβολή. Ὁ πλούσιος αὐτὸς εἶχε πολλὰ κτήματα. Αὐτὴ τὴ χρονιά καρποφόρησαν. Τοὺς καρπούς δὲν τοὺς χωροῦσαν οἱ ἀποθήκες. Στενοχωρημένος σκέπτεται, ποῦ νά μαζεύσῃ τοὺς καρπούς, ποῦ δὲν χωροῦν οἱ ἀποθήκες του. Δὲν σκέφθηκε ὅτι ὁ Θεὸς τοῦ ἔδωκε αὐτὰ τὰ καλὰ γιὰ νά βοηθήσῃ τοὺς φτωχοὺς. Δὲν σκέφθηκε ὅτι ὅσα χωροῦσαν οἱ ἀποθήκες του, τοῦ ἔφθαναν γιὰ νά περάσῃ καλὰ πολλὰ χρόνια. Δὲν σκέφθηκε ὅτι γύρω του ἦσαν φτωχοὶ οἰκογένειες, ποῦ ὑπέφεραν. Δὲν σκέφθηκε νά μοιράσῃ σ' αὐτοὺς τὰ περισσεύματά του. Τίποτε ἀπ' αὐτὰ δὲν σκέφθηκε. Βασάνιζε μόνο τὸ μυαλό του τί νά κάμῃ. Καὶ τὸ βρῆκε. Νά γκρεμίσῃ τίς ἀποθήκες του καὶ νά κτίσῃ μεγαλύτερες, γιὰ ν' ἀποθηκεύσῃ ἐκεῖ ὅλα τὰ καλὰ του. Καὶ γιατί αὐτό; Ἡ νά μὴ δώσῃ στοὺς φτωχοὺς λίγα ἀπ' αὐτά. Γιὰ νά πῇ στὴν ψυχὴ του, τρῶγε καὶ πίνε σὰ ζῶο ἀχόρταγα. Διασκέδαζε, γλέντα, ἔχεις καλὰ γιὰ πολλὰ χρόνια. Αὐτοὶ ἦσαν οἱ σκέψεις τοῦ πλούσιου. Σκέψεις κακές, σκέψεις ἁμαρτωλές. Σκεπτόταν μόνον τὸν ἑαυτό του, λησμόνησε τὸν πλησίον του, ξέχασε τοὺς γύρω του φτωχοὺς, φαντάσθηκε ὅτι θὰ ζοῦσε αἰώνια. Ἀνόητε πλούσιε, θὰ πεθάνης αὐτὴ τὴ νύκτα καὶ τὴν ψυχὴ σου θὰ τὴν πάρουν τὰ δαιμόνια στὴν Κόλαση. Τί θὰ τὰ κάνης τὰ ἀγαθὰ σου; Δὲν σκέφθηκες ποτέ σου τὴ φτώχεια, δὲν σκέφθηκες ποτέ σου ὅτι τὰ ἀγαθὰ στὰ ἔδωκε ὁ Θεὸς γιὰ νά βοηθῇ τοὺς δυστυχισμένους; Τώρα πῆγαινε στὴν αἰώνια κόλαση νά βασανίζεσαι. Παιδιά, ἀκοῦστε τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ καὶ κάνετε πάντα τὸ καλὸ. Μὴ σκέπτεσθε μόνο τὸν ἑαυτό σας. Εἶναι γύρω σας φτωχὰ παιδιά. Βοηθήστε τα ὅσο μπορείτε.

Συμπέρασμα

Τὰ πλούτη εἶναι πρόσκαιρα. Ὁ πλούσιος πρέπει νά βοηθῇ τοὺς φτωχοὺς. Νά κάνῃ πάντα ἐλεημοσύνες. Νά μὴ σκέπτεται μόνο τὴ δική

του καλοπέραση, ἀλλὰ καὶ τῇ δυστυχίᾳ τῶν ἄλλων. Ἐκεῖνος ποὺ βοηθᾷ τὸ φτωχὸ δανεῖζει στὸ Θεό. «Ὁ ἐλεῶν πτωχὸν δανεῖζει Θεῷ». Θὰ τοῦ δώσῃ ὁ Θεὸς τὸ καλὸ ποὺ κάνει.

Ἔργασίες

Χαρακτηρίστε τὸν πλούσιον.

Γράψτε στὸ τετράδιό σας τί θὰ κάνετε, ἂν εἴσθε στὴ θέση τοῦ πλούσιου.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΔΕΚΑΤΗ

(Λουκᾶ ιγ'. 10—17)

Κείμενο

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἦν διδάσκων ὁ Ἰησοῦς ἐν μιᾷ τῶν συναγωγῶν ἐν τοῖς Σάββασι. Καὶ ἰδοὺ γυνὴ ἦν πνεῦμα ἔχουσα ἀσθενείας ἔτη δέκα καὶ ὀκτώ· καὶ ἦν συγκύπτουσα καὶ μὴ δυναμένη ἀνακῦψαι εἰς τὸ παντελές. Ἰδὼν δὲ αὐτὴν ὁ Ἰησοῦς προσεφώνησε καὶ εἶπεν αὐτῇ: Γύναι, ἀπολέλυσαι τῆς ἀσθενείας σου. Καὶ ἐπέθηκεν αὐτῇ τὰς χεῖρας καὶ παραχρῆμα ἀνωρθώθη καὶ ἐδόξαζε τὸν Θεόν. Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἀρχισυνάγωγος ἀγανακτῶν ὅτι τῷ Σαββάτῳ ἐθεράπευσεν ὁ Ἰησοῦς ἔλεγε τῷ ὄχλῳ: Ἐξ ἡμέραι εἰσὶν, ἐν αἷς δεῖ ἐργάζεσθαι. Ἐν ταύταις οὖν ἐρχόμενοι θεραπεύεσθε καὶ μὴ τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Σαββάτου. Ἀπεκρίθη οὖν αὐτῷ ὁ Κύριος καὶ εἶπεν: Ὑποκριτά, ἕκαστος ὑμῶν τῷ Σαββάτῳ οὐ λύει τὸν βοῦν αὐτοῦ ἢ τὸν ὄνον ἀπὸ τῆς φάτνης καὶ ἀπαγαγὼν ποτίζει; Ταύτην δὲ θυγατέρα Ἀβραάμ οὖσαν, ἣν ἔδωκεν ὁ Σατανᾶς, ἰδοὺ δέκα καὶ ὀκτὼ ἔτη, οὐκ ἔδει λυθῆναι ἀπὸ τοῦ δεσμοῦ τούτου τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Σαββάτου; Καὶ ταῦτα λέγοντος αὐτοῦ, κατησχύνοντο πάντες οἱ ἀντικείμενοι αὐτῷ· καὶ πᾶς ὄχλος ἔχαιρεν ἐπὶ πᾶσι τοῖς ἐνδόξοις τοῖς γενομένοις ὑπ' αὐτοῦ.

Ἑξήγηση δυσκόλων λέξεων

Ἐν τοῖς Σάββασι=ἡμέρα Σαββάτου.—συγκύπτουσα=κυρτωμένη.—ἀνακῦψαι=νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι.—παντελές=διόλου.—ἀπολέλυσαι=ἔχεις ἐλευθερωθῇ.—ἐν αἷς δεῖ ἐργάζεσθαι=κατὰ τὰς ὁποίας πρέπει νὰ ἐργάζεσθε.—ἀπαγαγὼν—ἀφοῦ τὸν βγάλῃ ἀπὸ τὸ σταύλο.—ἔδωκεν=ἔδωσε.—οὐκ ἔδει λυθῆναι=δὲν ἔπρεπε νὰ λυθῇ.—κατησχύνοντο=καταντροπιάζονταν.—οἱ ἀντικείμενοι=οἱ ἀντίθετοι, οἱ ἐχθροί.

Ἑξήγηση τοῦ Εὐαγγελίου

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ, ἐνῶ ἐδίδασκεν ὁ Ἰησοῦς εἰς μίαν συναγωγὴν τῶν Ἰουδαίων κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου, ἦταν ἐκεῖ

καὶ μιὰ γυναίκα. Ἡ γυναίκα αὐτὴ ἦταν ἄρρωστη δέκα ὀκτὼ χρόνια καὶ εἶχε καμπουριάσει πολὺ ποὺ δὲν μπορούσε νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι διόλου. Ὅταν τὴν εἶδε ὁ Ἰησοῦς τὴ φώναξε κοντὰ του καὶ τῆς εἶπε: Γυναίκα, ἔχεις ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὴν ἀσθένειά σου καὶ ἔθεσε τὰ χέρια του ἐπάνω της. Καὶ ἀμέσως ἡ γυναίκα σήκωσε τὸ κορμί της καὶ ἐδόξασε τὸ Θεό. Τότε ὁ ἀρχηγὸς τῆς Συναγωγῆς θυμώνοντας, ἀπὸ φθόνον ἐννοεῖται, γιατί τὸ Σάββατο γιάτρεψε ὁ Ἰησοῦς τὴ γυναίκα, ἔλεγε στὸν κόσμον· Ἐξὴ ἡμέρες εἶναι, κατὰ τὰς ὁποίας πρέπει νὰ ἐργάζεσθε. Σ' αὐτὲς λοιπὸν νὰ ἔρχεσθε γιὰ νὰ γιатρευθῇτε καὶ ὄχι τὴν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου. Ὁ Ἰησοῦς ἄκουσε αὐτὰ καὶ τοῦ εἶπε: Ὑποκριτῇ, καθέννας ἀπὸ σᾶς τὸ Σάββατο δὲν λύνει τὸ βόδι του ἢ τὸ γαῖδαρό του ἀπὸ τὸ σταῦλον καὶ ἀφοῦ τὸν βγάλῃ ἔξω τὸν ποτίζει; Αὐτὴ δὲ ποὺ εἶναι θυγατέρα τοῦ Ἀβραάμ, τὴν ὁποίαν ἔδωσε ὁ Σατανᾶς δεκαοχτὼ τώρα χρόνια, δὲν ἔπρεπε νὰ λυθῇ ἀπὸ τὰ δεσμὰ αὐτὰ τῆς ἀρρώστειας της τὴν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου; Ἐνῶ δὲ ὁ Χριστὸς ἔλεγε αὐτὰ καταντροπιάζονταν ὅλοι οἱ ἀντίθετοι οἱ ἐχθροὶ του, καὶ ὅλος ὁ κόσμος χαιρόταν γιὰ ὅλα αὐτὰ τὰ ἐνδοξα ἔργα, ποὺ γίνονταν ἀπ' αὐτόν.

Διδασκαλία

Τὸ Εὐαγγέλιον αὐτὸ μᾶς περιγράφει ἓνα θαῦμα τοῦ Χριστοῦ, ποὺ ἔκαμε μέσα στὴ Συναγωγή. Ἐκεῖ πῆγαινε κάθε Σάββατο ὁ Χριστὸς γιὰ νὰ διδάξῃ. Μαζευόταν πολὺς κόσμος νὰ τὸν ἀκούσῃ. Πλούσιοι, φτωχοί, μικροί, μεγάλοι, ἄνδρες, γυναῖκες, γεροὶ καὶ ἄρρωστοι. Πῆγαιναν καὶ οἱ Γραμματισμένοι Φαρισαῖοι. Ὅλοι θαύμαζαν τὴν ὥραία διδασκαλίαν του. Μόνον οἱ Φαρισαῖοι ἦσαν δυσαρεστημένοι, γιατί ἔβλεπαν τὸν κόσμον νὰ τρέχῃ κοντὰ στὸ Χριστό. Ἀνθρώποι φθονεροί, ἄνθρωποι μοχθηροί. Φθονοῦσαν κάθε καλὸν ἄνθρωπον, πολὺ δὲ περισσότερον τὸ Χριστό. Μέσα σ' αὐτὸ τὸν κόσμον ἦταν καὶ μιὰ δυστυχισμένη γυναίκα, ἡ ὁποία 18 χρόνια ἦταν κυρτωμένη καὶ δὲν μπορούσε νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι. Σπρώχνοντας σιγὰ-σιγὰ καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι, ἂν τὴν ἔβλεπε ὁ Χριστός, θὰ τὴ γιάτρευε, ἔφθασε μπροστὰ του. Τὴν εἶδε ὁ Χριστός, τὴ λυπήθηκε καὶ τὴ γιάτρεψε. Δόξασε τὸ Θεὸ αὐτὴ καὶ ὅλος ὁ κόσμος. Ἀλλὰ βρέθηκε ἓνας ἄνθρωπος Φαρισαῖος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς Συναγωγῆς, νὰ δυσαρεστηθῇ. Ἡ φθονερὴ ψυχὴ του ἀντὶ νὰ χαρῇ γιὰ τὸ θαῦμα αὐτό, λυπήθηκε, στενοχωρήθηκε. Δὲν τὸν ἄφηνε ὁ φθόνος νὰ δοκιμάσῃ τὴ χαρὰ ποὺ δοκίμασαν ὅλοι οἱ ἄλλοι. Δὲν τολμοῦσε ὅμως νὰ κατηγορήσῃ τὴν πράξιν τοῦ Χριστοῦ, γιατί ἦταν πράξιν καλὴ. Στενοχωρήθηκε ὅμως, λέει, γιατί νὰ γίνῃ τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου. Ὑποκριτῇ Φαρισαῖε, δὲν εἶναι αὐτὸ ποὺ σὲ στενοχώρησε, ἀλλὰ ὁ φθόνος ποὺ κατατρῶει τὴν ψυχὴ σου. Ποιὸς σοῦ εἶπε ὅτι

στὶς γιορτὲς δὲν μποροῦμε νὰ κάνωμε καλὰς πράξεις καὶ ἐλεημοσύ-
νες; Ἰσα ἰσα, τίς ἡμέρες αὐτὲς πρέπει νὰ τίς ἀφιερώνωμε σὲ ἀγα-
θοεργίαι. Ὁ Χριστὸς σὰν παντογνώστης ἐγνώριζε τὴ μοχθηρὴ ψυχὴ
τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Συναγωγῆς καὶ τὸν φωνάζει μὲ τὴ λέξη «ὕποκριτῆ».
Καὶ πραγματικὰ ὅλοι οἱ φθονεροὶ ἄνθρωποι εἶναι ὑποκριτὲς, γιὰ τὴ μὲ
μέσα ψεύτικα καὶ ἀπατηλὰ προσπαθοῦν νὰ βλάψουν τοὺς καλοὺς
ἀνθρώπους. Ἀλλὰ εἰς μάτην. Ἡ ἀρετὴ πάντα θριαμβεῖ.

Συμπέρασμα

Ὁ φθόνος καὶ ἡ κακία τυφλώνουν τὸν ἄνθρωπο. Μακριὰ ἀπὸ τὸ
φθόνον, ὁ ὁποῖος κάνει κακὸ μόνο στὸ φθονερὸ ἄνθρωπο. Τὸν μαρα-
ζώνει. Πρέπει νὰ ἐπαινοῦμε τίς καλὰς πράξεις καὶ νὰ χαίρωμε γιὰ
κάθε καλόν. Εὐτυχισμένος ὁ ἄνθρωπος ποὺ δὲν τὸν κυριεύει ποτὲ τὸ
πάθος τοῦ φθόνου.

Ἔργασίες

Νὰ σκεφθῇς καλὰ καὶ νὰ μᾶς πῇς:

- 1) Γιατί τὸ Σάββατο ὁ Χριστὸς δίδασκε στὴ συναγωγὴ;
- 2) Γιατί ὁ ἀρχισυνάγωγος θύμωσε ποὺ γιάτρεψε τὴ γυναῖκα τὸ Σάββατο;
- 3) Γιατί αὐτὸς μίλησε στὸ λαὸ καὶ ὄχι στὸ Χριστό;
- 4) Γιατί ὁ Χριστὸς τὸν εἶπε ὑποκριτῆ;
- 5) Γιατί ὁ Χριστὸς εἶπε τὴ γυναῖκα θυγατέρα τοῦ Ἀβραάμ;

Ἄν ξέρης κανένα περιστατικὸ φθονεροῦ ἀνθρώπου γράψε το στὸ τετρά-
διό σου.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ

(Λουκᾶ ιδ'. 16—24)

Κείμενο

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· Ἄνθρωπός τις
ἐποίησε δεῖπνον μέγα καὶ ἐκάλεσε πολλοὺς καὶ ἀπέστειλε τὸν
δοῦλον αὐτοῦ τῇ ὥρᾳ τοῦ δεῖπνου εἰπεῖν τοῖς κεκλημένοις· Ἔρ-
χεσθε, ὅτι ἤδη ἔτοιμά ἐστι πάντα. Καὶ ἤρξαντο ἀπὸ μιᾶς παραι-
τεῖσθαι πάντες. Ὁ πρῶτος εἶπεν αὐτῷ· Ἀγρὸν ἠγόρασα καὶ
ἔχω ἀνάγκην ἐξελθεῖν καὶ ἰδεῖν αὐτόν· Ἐρωτῶ σε, ἔχε με πα-
ρητημένον. Καὶ ἕτερος εἶπε· Ζεύγη βοῶν ἠγόρασα πέντε καὶ
πορεύομαι δοκιμάσαι αὐτά· Ἐρωτῶ σε, ἔχε με παρητημένον.
Καὶ ἕτερος εἶπε· Γυναῖκα ἔγημα καὶ διὰ τοῦτο οὐ δύναμαι ἐλ-
θεῖν. Καὶ παραγινόμενος ὁ δοῦλος ἐκεῖνος ἀπήγγειλε τῷ Κυ-
ρίῳ αὐτοῦ ταῦτα. Τότε ὀργισθεὶς ὁ οἰκοδεσπότης εἶπε τῷ δούλῳ
αὐτοῦ· Ἐξελθε ταχέως εἰς τὰς πλατείας καὶ ρύμας τῆς πόλεως

καὶ τοὺς πτωχοὺς καὶ ἀναπήρους καὶ τυφλοὺς καὶ χωλοὺς εἰσά-
γαγε ᾧδε. Καὶ εἶπεν ὁ δοῦλος· Κύριε, γέγονεν ὡς ἐπέταξας καὶ
ἔτι τόπος ἐστί. Καὶ εἶπεν ὁ Κύριος πρὸς τὸν δοῦλον· ἔξελθε εἰς
τὰς ὁδοὺς καὶ φραγμοὺς καὶ ἀνάγκασον εἰσελθεῖν, ἵνα γεμι-
σθῇ ὁ οἶκος μου. Λέγω γὰρ ὑμῖν ὅτι οὐδεὶς τῶν ἀνδρῶν ἐκεί-
νων τῶν κεκλημένων γεύσεται μου τοῦ δεῖπνου· πολλοὶ γὰρ
εἰσὶ κλητοί, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί.

Ἑξήγησις δυσκόλων λέξεων

τῇ ὥρᾳ=κατὰ τὴν ὥραν.—τοῖς κεκλημένοις=εἰς τοὺς προσκαλε-
σμένους.—ἀπὸ μιᾶς=συγχρόνως.—ἐρωτῶ σε=σὲ παρακαλῶ.—ἔγνημα=
νυμφεύθηκα.—παρὰγενόμενος=ἀφοῦ ἦλθε.—ρύμας=στενοὺς δρόμους.—
ἀναπήρους=σακατεμένους.—γέγονεν ὡς ἐπέταξας=γίνηκε ὅπως διά-
ταξας.—φραγμοὺς=μάνδρες.—κλητοί=καλεσμένοι.

Ἑξήγησις τοῦ Εὐαγγελίου

Εἶπεν ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς αὐτῇ τὴν παραβολήν. Ἕνας
ἄνθρωπος ἔκαμε ἓνα μεγάλο δεῖπνο καὶ προσκάλεσε πολλοὺς.
Κατὰ τὴν ὥρα τοῦ δεῖπνου ἔστειλε τὸν δοῦλο του νὰ πῇ στοὺς
καλεσμένους· ἑλᾶτε, γιατί εἶναι πλέον ἔτοιμα ὅλα γιὰ τὸ δεῖ-
πνο. Οἱ καλεσμένοι ὅμως ὅλοι συγχρόνως ἄρχισαν νὰ παραι-
τοῦνται μὲ διάφορες προφάσεις. Ὁ ἓνας εἶπε σ' αὐτόν· ἀγόρασα
ἓνα χωράφι καὶ ἔχω ἀνάγκη νὰ πάω νὰ τὸ ἰδῶ· σὲ παρακαλῶ
νὰ μ' ἀφήσης ἡσυχο. Ὁ ἄλλος· ἀγόρασα πέντε ζευγάρια βό-
δια καὶ πάω νὰ τὰ δοκιμάσω· σὲ παρακαλῶ νὰ μ' ἀφήσης
ἡσυχο. Καὶ ὁ ἄλλος εἶπε· νυμφεύθηκα μιὰ γυναῖκα καὶ γι' αὐτὸ
δὲν μπορῶ νὰ ἔλθω. Ὁ δοῦλος ἐκεῖνος ἀφοῦ ἦλθε εἶπε στὸν κύ-
ριό του ὅλα αὐτά. Τότε ὁ οἰκοδεσπότης θύμωσε καὶ εἶπε στὸ
δοῦλο του· Πήγαινε γρήγορα στὶς πλατεῖες καὶ στὰ δρομάκια
τῆς πόλεως καὶ φέρε· ἐδῶ τοὺς φτωχοὺς, τοὺς σακατεμένους,
τοὺς στραβοὺς καὶ τοὺς κουτσούς. Ὁ δοῦλος πῆγε καὶ γυρί-
ζοντας εἶπε στὸν κύριό του· κύριε, γίνηκε ὅπως διέταξας καὶ
ἀκόμη ἔχει χωρὸ καὶ γιὰ ἄλλους. Τότε εἶπε ὁ κύριος στὸ δοῦλο·
Πήγαινε στοὺς δρόμους καὶ στὶς μάνδρες καὶ ἀνάγκασε ὅποιον
βρῆς νάρθῃ γιὰ νὰ γεμίσῃ τὸ σπίτι μου. Γιατί σὰς λέω ὅτι
κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ εἶχα καλέσει δὲν θὰ φάγῃ
ἀπὸ τὸ δεῖπνο μου. Γιατί πολλοὶ εἶναι οἱ καλεσμένοι, ὀλίγοι δὲ
οἱ ἐκλεκτοί.

Διδασκαλία

Στὴν παραβολὴ αὐτὴ ὁ Χριστὸς ἔφερε τὸ παράδειγμα ἑνὸς μεγάλου νοικοκύρη, ποὺ κάλεσε σ' ἓνα δεῖπνο πολλοὺς ἀνθρώπους γιὰ νὰ φᾶνε τὰ πολλὰ καὶ ὥραϊα φαγητά του. "Ὅλα ἦσαν ἔτοιμα· τραπέζια καλοστρωμένα, φαγητά πολλά. Τότε ἔστειλε τὸ δοῦλο του νὰ φωνάξῃ τοὺς καλεσμένους. Κανένας ὁμως δὲν ἦλθε. "Ὅλοι εἶπαν ὅτι δὲν εὐκαιροῦν, ὅτι ἔχουν δουλειές. Τί θὰ γίνουν τὰ τόσα φαγητά; Θὰ πᾶνε χαμένα; "Ὁχι, λέγει ὁ κύριος. Θὰ καλέσω ὅποιον βρῶ. Καὶ ἔστειλε τὸ δοῦλο του στοὺς δρόμους νὰ φέρῃ ὅποιον βρῇ μπροστά του. "Ἄς μὴν εἶναι καὶ καλοντυμένοι. "Ἦθελε μονάχα νὰ γεμίσῃ τὸ σπίτι του καὶ νὰ φαγῶθουν τὰ τόσα φαγητά του. "Ἔτσι καὶ ἔγινε. Τί ἤθελε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς νὰ πῇ μὲ τὴν παραβολὴ αὐτή; Αὐτὸς εἶναι ὁ οἰκοδεσπότης, τὰ φαγητά του εἶναι ἡ θρησκεία του, ἡ ἐκκλησία του, ἡ διδασκαλία του, τὸ Εὐαγγέλιό του. Ἐλᾶτε νὰ φάτε, εἶπε στοὺς πρὶν γραμματισμένους, στοὺς Γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους. Ἐλᾶτε δηλαδὴ νὰ παρακολουθήσετε τὴ διδασκαλίᾳ μου, ἔλᾶτε νὰ γίνετε ἄνθρωποι δικοί μου. Αὐτοὶ ὁμως προτιμοῦσαν τὶς δουλειές τους, τὰ κτήματά τους τὸ ἐμπόριό τους. Δὲν εἶχαν καιρὸ ν' ἀκούσουν τὰ καλὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ μας. Γι' αὐτὸ ὁ Χριστὸς ἀποτάθηκε στὸ λαό, στοὺς εἰδωλολάτρες, στοὺς μικροὺς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι μὲ προθυμίᾳ ἔτρεξαν καὶ γέμισε ἔτσι τὸ σπίτι του. Ἡ θρησκεία του ξαπλώθηκε σ' ὅλο τὸν κόσμο. Μὰ μήπως καὶ σήμερα δὲν ὑπάρχουν τέτοιοι ἄνθρωποι; "Ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιά, ποὺ βρίσκουν χίλιες δυὸ προφάσεις γιὰ νὰ μὴν πᾶνε στὴν ἐκκλησίᾳ, νὰ μὴν πᾶνε σ' ἓνα καλὸ κήρυγμα, νὰ μὴ διαβάσουν ἓνα καλὸ καὶ ὠφέλιμο βιβλίον, νὰ μὴν κάμουν μιὰ καλὴ πράξη. "Ἐχω τὸ ἐμπόριό μου, λέει ὁ ἄνδρας, δὲν εὐκαιρῶ γι' αὐτά. Μ' ἀφήνουν οἱ δουλειές νὰ πάω στὴν ἐκκλησίᾳ; λέει ἡ νοικοκυρά. Ἀφήστε με νὰ κοιμηθῶ, λέει τὸ μικρὸ παιδί, τί νὰ κάμω στὴν ἐκκλησίᾳ; Αὐτὲς εἶναι προφάσεις, γιατί καὶ τὶς δουλειές μας μπορούμε νὰ κάνουμε, καὶ στὴν ἐκκλησίᾳ νὰ πηγαίνουμε, καὶ τὰ καλὰ κηρύγματα νὰ παρακολουθοῦμε, καὶ καλὰ πράξεις νὰ κάνουμε. Μόνο οἱ ἄνθρωποι ποὺ σκέπτονται τὰ πλούτη, τὶς διασκεδάσεις, τὰ γλέντια, δὲν ἔχουν καιρὸ νὰ σκεφθοῦν τὸ Χριστό μας. Αὐτοὶ ὁμως εἶναι καλεσμένοι ἀπὸ τὸ Χριστό, ἀλλὰ δὲν μποροῦν νὰ εἶναι κοντά του. Δὲν εἶναι ἐκλεκτοί. Παιδιά, ποτὲ μὴ φύγετε ἀπὸ τὸ Χριστό μας. Νὰ εἰσθε πάντα κοντά του. Νὰ πηγαίνετε τακτικὰ στὴν ἐκκλησίᾳ, ν' ἀκοῦτε τὰ θεῖα κηρύγματα, ν' ἀκοῦτε τὰ καλὰ λόγια ποὺ σᾶς λένε οἱ δασκάλοι σας. Νὰ κάνετε ὅ,τι λέγει τὸ Εὐαγγέλιον καὶ τότε θὰ εἰσθε οἱ ἐκλεκτοὶ τοῦ Θεοῦ, τὰ ἀγαπημένα παιδιά τοῦ Χριστοῦ μας.

Συμπέρασμα

Νὰ μὴ μᾶς ἀπορροφοῦν οἱ ἐργασίες μας καὶ νὰ μᾶς κάνουν νὰ ξεχνᾶμε τὸ Χριστό μας, ποὺ θέλει νὰ πηγαίνουμε στὴν Ἐκκλησίᾳ, ν' ἀκοῦμε τὰ κηρύγματά του, νὰ κάνουμε καλὰ πράξεις, νὰ μεταλαβαίνουμε τακτικὰ καὶ νὰ εἴμαστε οἱ ἐκλεκτοί.

Ἔργασίαι

Νὰ βρῆς καὶ νὰ γράψῃς δυό-τρεῖς περιστατικά τῆς ζωῆς σου, πού θὰ φανῇς ὅτι εἶσαι ἐκλεκτός.

Πές μας, ἂν γνωρίζῃς, ἄνθρωπους, πού μὲ διάφορες προφάσεις δὲν κά-
νουν ὅ,τι λέει ὁ Χριστός μας.

Πές μας, ποῖο εἶναι τὸ δειπνο τοῦ Χριστοῦ μας ;

ΚΥΡΙΑΚΗ ΔΩΚΕΚΑΤΗ

(Λουκᾶ ζ'. 12—19)

Κείμενο

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ εἰσερχομένου τοῦ Ἰησοῦ εἰς τινὰ κώμην, ἀπῆντησαν αὐτῷ δέκα λεπροὶ ἄνδρες, οἳ ἔστησαν πόρρωθεν καὶ αὐτοὶ ἤραν φωνὴν λέγοντες· Ἰησοῦ ἐπιστάτα, ἐλέησον ἡμᾶς. Καὶ ἰδὼν εἶπεν αὐτοῖς· πορευθέντες ἐπιδείξατε ἑαυτοὺς τοῖς ἱερεῦσι. Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ὑπάγειν αὐτοὺς ἐκαθαρίσθησαν. Εἰς δὲ ἐξ αὐτῶν, ἰδὼν ὅτι ἰάθη, ὑπέστρεψε μετὰ φωνῆς μεγάλης δοξάζων τὸν Θεὸν καὶ ἔπεσεν ἐπὶ πρόσωπον παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ εὐχαριστῶν αὐτῷ· καὶ αὐτὸς ἦν Σαμαρείτης. Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοὺς εἶπεν· οὐχὶ οἱ δέκα ἐκαθαρίσθησαν ; οἱ δὲ ἐννέα ποῦ ; οὐχ εὐρέθησαν ὑποστρέψαντες δοῦναι δόξαν τῷ Θεῷ, εἰ μὴ ὁ ἄλλογενὴς οὗτος. Καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἀναστὰς πορεύου· ἡ πίστις σου σέσωκέ σε.

Ἐξήγησις δυσκόλων λέξεων

Κώμη=μεγάλον χωριό.—**οἳ ἔστησαν πόρρωθεν**=οἱ ὅποιοι στάθηκαν ἀπὸ μακριά.—**ἤραν φωνὴν**=φώναξαν δυνατὰ.—**ἐπιστάτα**=δάσκαλε.—**Καὶ ἐγένετο**=καὶ συνέβη.—**ἰάθη**=ἐθεραπεύθη.—**ἄλλογενὴς**=γένος.—**δοῦναι δόξαν**=νὰ δοξάσουν.—**Ἀναστὰς πορεύου**=πήγαινα στὸ καλὸ.

Ἐξήγησις τοῦ Εὐαγγελίου

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ἐνῶ ὁ Ἰησοὺς ἔμπαινε σὲ κάποιον μεγάλο χωριὸν τὸν συνήντησαν δέκα ἄνδρες λεπροί, οἱ ὅποιοι στάθηκαν ἀπὸ μακριά· καὶ αὐτοὶ φώναζαν δυνατὰ καὶ ἔλεγαν : Ἰησοῦ διδάσκαλε, ἐλέησέ μας. Καὶ ὅταν τοὺς εἶδε ὁ Ἰησοὺς τοὺς εἶπε : Πηγαινέτε νὰ δείξετε τὸν ἑαυτὸ σας εἰς τοὺς ἱερεῖς. Καὶ συνέβη ἐνῶ πήγαιναν αὐτοὶ καθαρίσθησαν ἀπὸ τῆ λέπρας, γιατρεύθηκαν. Ἐνας δὲ ἀπ' αὐτούς, ὅταν εἶδε ὅτι γιατρεύθηκε,

γύρισε καὶ μὲ φωνὴ μεγάλη δόξασε τὸ Θεὸ καὶ ἔπεσε μὲ τὸ πρόσωπό του στὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ εὐχαριστώντας αὐτόν. Καὶ αὐτὸς ἦταν Σαμαρεῖτης. Τότε ὁ Ἰησοῦς εἶπε: Δὲν γιαιτρεύθηκαν δέκα; ποῦ εἶναι οἱ ἄλλοι ἑννέα; Δὲν βρέθηκε κι αὐτοὶ νὰ γυρίσουν νὰ δοξάσουν τὸ Θεό, παρὰ μόνον αὐτὸς ὁ ξένος. Καὶ τοῦ εἶπε: Πήγαινε στὸ καλὸ ἢ πίστη σου σὲ ἔσωσε.

Διδασκαλία

Ἰδοὺ καὶ ἄλλο θαῦμα τοῦ Ἰησοῦ, ἡ θεραπεία 10 λεπρῶν. Λεπροὶ εἶναι οἱ ἄνθρωποι ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ λέπρα. Ἡ λέπρα εἶναι μιὰ πολὺ κακὴ ἀρρώστεια καὶ πολὺ κολλητική. Γι' αὐτὸ τοὺς λεπροὺς τώρα τοὺς μαζεύουν σὲ ὠρισμένο νησί καὶ τοὺς ἀφήνουν ἐκεῖ ὡς ὅτου ἀποθάνουν, γιατί ἡ ἀρρώστεια αὐτὴ δὲ γιαιτρεύεται. Στὰ παλιὰ χρόνια τοὺς ἔδιωχναν ἀπὸ τὸ χωριὸ καὶ δὲν τοὺς ἄφηναν νὰ πλησιάσουν ἀνθρώπους. Ἐὰν κανένας ἀπ' αὐτοὺς γιαιτρευόταν, ἔπρεπε νὰ περάσῃ ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς τοὺς γιὰ νὰ πιστοποιήσουν σὰν γιαιτροὶ ὅτι γιαιτρεύθηκε καὶ νὰ τοῦ ἐπιτρέψουν νὰ μῇ στὸ χωριό. Τέτοιοι ἦσαν καὶ οἱ δέκα λεπροὶ τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου. Δυστυχισμένοι ἄνθρωποι. Ζοῦσαν σ' ἐρημιές, μακριὰ ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς τοὺς. Κανένας δὲν τοὺς πλησίαζε. "Ολοὶ φοβόνταν μὴ κολλήσουν. Τί δυστυχία! Εἶδαν τὸν Ἰησοῦ ἀπὸ μακριὰ, γιατί δὲν τοὺς ἐπέτρεπε νὰ πᾶνε κοντά. Πῆραν θάρρος. Εἶχαν ἀκούσει ὅτι ὁ Ἰησοῦς γιαιτρεύει τοὺς ἀρρώστους. Ἀρχισαν νὰ τοῦ φωνάζουν δυνατὰ: Χριστέ ἔλεησέ μας, ἀπάλλαξέ μας ἀπὸ τὸ κακὸ αὐτό. Ὁ Ἰησοῦς τοὺς λυπήθηκε καὶ τοὺς εἶπε νὰ πᾶνε νὰ δείξουν τὸ πληγιασμένο καὶ βρωμερὸ κορμί τοὺς στοὺς ἱερεῖς. Μὰ πῶς νὰ πᾶνε, ποῦ εἶναι λεπροί. Μ' ὅλα ταῦτα δὲν ἐδίστασαν. Πίστευαν ὅτι πηγαίνοντας θὰ γιαιτρευθοῦν, ἀφοῦ τοὺς τὸ εἶπε ὁ Χριστός. Ἐτρεξαν καὶ πραγματικὰ στὸ δρόμο γιαιτρεύθηκαν, καθαρίσθηκε τὸ ἐλεεινὸ κορμί τοὺς; γίνηκε καθαρὸ, ὅπως πρίν. Πῆγαν στοὺς ἱερεῖς καὶ πῆραν τὸ σχετικὸ πιστοποιητικόν. Τί χαρά! Θὰ πᾶνε νὰ ἰδοῦνε τοὺς συγγενεῖς τοὺς, θὰ μποῦν ἐλεύθερα στὸ σπίτι τοὺς, θὰ καθήσουν νὰ κουβεντιάσουν μὲ τοὺς συγχωριανούς τοὺς. Στὴ χαρά τοὺς ἔεχασαν τὸ Σωτῆρα τοὺς, λησμόνησαν τὸν εὐεργέτη τοὺς. Ὁχι ὅμως ὅλοι. Βρέθηκε ἓνας ἀπ' αὐτούς, καὶ αὐτὸς ἦταν Σαμαρεῖτης, ἀπὸ ξένο δηλαδὴ μέρος. Γύρισε πίσω, πῆγε νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν εὐεργέτη τοῦ. Ἐπεσε στὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ, δοξάζοντας τὸ Θεόν. Ἐνα πικρὸ χαμόγελο τοῦ Χριστοῦ μας βλέποντας τὴν ἀχαριστία τῶν ἄλλων. Ἐγὼ 10 λέει γιάτρεψα, ποῦ εἶναι οἱ ἄλλοι 9; Οὔτε ἓνα εὐχαριστῶ δὲν ἦλθαν νὰ μοῦ ποῦν. Εἶχε ἀνάγκη ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τὸ εὐχαριστῶ τοὺς; Ὁχι. Ἀλλὰ τοὺς κατηγορεῖ γιὰ τὴν ἀχαριστία τοὺς. Παιδιά, ἡ ἀχαριστία εἶναι τὸ μεγαλύτερο κακόν. Ἐκεῖνοι ποὺ δὲν ἀναγνωρίζουν τὸ καλὸ ποὺ τοὺς κάνουν οἱ ἄλλοι δὲν εἶναι ἄνθρωποι καλοὶ. Οἱ ἀγνώμονες εἶναι κακοὶ ἄνθρωποι. Πόσα καλὰ μᾶς δίνει ὁ Θεὸς κάθε μέρα! Πρέπει κι ἐμεῖς νὰ τὸν εὐχαριστοῦμε γι' αὐτά. Καὶ τὸν εὐχαριστοῦμε

μέ την προσευχή μας καί μέ τίς καλές πράξεις μας. Οί καλοί Χριστιανοί πρέπει νά εὐχαριστοῦν πάντα τὸ Θεὸ γιά τὰ καλὰ ποῦ μᾶς δίνει. Προσέχετε νά μὴ πικράνετε τὸ Χριστὸ καί τὸν ἀναγκάσετε νά σᾶς πῇ «οἱ δὲ ἐννέα ποῦ;»

Συμπέρασμα

Νά ζητοῦμε πάντοτε τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ νά τὸν εὐχαριστοῦμε γιά ὅλα τὰ καλὰ ποῦ μᾶς δίνει. Νά εἴμαστε εὐγνώμονες σὲ κάθε ἄνθρωπο ποῦ μᾶς κάνει καλὸ. Ἡ ἔκφραση τῆς εὐγνωμοσύνης εἶναι δεῖγμα χριστιανικῆς καὶ εὐγενικῆς ψυχῆς.

Ἔργασίες

Πές μας γιατί οἱ λεπροὶ ζοῦσαν στὶς ἐρημίεις;

Γιατί οἱ λεπροὶ στάθηκαν ἀπὸ μακριὰ ὅταν εἶδαν τὸ Χριστό;

Γιατί ὁ Χριστὸς τοὺς εἶπε νά πᾶνε στοὺς ἱερεῖς;

Τί ἤθελε νά πῇ ὁ Χριστὸς μέ τὸ «οἱ δὲ ἐννέα ποῦ;»

Ρώτησε τὸ δάσκαλό σου νά σοῦ πῇ, ποῦ ζοῦν στὴν Ἑλλάδα οἱ λεπροί;

Ποῦ εἶναι δηλαδὴ λεπροκομεῖο;

Νά μᾶς γράψης ἓνα περιστατικὸ τῆς ζωῆς σου, ποῦ θὰ δείξης ὅτι εἶσαι ὁ λεπρὸς Σαμαρείτης καὶ ὄχι οἱ ἄλλοι 9.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΡΙΤΗ

(Λουκᾶ ιη' 18—27)

Κείμενο

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἄνθρωπός τις προσήλθε τῷ Ἰησοῦ, πειράζων αὐτὸν καὶ λέγων· Διδάσκαλε ἀγαθέ, τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω; Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Τί μὲ λέγεις ἀγαθόν; Οὐδεὶς ἀγαθός, εἰμὴ εἷς, ὁ Θεός. Τὰς ἐντολάς οἶδας· Μὴ μοιχεύσης, μὴ φονεύσης, μὴ κλέψης, μὴ ψευδομαρτυρήσης, τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου. Ὁ δὲ εἶπε· Ταῦτα πάντα ἐφυλαξάμην ἐκ νεότητός μου. Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· Ἐτι ἓν σου λείπει. Πάντα ὅσα ἔχεις πώλησον καὶ διάδος πτωχοῖς καὶ ἔξεις θησαυρὸν ἐν οὐρανῷ καὶ δεῦρο ἀκολουθεῖ μοι. Ὁ δὲ ἀκούσας ταῦτα περίλυπος ἐγένετο· ἦν γὰρ πλούσιος σφόδρα. Ἰδὼν δὲ αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς περίλυπον γενόμενον εἶπε· Πῶς δυσκόλως οἱ τὰ χρήματα ἔχοντες εἰσελεύσονται εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Εὐκολώτερον γάρ ἐστι κάμηλον διὰ τρυμαλῖας ῥαφίδος εἰσελθεῖν ἢ πλούσιον εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰσελθεῖν. Εἶπον δὲ οἱ ἀκούσαντες· Καὶ τίς δύναται σωθῆναι; Ὁ δὲ εἶπε· Τὰ ἀδύνατα παρὰ ἀνθρώποις δυνατὰ ἐστί παρὰ τῷ Θεῷ.

Ἑξήγηση δυσκόλων λέξεων

Οἶδας = γνωρίζεις. — ἔτι = ἀκόμη. — διάδος = μοίρασε. — ἔξεις = θά ἔχῃς. — δεῦρο = ἔλα. — σφόδρα = πάρα πολύ. — εἰσελεύσονται = νὰ μποῦν. — κάμηλος = χονδρὸ σχοινί, παλαμάρι. — Τρυμαλιὰ βραφίδος = ἡ τρύπα τῆς βελόνας.

Ἑξήγηση τοῦ Εὐαγγελίου

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ἓνας ἄνθρωπος ἦλθε στὸν Ἰησοῦ γιὰ νὰ τὸν πειράξῃ καὶ τοῦ εἶπε: Δάσκαλε ἀγαθέ, τί πρέπει νὰ κάμω γιὰ νὰ κληρονομήσω τὴν αἰώνια ζωὴ, γιὰ νὰ πάω δηλαδὴ στὸν Παράδεισο; Τοῦ εἶπε δὲ ὁ Ἰησοῦς: Γιατί μὲ λές ἀγαθόν; Κανένας δὲν εἶναι ἀγαθός, παρὰ μόνον ὁ Θεός. Τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ τίς ξέρεις. Καὶ τοῦ εἶπε τίς κυριώτερες. Νὰ μὴν πάρῃς τὴ γυναῖκα τοῦ ἄλλου, νὰ μὴ σκοτώνῃς, νὰ μὴ κλέβῃς, νὰ μὴ λές ψέματα, νὰ τιμᾷς τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου. Ὁ ἄνθρωπος τότε εἶπε: Αὐτὰ ὅλα τὰ κάνω ἀπὸ τὰ νειάτα μου. Ὁ Ἰησοῦς ἅμα ἄκουσε αὐτὰ τοῦ εἶπε: Ἐνα ἀκόμη σοῦ λείπει ὅλα ὅσα ἔχεις πούλησέ τα καὶ μοίρασέ τα στοὺς πτωχοὺς καὶ ἔλα νὰ μὲ ἀκολουθήσῃς. Ὁ ἄνθρωπος ἅμα ἄκουσε τὰ λόγια τοῦ Ἰησοῦ λυπήθηκε, γιατί ἦταν πάρα πολὺ πλούσιος, καὶ ἔφυγε περίλυπος. Ὅταν τὸν εἶδε ὁ Ἰησοῦς περίλυπον εἶπε: Πόσο δύσκολα οἱ ἔχοντες χρήματα θὰ μποῦν στὸν Παράδεισο! Γιατί εὐκολώτερο εἶναι νὰ περάσῃ ἓνα χονδρὸ σχοινί ἀπὸ τὴν τρύπα βελονιοῦ, παρὰ πλούσιος νὰ μπῇ στὸν Παράδεισο! Ἐκεῖνοι δὲ ποὺ ἄκουσαν αὐτὸ εἶπαν: Καὶ ποιδὲς μπορεῖ τότε νὰ σωθῇ; Ὁ Ἰησοῦς εἶπε: Ὅσα εἶναι ἀδύνατα στοὺς ἀνθρώπους εἶναι δυνατὰ στὸ Θεό.

Διδασκαλία

Νὰ καὶ ἄλλος ἄνθρωπος ποὺ ἦλθε νὰ πειράξῃ τὸν Ἰησοῦ καὶ τὸν ὀνομάζει ἀγαθόν. Ἐνας μόνον εἶναι ἀγαθός, ὁ Θεός, τοῦ λέγει ὁ Χριστός. Πῶς λοιπὸν μὲ λές ἀγαθόν, ἀφοῦ δὲν μὲ ἀναγνωρίζεις γιὰ Θεό, καὶ ἐξακολουθεῖ: Θέλεις νὰ γίνῃς τέλειος ἄνθρωπος, νὰ πᾶς στὸν Παράδεισο, νὰ εἶσαι κοντὰ στὸ Θεό; Κάνε τίς ἐντολές του. Ἐσὺ τίς ξέρεις. Μὴ πάρῃς τὴν ξένη γυναῖκα εἶναι ἔγκλημα. Μὴ σκοτώνῃς. Γιατί νὰ πάῃς τὴ ζωὴ τοῦ ἄλλου; Δὲν ἔχεις δικαίωμα. Δὲν τὴν ἔδωσες ἐσὺ. Ὁ Θεὸς τὴν ἔδωσε, ὁ Θεὸς δικαιούται νὰ τὴν πάρῃ. Μὴν κλέβῃς. Μεγάλον κακὸ ἡ κλεψιά. Ὁ κλέφτης εἶναι κακὸς ἄνθρωπος. Μὴ λές ψέματα ποτέ, γιατί τὸ ψέμα εἶναι τοῦ Σατανᾶ. Νὰ τιμᾷς τοὺς γονεῖς σου. Ἐχεις ὑποχρέωση ν' ἀγαπᾷς καὶ νὰ σέβεσαι τοὺς γονεῖς

σου, γιατί αὐτοὶ σὲ ἔφεραν στὴ ζωὴ, αὐτοὶ φροντίζουν νὰ σοὺ φέρουν φαγητό, νὰ σ' ἐνδύσουν, αὐτοὶ ὅταν ἀρρωστήσης ξημερώνονται στὸ προσκέφαλό σου. Αὐτὰ ζήτησε ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς. Ὅταν ὁμοῦς ὁ ἄνθρωπος τοῦ εἶπε ὅτι αὐτὰ τὰ κάνει ἀπὸ μικρός, ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε· Ἕνα ἀκόμη σοὺ λείπει : Νὰ πουλήσης τὴν περιουσίαν σου καὶ νὰ τὴ μοιράσης στοὺς φτωχοὺς. Ὁ ἄνθρωπος ἀμέσως στενοχωρήθηκε, λυπήθηκε. Πῶς νὰ δώσῃ τὴν πλούσιαν περιουσίαν του στοὺς φτωχοὺς ; Τοῦ χρειάζεται γιὰ νὰ τρῶ καὶ νὰ πίνῃ καλὰ, νὰ ντύνεται πλούσια, νὰ διασκεδάζῃ, νὰ φαίνεται πῶς ξεχωρίζει ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἄνθρώπους. Τόσο τὸν εἶχε κυριεύσει τὸ χρήμα. Προτίμησε τὰ πλούτη ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ. Ἀνόητε ἄνθρωπε, δὲν σοὺ εἶπε ὁ Θεὸς νὰ μὴ τρῶς καὶ νὰ μὴ ντύνῃσαι. Σοὺ εἶπε νὰ θυμᾶσαι τοὺς φτωχοὺς, νὰ δίνῃς καὶ σ' αὐτοὺς κάτι ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ σοὺ ἔδωκε ὁ Θεός. Δὲν εἶναι δικὰ σου τὰ χρήματα, εἶναι τοῦ Θεοῦ. Στὰ ἔδωκε γιὰ νὰ βοηθᾷ τὴ δυστυχίαν. Δὲν τ' ἀκούει ὁμοῦς αὐτὰ ὁ ἄνθρωπος. Προτιμᾷ τὸ χρήμα ἀπὸ τὸ Θεό. Γι' αὐτὸ εἶπε ὁ Χριστὸς ὅτι εἶναι πολὺ δόσκολο νὰ μὴ πλούσιος στὸν Παράδεισο. Οἱ περισσότεροι πλούσιοι εἶναι σὰν τὸν ἄνθρωπο τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου. Εἶναι ὁμοῦς καὶ πλούσιοι ποὺ εἶναι ὅπως τοὺς θέλει ὁ Θεός. Εἶναι σπλαχνικοὶ, ἐλεήμονες, τρέχουν νὰ βοηθήσουν κάθε δυστυχισμένον. Αὐτοὶ θὰ πῶνε κοντὰ στὸ Θεό Παιδιά, φυλάξετε ὅλες τὰς ἐντολὰς τοῦ Χριστοῦ μας. Τότε θὰ σᾶς ἀγαπᾷ πάντα ὁ Χριστὸς καὶ θὰ σᾶς προστατεύῃ.

Συμπέρασμα

Νὰ μὴ μᾶς κυριεύσουν τὰ πλούτη, γιατί θὰ χάσωμε τὴν ψυχὴ μας. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀγαπᾷ τὸ χρήμα εἶναι ἀνίκανος γιὰ καλὰ ἔργα. Τὰ χρήματά μας νὰ τὰ χρησιμοποιοῦμε γιὰ καλὰ ἔργα καὶ γιὰ ἀγαθοεργίας. Αὐτὸς εἶναι ὁ προορισμὸς τοὺς.

Ἔργασίες

Νὰ βρῆτε παραδείγματα ποὺ νὰ μοιάζουν μὲ τὸν ἄνθρωπο τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου. Εἶναι πολλὰ στὴ σημερινὴ ζωὴ.

Νὰ γράψετε ἓνα περιστατικὸ τῆς ζωῆς σας, ποὺ δὲν θὰ σᾶς πῇ ὁ Χριστὸς πῶς εἶναι ἀδύνατο νὰ γίνετε ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ.

Πέστε τί ξέρετε γιὰ τὶς ἐντολὰς τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ

(Ματθαίου α'. 1—25)

Κείμενο.

Βίβλος γενέσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ, Υἱοῦ Δαβὶδ, Υἱοῦ Ἀβραάμ. Ἀβραάμ ἐγέννησε τὸν Ἰσαάκ. Ἰσαάκ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰακώβ. Ἰακώβ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰούδαν καὶ τοὺς ἀδελφοὺς

αὐτοῦ. Ἰούδας δὲ ἐγέννησε τὸν Φαρὲς καὶ τὸν Ζαρά ἐκ τῆς Θάμαρ. Φαρὲς δὲ ἐγέννησε τὸν Ἑσρῶμ. Ἑσρῶμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀράμ. Ἀράμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀμιναδάβ. Ἀμιναδάβ δὲ ἐγέννησε τὸν Ναασών. Ναασών δὲ ἐγέννησε τὸν Σαλμών. Σαλμών δὲ ἐγέννησε τὸν Βοὺζ ἐκ τῆς Ραχάβ. Βοὺζ δὲ ἐγέννησε τὸν Ὠβήδ ἐκ τῆς Ρούθ. Ὠβήδ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰεσσαί. Ἰεσσαί δὲ ἐγέννησε τὸν Δαβίδ τὸν βασιλέα. Δαβίδ δὲ ὁ βασιλεὺς ἐγέννησε τὸν Σολομῶντα ἐκ τῆς τοῦ Οὐρίου. Σολομῶν δὲ ἐγέννησε τὸν Ροβοάμ. Ροβοάμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀβιά. Ἀβιά δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀσά. Ἀσά δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰωσαφάτ. Ἰωσαφάτ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰωράμ. Ἰωράμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ὀζιαν. Ὀζίας δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰωάθαμ. Ἰωάθαμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀχαζ. Ἀχαζ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἐζεκίαν. Ἐζεκίας δὲ ἐγέννησε τὸν Μανασσῆ. Μανασσῆς δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀμών. Ἀμών δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰωσίαν. Ἰωσίας δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰεχονίαν καὶ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ ἐπὶ τῆς μετοικεσίας Βαβυλῶνος. Μετὰ δὲ τὴν μετοικεσίαν Βαβυλῶνος, Ἰεχονίας ἐγέννησε τὸν Σαλαθιήλ. Σαλαθιήλ δὲ ἐγέννησε τὸν Ζοροβάβελ. Ζοροβάβελ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀβιούδ. Ἀβιούδ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἐλιακείμ. Ἐλιακείμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀζώρ. Ἀζώρ δὲ ἐγέννησε τὸν Σαδώκ. Σαδώκ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀχείμ. Ἀχείμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἐλιούδ. Ἐλιούδ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἐλεάζαρ. Ἐλεάζαρ δὲ ἐγέννησε τὸν Ματθάν. Ματθάν δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰακώβ. Ἰακώβ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰωσήφ τὸν ἄνδρα Μαρίας, ἐξ ἧς ἐγεννήθη Ἰησοὺς ὁ λεγόμενος Χριστός. Πᾶσαι οὖν αἱ γενεαὶ ἀπὸ Ἀβραάμ ἕως Δαβίδ γενεαὶ δεκατέσσαρες· καὶ ἀπὸ Δαβίδ ἕως τῆς μετοικεσίας Βαβυλῶνος γενεαὶ δεκατέσσαρες· καὶ ἀπὸ τῆς μετοικεσίας Βαβυλῶνος ἕως τοῦ Χριστοῦ γενεαὶ δεκατέσσαρες. Τοῦ δὲ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἡ γέννησις οὕτως ἦν. Μνηστευθεῖσης γὰρ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Μαρίας τῷ Ἰωσήφ, πρὶν ἢ συνελθεῖν αὐτοὺς, εὐρέθη ἐν γαστρὶ ἔχουσα ἐκ Πνεύματος Ἁγίου. Ἰωσήφ δὲ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, δίκαιος ὢν καὶ μὴ θέλων αὐτὴν παραδειγματίσαι, ἐβουλήθη λάθρα ἀπολῦσαι αὐτήν. Ταῦτα δὲ αὐτοῦ ἐνθυμηθέντος, ἰδοὺ ἄγγελος Κυρίου κατ' ὄναρ ἐφάνη αὐτῷ λέγων· Ἰωσήφ υἱὸς Δαβίδ, μὴ φοβηθῆς παραλαβεῖν Μαριάμ τὴν γυναῖκα σου· τὸ γὰρ ἐν αὐτῇ γεννηθὲν ἐκ Πνεύματος ἑστίν Ἁγίου. Τέξεται δὲ υἱόν, καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν· αὐτὸς γὰρ σώσει τὸν λαὸν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν. (Τοῦτο δὲ ὅλον γέγονεν, ἵνα

πληρωθῇ τὸ ρηθὲν ὑπὸ τοῦ Κυρίου διὰ τοῦ προφήτου λέγοντος· Ἰδοὺ ἡ Παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει καὶ τέξεται υἱόν, καὶ καλέσουσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἑμμανουήλ· ὃ ἐστὶ μεθερμηνευόμενον· Μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός). Διεγερθεὶς δὲ ὁ Ἰωσήφ ἀπὸ τοῦ ὕπνου, ἐποίησεν ὥς προσέταξεν αὐτῷ ὁ ἄγγελος Κυρίου· καὶ παρέλαβε τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἐγίνωσκεν αὐτήν, ἕως οὗ ἔτεκε τὸν Υἱὸν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον καὶ ἐκάλεσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν.

Ἑξήγησις δυσκόλων λέξεων

Βίβλος γενέσεως=βιβλίον καταγωγῆς.—**υἱοῦ Δαβίδ**=ἀπογόνου τοῦ Δαβίδ.—**μετοικεσία Βαβυλῶνος**=μεταφορὰ τῶν Ἑβραίων εἰς Βαβυλῶνα.—**δίκαιος**=εὐσεβής.—**μνηστευθεῖσης**=ἄρραβωνιασθείσης.—**πρὶν ἢ συνελθεῖν αὐτοὺς**=πρὶν ἔλθουν σὲ γάμο.—**ἐν γαστρὶ**=στὴν κοιλιά.
παραδειγματίσαι=νὰ ἐκθέσῃ.—**ἐβουλήθη**=σκέφθηκε.—**λάθρα**=κρυφά.—**ταῦτα ἐνθυμηθέντος**=ἐνῶ συλλογιζόταν αὐτά.—**ὄναρ**=ὄνειρο.—**τέξεται**=θα γεννήσῃ.—**οὐκ ἐγίνωσκεν αὐτήν**=δὲν τὴν πανδρεύθηκε.

Ἑξήγησις τοῦ Εὐαγγελίου

Τὸ βιβλίον τῆς καταγωγῆς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος κατάγεται ἀπὸ τὸν Δαβίδ καὶ ἀπὸ τὸν Ἀβραάμ καὶ ἀναφέρει παρακάτω ὅλη τὴν σειρὰ τῆς γενεαλογίας του, ἕως τὴν ἡμέραν πού γεννήθηκε. Καὶ λέει ὅτι ἕως τὴν ἡμέραν αὐτὴ πέρασαν τρεῖς φορές 14 γενεές. Τώρα μᾶς ἀναφέρει πῶς ἔγινε ἡ γέννησις τοῦ Χριστοῦ. Ἡ μητέρα τοῦ Χριστοῦ ἡ Μαρία ἄρραβωνιάσθη μετὰ τὸν Ἰωσήφ. Πρὶν πανδρευθῇ εἶχεν ἔλθῃ, ὅπως ξέρετε, ὁ Ἄγγελος Γαβριὴλ σταλμένος ἀπὸ τὸ Θεὸ καὶ τῆς εἶπε πῶς θὰ γεννήσῃ τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ πραγματικὰ ἀμέσως βρέθηκε ἔγκυος. Ὁ Ἰωσήφ μὴ γνωρίζοντας αὐτὸ καὶ ἐπειδὴ σὰν εὐσεβὴς ἄνθρωπος δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἐκθέσῃ, σκέφθηκε κρυφὰ νὰ τὴν διώξῃ. Ἐνῶ ὅμως σκεπτόταν αὐτὰ παρουσιάσθη στὸ ὄνειρό του ἕνας Ἄγγελος καὶ τοῦ εἶπε: Ἰωσήφ, υἱὲ Δαβίδ, μὴ φοβηθῇς νὰ πάρῃς μαζί σου τὴν Μαρίαν τὴν γυναῖκα σου, διότι αὐτὸ τὸ παιδί πού θὰ γεννηθῇ ἀπ' αὐτήν εἶναι παιδί τοῦ Θεοῦ. Θὰ γεννήσῃ δὲ υἱὸν καὶ θὰ τὸν ὀνομάσῃς Ἰησοῦν, πού σημαίνει Σωτῆρα, γιατί αὐτὸς θὰ σώσῃ τὸν κόσμον ἀπὸ τὰς ἁμαρτίας. Αὐτὸ δὲ ὅλο ἔγινε γιὰ νὰ πραγματοποιηθοῦν τὰ λόγια τοῦ Προφήτου, πού εἶπε: Νά, ἡ Παρθένος θὰ ἔχῃ στὴν κοιλίαν της καὶ θὰ γεννήσῃ υἱὸν καὶ θὰ τὸν ὀνομάσῃς Ἑμμανουήλ, τὸ ὅποιον ἐξηγεῖται: ὁ Θεὸς μαζί μας. Ὅταν δὲ σηκώθηκε ὁ Ἰωσήφ ἀπὸ

τὸν ὕπνο ἔκαμεν ὅπως τὸν διέταξε ὁ Ἄγγελος τοῦ Θεοῦ. Πῆρε τὴ γυναῖκα του μαζί του καὶ δὲν τὴν πανδρεύθηκε ποτὲ καὶ ἐγέννησε τὸν μονογενῆ τῆς υἱὸ καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ ὄνομα Ἰησοῦς.

Διδασκαλία

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ὑπῆρχε πρὶν δημιουργηθῇ ὁ κόσμος. Ἦταν αὐτὸς ὁ Θεός. Οἱ ἁμαρτίες τῶν ἀνθρώπων καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ σ' αὐτὲς ἀνάγκασαν τὸ Θεὸ νὰ στείλῃ τὸν Λόγον του, τὸν Υἱὸ του, στὸν κόσμον, γιὰ νὰ διδάξῃ τοὺς ἀνθρώπους καὶ νὰ τοὺς σώσῃ ἀπὸ τὴν ἁμαρτία. Ἀλλὰ γιὰ νὰ ἔλθῃ στὴ γῆ καὶ νὰ συναναστραφῇ μὲ τοὺς ἀνθρώπους, ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἄνθρωπος, νὰ πάρῃ μορφὴ ἀνθρώπου. Γεννήθηκε δὲ ἀπὸ ἓνα ἅγιο κορίτσι, τὴ Μαρία, ἡ ὁποία καταγόταν ἀπὸ τὴν οἰκογένεια τοῦ Δαβίδ. Γι' αὐτὸ καὶ τὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο μᾶς περιγράφει τὴ γενεαλογία του. Πατέρα λοιπὸν ὁ Χριστὸς μας εἶχε τὸν πάνσοφο, τὸν Παντοδύναμο, τὸν Πανάγαθο Θεό, τὸν βασιλέα καὶ κύριον ὅλου τοῦ κόσμου. Μητέρα εἶχε μιὰ ἀγαθὴ, μιὰ ἁγία, μιὰ χαριτωμένη κόρη, τὴ Μαρία. Ὁ γεννηθεὶς λοιπὸν ἀπὸ τὴ Μαρία Χριστὸς ἦταν θεὸς καὶ ἄνθρωπος γι' αὐτὸ καὶ ὀνομάζεται Θεάνθρωπος. Τὴ γέννηση τοῦ Χριστοῦ τὴν προεῖπαν οἱ θεόπνευστοι Προφῆται πολλὰ χρόνια πρὶν. Ὁ δὲ μεγάλος προφήτης Ἡσαΐας εἶπεν 800 χρόνια πρὸ Χριστοῦ τὰ λόγια ποὺ ἀναφέρονται στὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο. Ἀγαπημένα μου παιδιὰ, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς στὴ γῆ γιὰ νὰ σώσῃ τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν ἁμαρτία. Αὐτὸ λέγει καὶ τὸ ὄνομά του γιὰτὶ Ἰησοῦς θὰ πῇ Σωτήρας. Ἡ ἁμαρτία εἶχε χωρίσει τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὸ Θεό, τοὺς εἶχε κάμει ἔθλιους καὶ καταδικασμένους στὴν αἰώνια κόλαση. Ἦλθε ὁ Χριστὸς γιὰ νὰ τοὺς σώσῃ ἀπὸ τὸ κακὸ αὐτό. Καὶ πραγματικά. Ἐφερε στὸν κόσμον τὴν πίστη, τὴν ἐλπίδα, τὴν ἀλήθεια, τὴ δικαιοσύνη, τὴν ἀγάπη, τὴν ἀγαθοεργία καὶ ἔτσι ξανάφερε πάλι τὸν ἄνθρωπον κοντὰ στὸ Θεό. Αὐτὸν περίμενε ἡ ἀνθρωπότητα. Αὐτὸν εἶχαν προαναγγεῖλοι οἱ Προφῆτες.

Δόξα λοιπὸν στὸ μεγάλο καὶ ἀληθινὸ Θεό μας, ποὺ μᾶς λυπήθηκε καὶ σὰν εὐσπλαχνος μᾶς ἔσωσε ἀπὸ τὴν καταστροφή.

Συμπέρασμα

Ὁ Θεὸς θυσίασε γιὰ τὴ δικὴ μας σωτηρίαν τὸν Υἱὸ του, τὸν ἑαυτοῦ δηλαδή. Γι' αὐτὸ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, πλούσιοι καὶ πτωχοί, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, πρέπει νὰ εὐγνωμόνουμε τὸ Θεό, νὰ τὸν εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν ἀγάπην του. Καὶ θὰ τὸ κάνουμε αὐτὸ ἂν κάνουμε καλὰς πράξεις. «Ἔργα θέλω καὶ οὐ θυσίαν».

Ἔργασίες

Νὰ μᾶς πῆς γιατί τὸ Εὐαγγέλιο λέει τὸ Χριστὸ υἱὸ τοῦ Δαβίδ, υἱὸ τοῦ Ἀβραάμ ;

Γιατί ὀνομάστηκε ὁ Χριστὸς Ἰησοῦς; Τί θὰ πῇ Ἐμμανουήλ; Γιατί γιορτάζουν τὰ Χριστούγεννα οἱ Μανώληδες;

Χαρακίησέ μας τὸν Ἰωσήφ.

Ρωτήστε τὸ δάσκαλό σας τί ἦταν ἡ μετοικεσία Βαβυλῶνος.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

(Λουκᾶ ιη'. 36—43)

Κείμενο

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐγένετο ἐν τῷ ἐγγιζεῖν τὸν Ἰησοῦν εἰς Ἱεριχῶ, τυφλὸς τις ἐκάθητο παρὰ τὴν ὁδὸν προσαιτῶν. Ἀκούσας δὲ ὄχλου διαπορευομένου ἐπυνθάνετο τί εἴη τοῦτο. Ἀπήγγειλαν δὲ αὐτῷ ὅτι Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος παρέρχεται. Καὶ ἐβόησε λέγων· Ἰησοῦ, Υἱὲ Δαβίδ, ἐλέησόν με. Καὶ οἱ προάγοντες ἐπετίμων αὐτόν, ἵνα σιωπήσῃ· αὐτὸς δὲ πολλῶ μᾶλλον ἔκραζε· Υἱὲ Δαβίδ, ἐλέησόν με. Σταθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς ἐκέλευσεν αὐτόν ἀχθῆναι πρὸς αὐτόν· ἐγγίσαντος δὲ αὐτοῦ, ἐπηρώτησεν αὐτόν λέγων· Τί σοι θέλεις ποιήσω; Ὁ δὲ εἶπε· Κύριε, ἵνα ἀναβλέψω. Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ. Ἀνάβλεψον· ἡ πίστις σου σέσωκέ σε. Καὶ παραχρῆμα ἀνέβλεψε καὶ ἠκολούθει αὐτῷ, δοξάζων τὸν Θεόν. Καὶ πᾶς ὁ λαὸς ἰδὼν, ἔδωκεν αἶνον τῷ Θεῷ.

Ἐξήγηση δυσκόλων λέξεων

Ἐν τῷ ἐγγιζεῖν=ἐνῶ ἐπλησίαζε. — προσαιτῶν=ζητιανεύοντας. — ἐπυνθάνετο τί εἴη τοῦτο=ρωτοῦσε νὰ μάθῃ τί εἶναι αὐτό. — παρέρχεται=διαβαίνει. — προάγοντες=οἱ πηγαίνοντες μπροστά. — ἐπετίμων=μάλωναν. — ἐκέλευσεν=διάταξε. — ἀχθῆναι=νὰ φέρουν. — ἔδωκεν αἶνον τῷ Θεῷ=ἐδόξασε τὸ Θεό.

Ἐξήγηση τοῦ Εὐαγγελίου

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ συνέβη ἐνῶ πλησίαζε ὁ Ἰησοῦς στὴν Ἱεριχῶ, ἓνας τυφλὸς καθόταν στὸ δρόμο ζητώντας ἐλεημοσύνη. Ὅταν ἄκουσε νὰ περνᾷ κόσμος πολὺς ἀπὸ κεῖ ρωτοῦσε νὰ μάθῃ τί εἶναι αὐτό, τί συμβαίνει. Εἶπαν δὲ σ' αὐτόν ὅτι ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος διαβαίνει. Καὶ ἄρχισε νὰ φωνάζῃ λέγοντας· Ἰησοῦ, υἱὲ τοῦ Δαβίδ, ἐλέησέ με. Καὶ ἐκεῖνοι ποὺ πήγαιναν μπροστὰ τὸν μάλωναν γιὰ νὰ σιωπήσῃ· αὐτὸς ὅμως περισσότερο φώναζε· Υἱὲ Δαβίδ, ἐλέησέ με. Ἀφοῦ δὲ ὁ Ἰησοῦς σταμά-

τησε, διάταξε νά τόν φέρουν κοντά του. "Όταν δέ ὁ τυφλὸς πλησίασε, τὸν ρώτησε λέγοντας· Τί θέλεις νά σοῦ κάμω ; Ὁ δέ τυφλὸς εἶπε· Κύριε, νά μπορῶ νά βλέπω. Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε. Ἡ νὰ βλέπης· ἡ πίστι σου σέ ἔσωσε. Καὶ ἀμέσως ὁ τυφλὸς εἶδε φῶς, ἔβλεπε καλὰ καὶ τὸν ἀκολούθησε δοξάζοντας τὸ Θεό. Καὶ ὅλος ὁ κόσμος, ὅταν εἶδε τὸ θαῦμα αὐτό, ἐδόξαζε τὸ Θεό.

Διδασκαλία

Τὸ Εὐαγγέλιο αὐτὸ μᾶς περιγράφει ἕνα θαῦμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ μας, τῇ θεραπείᾳ τοῦ τυφλοῦ τῆς Ἱεριχοῦς. Ὁ Χριστὸς περνοῦσε ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ καθόταν ὁ τυφλὸς καὶ ζητιάνευε. Κόσμος πολὺς τὸν ἀκολουθοῦσε. Ὁ τυφλὸς δὲν ἔβλεπε τίποτε. Σκοτάδι μεγάλο ἀπλωνόταν μπροστά του. Ἄκουε ὅμως. Ἄκουε θύρυβο μεγάλο. Τί νὰ συμβαίνει ; Ρωτώντας ὁ τυφλὸς πληροφορήθηκε ὅτι περνάει ὁ Ἰησοῦς. Ἄν τὸν εἶχε ἰδῇ ποτέ. Εἶχε ὅμως ἀκούσει ὅτι γιαιτρεύει ὅλους τοὺς ἀσθενεῖς. Ἀμα ἄκουσε τὸ ὄνομα Ἰησοῦς γέμισε ἀπὸ χαρά. Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος, ὁ ἀπόγονος τοῦ Δαβὶδ, ὁ Μεσίας, ὁ Σωτὴρας τοῦ κόσμου θὰ τὸν λυπηθῇ καὶ θὰ τὸν γιαιτρέψῃ. Τὸ πίστευε αὐτὸ μὲ ὅλη τὴν καρδιά του. Ἡ μεγάλη πίστι του σ' αὐτὸ τὸν ἔκαμε νά φωνάξῃ : Ἰησοῦ, ἐλέησέ με. Τὸν μάλωναν οἱ ἄλλοι, ἀλλ' αὐτὸς ἐξακολουθοῦσε νά φωνάξῃ. Εἶχε πεποίθηση ὅτι ὁ Χριστὸς θὰ τὸν γιαιτρέψῃ. Ἦξερε ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ φάρμακα,μποροῦσε νά τὸν γιαιτρέψῃ μὲ τὸ λόγο του. Ἔτσι καὶ γίνηκε. Ἀνάβλεψε, τοῦ λέει ὁ Χριστὸς· καὶ ὁ τυφλὸς εἶδε ἀμέσως, εἶδε τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, εἶδε τὸν κόσμον γύρω του. Δὲν ἔφυγε ὅμως ἀπὸ κοντά. Ἐμεινε ἐκεῖ ἀκολουθώντας αὐτὸν στὸ δρόμο του. Ἦθελε μ' αὐτὸ νά δείξῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του καὶ καὶ τῇ μεγάλῃ πίστι του. Ἡ πίστι σου σέ ἔσωσε, τοῦ εἶπε ὁ Χριστὸς. Ἀγαπητὰ μου παιδιὰ, τί δὲν κάνει ἡ πίστι στὸ Χριστό μας. Ἐχετε πάντα τὴν πίστι σας σ' αὐτόν. Ζητεῖτε ἀπ' αὐτόν μὲ πίστι κάθε καλὸ. Θὰ σᾶς βοηθήσῃ. Μὴν ἔχετε ἀμφιβολία. Ἀλλὰ πρέπει ἡ πίστι σας νά μὴ στηρίζεται μόνο σὲ λόγια ἀλλὰ καὶ σὲ ἔργα. Ἀκολουθεῖτε πάντα τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ. Κάνετε πάντα καλὰς πράξεις. Ὁ Χριστὸς θὰ εἶναι πάντα κοντὰ σας. Θὰ σᾶς βοηθήσῃ σὲ κάθε ἀνάγκη σας. «Ἡ πίστις σου σέσωκέ σε» Ἐχετε πάντα στὸ νοῦ σας τίς λέξεις αὐτές.

Συμπέρασμα

Όταν ἔχουμε πίστι σταθερὴ καὶ ριζωμένη βαθιὰ στὴν καρδιά μας, θὰ μᾶς δοθῇ ὅ,τι ζητοῦμε ἀπὸ τὸ Χριστό. Ἡ πίστι στὸ Χριστό πάντοτε ἀμειβεταί. Ἀς μιμηθοῦμε τὸ παράδειγμα τοῦ τυφλοῦ, ὁ ὁποῖος μὲ τὴν μεγάλην πίστιν του στὸν Ἰησοῦ πέτυχε νά γιαιτρευθῇ καὶ νά ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸ σκοτάδι ποὺ ἀπλωνόταν γύρω του τόσα χρόνια.

Ἔργασίες

Γιατί ὁ τυφλὸς ὀνομάζει τὸν Ἰησοῦ υἱὸν τοῦ Δαβὶδ ;

Γιατί ὁ Χριστὸς εῤῥώτησε τὸν τυφλὸ τί θέλει νὰ τοῦ κάμῃ; Δὲν ἤξερε τί ἤθελεν ὁ τυφλός;

Χαρακτήρισε τὸν τυφλὸ τῆς Ἱεριχοῦς.

Νὰ βρῆς περιστατικὰ τῆς ζωῆς, ποὺ νὰ μοιάζουν μὲ τὴν περιγραφὴ τοῦ Εὐαγγελίου. Γράψε, ἂν θέλῃς, ἓνα τέτοιο περιστατικόν.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΔΕΚΑΤΗ ΠΕΜΠΤΗ

(Λουκᾶ ιθ'. —)

Κείμενο

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ διήρχετο ὁ Ἰησοῦς τὴν Ἱεριχώ. Καὶ ἰδοὺ ἄνθρωπος, ὀνόματι καλούμενος Ζακχαῖος· καὶ αὐτὸς ἦν ἀρχιτελώνης, καὶ οὗτος ἦν πλούσιος· καὶ ἐζήτηε ἰδεῖν τὸν Ἰησοῦν τίς ἐστι· καὶ οὐκ ἠδύνατο ἀπὸ τοῦ ὄχλου, ὅτι τῇ ἡλικίᾳ μικρὸς ἦν. Καὶ προδραμῶν ἔμπροσθεν ἀνέβη ἐπὶ συκομωρέαν, ἵνα ἴδῃ αὐτόν· ὅτι δι' ἐκείνης ἡμελλε διέρχεσθαι. Καὶ ὡς ἦλθεν ἐπὶ τὸν τόπον, ἀναβλέψας ὁ Ἰησοῦς, εἶδεν αὐτόν καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ζακχαῖε, σπεύσας κατὰβηθι· σήμερον γὰρ ἐν τῷ οἴκῳ σου δεῖ με μεῖναι. Καὶ σπεύσας κατέβη καὶ ὑπεδέξατο αὐτόν χαίρων. Καὶ ἰδόντες ἅπαντες διεγόγγυζον λέγοντες· “Ὅτι παρὰ ἁμαρτωλῷ ἄνδρι εἰσῆλθε καταλῦσαι. Σταθεὶς δὲ Ζακχαῖος εἶπε πρὸς τὸν Ἰησοῦν· Ἰδοὺ τὰ ἡμίση τῶν ὑπαρχόντων μου, Κύριε, δίδωμι τοῖς πτωχοῖς· καὶ εἰ τινὰ τι ἐσυκοφάντησα ἀποδίδωμι τετραπλοῦν. Εἶπε δὲ πρὸς αὐτόν ὁ Ἰησοῦς· “Ὅτι σήμερον σωτηρία τῷ οἴκῳ τούτῳ ἐγένετο, καθότι καὶ αὐτὸς υἱὸς Ἀβραάμ ἐστιν· ἦλθε γὰρ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ζητῆσαι καὶ σῶσαι τὸ ἀπολωλός.

Ἑξήγηση δυσκόλων λέξεων

Ἀρχιτελώνης=πρῶτος φορατῆς. Τελῶναι λέγονταν ἐκεῖνοι ποὺ ἀγόραζαν τοὺς φόρους. Ἐπειδὴ δὲ ἔπαιρναν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ὅσα ἤθελαν καὶ ἐπέιζον αὐτοὺς θεωροῦνταν ἄνθρωποι ἄδικοι. Γι' αὐτὸ τελώνης σημαίνει ἄνθρωπος ἄδικος, πλεονέκτης, κακός.—**Τῇ ἡλικίᾳ μικρὸς ἦν**=ἦταν κοντὸς στὸ ἀνάστημα.—**προδραμῶν**=ἀφοῦ ἔτρεξε μπροστά.—**Δεῖ με μεῖναι**=Πρέπει νὰ μείνω.—**καταλῦσαι**=νὰ μείνῃ.—**εἰ τινες τι ἐσυκοφάντησα**=ἐὰν ἄδίκησα κανένα.—**ἀπολωλός**=χαμένο, δηλαδὴ τοὺς ἁμαρτωλοὺς.

Ἑξήγηση τοῦ Εὐαγγελίου

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ περνοῦσε ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τὴν Ἱεριχώ. Καὶ νὰ ἐκεῖ ἓνας ἄνδρας ποὺ λεγόταν Ζακχαῖος· καὶ αὐτὸς

ἦταν ἀρχηγὸς τῶν τελωνῶν καὶ ἦταν πλούσιος. Ἦθελε νὰ ἰδῇ τὸν Ἰησοῦ ποιὸς εἶναι, ἀλλὰ δὲν μποροῦσε ἀπὸ τὸν πολὺ κόσμον, γιὰτὶ ἦταν κοντὸς στὸ ἀνάστημα. Καὶ ἀφοῦ ἔτρεξε μπροστὰ, ἀνέβηκε σὲ μιὰ μουριά γιὰ νὰ τὸν ἰδῇ, γιὰτὶ ἀπὸ κεῖ θὰ περνοῦσε. Καὶ ὅταν ἔφθασεν ἐκεῖ ὁ Ἰησοῦς τὸν εἶδε καὶ τοῦ εἶπε: Ζακχαῖε, κατέβα γρήγορα· γιὰτὶ σήμερα πρέπει νὰ μείνῃς στὸ σπίτι σου. Ὁ Ζακχαῖος ἀμέσως κατέβηκε καὶ ὑποδέχτηκε τὸ Χριστὸ μὲ μεγάλη χαρὰ. Ὅλοι ὅταν εἶδαν αὐτό, ἀγανάκτησαν καὶ ἔλεγαν· Γιατί νὰ πάῃ νὰ μείνῃ στὸ σπίτι ἁμαρτωλοῦ ἀνθρώπου; Ὁ Ζακχαῖος σταματώντας εἶπε στὸν Ἰησοῦ: Κύριε, τὴ μιστὴ περιουσίᾳ μου τὴ δίνω στοὺς φτωχοὺς καὶ ἐὰν ἀδίκησα κανένα καὶ τοῦ πῆρα περισσότερα, τοῦ τὰ δίνω πίσω τέσσερες φορές περισσότερα. Εἶπε δὲ σ' αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς: Σήμερα τὸ σπίτι αὐτὸ σώθηκε ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, γιὰτὶ καὶ αὐτὸς υἱὸς τοῦ Ἀβραάμ, δηλαδὴ παιδί τοῦ Θεοῦ, εἶναι. Γιατί ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, δηλαδὴ ὁ Χριστός, ἦλθε στὸν κόσμον γιὰ νὰ ζητήσῃ καὶ νὰ σώσῃ τοὺς ἁμαρτωλοὺς.

Διδασκαλία

Ὁ Ἰησοῦς περνοῦσε ἀπὸ τὴν Ἱεριχώ. Ἐκεῖ κατοικοῦσε ἓνας ἄνδρας πολὺ ἁμαρτωλός, ὁ Ζακχαῖος. Ἦταν τελώνης, ἄνθρωπος γεμάτος ἁμαρτίες, ἄνθρωπος ποὺ ἔγινε πλούσιος πιέζοντας τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Ἐπαιρνε περισσότερα ἀπὸ ὅσα ἔπρεπε. Φορολογοῦσε ἀλύπητα κάθε ἄνθρωπο ποὺ ἔπεφτε στὰ χέρια του. Μὲ ἀδικίες εἶχε κάμει τὴ μεγάλη περιουσίᾳ του. Ἀπὸ ἀρπαγὲς καὶ ἀδικίες γίνηκαν τὰ πλοῦτη του. Μεγάλῃ περιουσίᾳ, ἀλλὰ καὶ ὄγκος ἀπὸ ἁμαρτίες. Εἶχεν ἀκούσει πολλὰ καλὰ λόγια γιὰ τὸ Χριστὸ κ' ἐπιθυμοῦσε νὰ τὸν ἰδῇ. Ἀμὰ ἄκουσε ὅτι θὰ περνοῦσε ἀπὸ κεῖ ἔτρεξε ἀμέσως στὸ δρόμο. Ἀλλὰ κόσμος πολὺς δεξιὰ κι' ἀριστερὰ τοῦ δρόμου. Αὐτός, πολὺ κοντός, δὲν μποροῦσε νὰ ἰδῇ. Τί νὰ κάμῃ; Θέλει νὰ τὸν ἰδῇ. Δὲν σκέπτεται τίποτε ἄλλο. Πρέπει νὰ βρῇ τρόπο νὰ ἰδῇ τὸ Χριστό. Γι' αὐτὸ ἀδιαφορεῖ ἂν θὰ τὸν περιγελάσουν γι' αὐτὸ ποὺ θὰ κάμῃ. Ἀδιαφορεῖ ἂν θὰ ξεσχίση ἢ θὰ λερῶσιν τὰ ρούχα του. Τρέχει λαχανιασμένος μπροστὰ καὶ σὰν ἀλητόπαιδο ἀνεβαίνει σὲ μιὰ μουριά. Ἀπὸ κεῖ θὰ τὸν ἰδῇ χωρὶς ἄλλο. Καὶ τὸν εἶδε. Τὸν εἶδε ὁμοῦ καὶ ὁ Ἰησοῦς, ὁ ὁποῖος κατάλαβε τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ Ζακχαίου. Γι' αὐτὸ τοῦ λέει νὰ κατεβῇ, γιὰτὶ θέλει νὰ μείνῃ στὸ σπίτι του. Ὁ Ζακχαῖος γεμάτος χαρὰ δέχεται τὴν πρότασιν τοῦ Ἰησοῦ. Αὐτὸ τὸν ἔκανε νὰ μετανοήσῃ γιὰ ὅ,τι κακὸ εἶχε κάμει καὶ ἀμέσως δηλώνει στὸν Ἰησοῦ ὅτι θὰ μοιράσῃ τὴ μιστὴ περιουσίᾳ του στοὺς φτωχοὺς καὶ ὅτι κάθε ἀδικία του θὰ τὴν πληρώσῃ μὲ τὸ τετραπλάσιον. Μετανοία πραγματική, ἀλλάγμα ὁλόκληρον τῆς παλιᾶς ζωῆς του. Θέλει νὰ γίνῃ καλός

χριστιανός. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Χριστὸς εἶπε : «Σήμερον σωτηρία ἐν τῷ οἴκῳ τούτῳ ἐγένετο».

Παιδιά, ἂν ἔχετε κάμει κανένα κακὸ, καμμιά κακὴ πράξη, μετανοήστε. Ζητήστε ἀπὸ τὸ Θεὸ νὰ σᾶς συχωρέσῃ. Ὑποσχεθῆτε σ' αὐτὸν ὅτι δὲν θὰ τὸ ξανακάμετε. Τότε νὰ εἰστε βέβαιοι ὅτι ὁ Χριστὸς θὰ σᾶς συχωρέσῃ καὶ θὰ σᾶς ἀγαπήσῃ καὶ θὰ σᾶς προστατέψῃ. Κάμετε ὅ,τι ἔκαμε ὁ Ζακχαῖος.

Συμπέρασμα

Ὅταν μετανοήσωμε ἀπὸ καρδιά γιὰ ὅ,τι κακὸ ἔχομε κάνει ὁ Θεὸς θὰ μᾶς συχωρήσῃ καὶ θὰ μᾶς δεχθῇ πρόθυμα. Ὁ Θεὸς αἰσθάνεται ἰδιαίτερη χαρά, ὅταν σώζεται ἀπὸ τὴν ἁμαρτία κάθε ἄνθρωπος, εἴτε πλοῦσιος, εἴτε φτωχός. Ὁ Θεὸς δέχεται μὲ εὐχαρίστηση τοὺς μετανοοῦντας. Παράδειγμα ὁ Ζακχαῖος.

Ἔργασίες

Πῶς εἶδε ὁ Χριστὸς τὸ Ζακχαῖο στὴ μουριὰ καὶ κατάλαβε τὴν ἐπιθυμία του ;

Γιατί ὁ Χριστὸς ἀποφάσισε νὰ μείνῃ στὸ σπίτι τοῦ Ζακχαίου ;

Ἀπὸ ποῦ φαίνεται ἡ πραγματικὴ μετάνοια τοῦ Ζακχαίου ;

Χαρακτήρισε τὸ Ζακχαῖο.

Νὰ βρῆς ἓνα παράδειγμα ἀπὸ τὴ σημερινὴ ζωὴ σὰν τοῦ Ζακχαίου.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΒΔΟΜΗ (ΧΑΝΑΝΑΙΑΣ)

(Ματθαίου ιε'. 21--28)

Κείμενο.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐξῆλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὰ μέρη Τύρου καὶ Σιδῶνος. Καὶ ἰδοὺ γυνὴ Χαναναία, ἀπὸ τῶν ὀρίων ἐκείνων ἐξεληθοῦσα, ἐκραύγασεν αὐτῷ λέγουσα· Ἐλέησόν με, Κύριε, Ὡς Δαβὶδ, ἡ θυγάτηρ μου κακῶς δαιμονίζεται. Ὁ δὲ οὐκ ἀπεκρίθη αὐτῇ λόγον. Καὶ προσελθόντες οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἠρώτων αὐτὸν λεγοντες· Ἀπόλυσον αὐτήν, ὅτι κράζει ὀπισθεν ἡμῶν. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν· Οὐκ ἀπεστάλην εἰμὴ εἰς τὰ πρόβατα τὰ ἀπολλώλота οἴκου Ἰσραὴλ. Ἡ δὲ ἐλθοῦσα προσεκύνει αὐτῷ λέγουσα· Κύριε, βοήθει μοι. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν· Οὐκ ἔστι καλὸν λαβεῖν τὸν ἄρτον τῶν τέκνων καὶ βαλεῖν τοῖς κυναρίοις. Ἡ δὲ εἶπε· Ναί, Κύριε· καὶ γὰρ τὰ κυνάρια ἐσθίει ἀπὸ τῶν ψιχίων τῶν πιπτόντων ἀπὸ τῆς τραπέζης, τῶν κυρίων αὐτῶν. Τότε ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῇ· Ὡ γύναι, μεγάλη

σου ἡ πίστις ! γενηθήτω σοι ὡς θέλεις. Καὶ ἰάθη ἡ θυγάτηρ αὐτῆς ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης.

Ἑξήγησις δυσκόλων λέξεων

Χαναναία=ἀπὸ τὴν Χαναάν.—Ἡ γυναῖκα αὐτὴ δὲν ἐπίστευεν εἰς τὸν ἀληθινὸν Θεόν. Ἦταν ἐθνικὴ.—**Οἴκου Ἰσραὴλ**=Ἰσραηλίτες.—**βαλεῖν**=νὰ ρίψῃς.—**κυναρίοις**=τὰ σκυλάκια.—**ἐσθίει**=τρῶνε.—**ἰάθη**=γιατρεύθηκε.

Ἑξήγησις τοῦ Εὐαγγελίου

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ βγῆκεν ὁ Ἰησοῦς στὰ μέρη τῆς Τύρου καὶ Σιδῶνος. Εἶναι δυὸ πόλεις τῆς Φοινίκης. Μία γυναῖκα Χαναναία, ἡ ὁποία ἤξερε τὰ θαύματα τοῦ Χριστοῦ, ὅταν ἔμαθε ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι στὰ μέρη αὐτά, ἔτρεξε νὰ τὸν συναντήσῃ καὶ τοῦ εἶπε μὲ δυνατὴ φωνή· Κύριε, Υἱὲ Δαβίδ, ἐλέησέ με, ἡ θυγάτηρ μου εἶναι ἄρρωστη, εἶναι δαιμονισμένη κακὰ. Ὁ Ἰησοῦς δὲν τῆς ἀποκρίθηκε. Αὐτὴ ὅμως ἐξακολουθοῦσε νὰ φωνάζῃ. Οἱ μαθηταὶ τοῦ τότε πλησίασαν τὸν Ἰησοῦ καὶ παρακαλοῦσαν αὐτὸν λέγοντας· Διῶξε τὴν, γιατί φωνάζει διαρκῶς ἀπὸ πίσω μας. Ὁ Ἰησοῦς τότε εἶπε· Δὲν στάλθηκα ἀπὸ τὸ Θεὸ παρὰ μόνο γιὰ τὰ χαμένα πρόβατά τοῦ Ἰσραὴλ, δηλαδὴ γιὰ τοὺς ἁμαρτωλοὺς Ἰσραηλίτες. Ἡ γυναῖκα τότε, ἀφοῦ ἦλθε κοντά, τὸν προσκύνησε καὶ τοῦ εἶπε· Κύριε, βοήθη με. Ὁ Ἰησοῦς τῆς ἀποκρίθηκε· Δὲν εἶναι σωστό νὰ πάρω τὸ ψωμὶ τῶν παιδιῶν καὶ νὰ τὸ ρίξω στὰ σκυλάκια. Ἐκείνη ἀπάντησε· Μάλιστα, κύριε, ἀλλὰ καὶ τὰ σκυλάκια τρῶνε ἀπὸ τὰ ψίχουλα ποὺ πέφτουν ἀπὸ τὸ τραπέζι τῶν κυρίων τους. Τότε ὁ Ἰησοῦς τῆς ἀποκρίθηκε καὶ τῆς εἶπε· Γυναίκα, ἡ πίστις σου εἶναι μεγάλη. Ἄς γίνῃ ὅπως θέλεις. Καὶ γιατρεύθηκε τὸ κορίτσι τῆς ἀπὸ ἐκείνῃ τὴν ὥρα.

Διδασκαλία

Τὸ Εὐαγγέλιον μᾶς περιγράφει ἓνα ἄλλο θαῦμα τοῦ Χριστοῦ μας. Ὁ Ἰησοῦς βγῆκε πρὸς τὰ μέρη τῆς Τύρου καὶ Σιδῶνος γιὰ νὰ ἀναπαυθῇ. Μία γυναῖκα Χαναναία ἔμαθε τὸν ἐρχομὸν τοῦ. Τρέχει σ' αὐτόν. Τί νὰ κάμῃ. Εἶχε μάθει ὅτι ὁ Ἰησοῦς κάνει θαύματα. Ἐτρεξε στὸ Χριστὸ νὰ τὸν παρακαλέσῃ νὰ γιατρέψῃ τὴ μονάκριβη θυγατέρα της, τὴ μόνη παρηγοριά της, τὴ μόνη χαρὰ της. Ἦταν βαριὰ ἄρρωστη, ἦταν δαιμονισμένη. Πίστευε ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα ὅτι ὁ Χριστὸς μποροῦσε νὰ τὴν κάμῃ καλὰ καὶ μὲ τὸ λόγο τοῦ ἀκόμῃ. Καὶ φωνάζει στὸ Χριστό· Κύριε, γιάτρεψε τὴν κόρη μου ποὺ εἶναι ἄρρω-

στη. Ὁ Χριστὸς ὁμως δὲν δίνει προσοχὴ στὴ φωνή της, γιατί, ὅπως εἶπε στοὺς μαθητάς του, ἦλθε στὸν κόσμον μονάχα νὰ σώσῃ τοὺς Ἰσραηλίτες. Πῶς αὐτό; Δὲν ἐνδιαφερόταν γιὰ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους; Ὁχι δὲν εἶναι αὐτὸ ἀλήθεια. Τὸ ἐνδιαφέρον του ἦταν γιὰ ὅλον τὸν κόσμον. Ἀλλὰ σὰν Θεὸς γινώριζε ἀπὸ προτιήτερα ὅτι ὁ ἄλλος κόσμος θὰ πιστέψῃ στὸ ἔργο του ἀπὸ τὴ διδασκαλίᾳ τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν ἄλλων κηρύκων τοῦ Χριστιανισμοῦ. Αὐτὸς θέλει νὰ φέρῃ στὸ δρόμον τοῦ Θεοῦ τοὺς παραστρατημένους Ἰουδαίους. Γι' αὐτὸ γεννήθηκε ἀπὸ γονεῖς Ἰουδαίους. Τοὺς Ἰουδαίους ἦλθε νὰ διδάξῃ καὶ νὰ τοὺς βγάλῃ ἀπὸ τὴν ἁμαρτία. Ἡ γυναῖκα ὁμως μὲ ὑπομονὴ καὶ ἐπιμονὴ ζητοῦσε τὴ βοήθειά του. Δῶσε μας, τοῦ λέει, ἕνα ψίχουλο ἀπὸ τὴ θεία σου δύναμη, ὅπως δίνουν τὰ ψίχουλα τοῦ ψωμοῦ οἱ κύριοι στὰ σκυλάκια του. Ὁ Χριστὸς ὁμως θέλοντας νὰ δοκιμάσῃ τὴν πίστη τῆς Χαναναίας ἐπιμένει. Ἀλλὰ καὶ ἡ γυναῖκα ἐπιμένει στὴν παράκλησή της. Καὶ τέλος ἡ πίστη της νικᾷ. Μεγάλῃ ἡ πίστη σου, τῆς λέει ὁ Χριστός. Ἄς γίνῃ αὐτὸ ποὺ θέλεις. Καὶ ἡ κόρη της γιαιτρεύθηκε. Αὐτὴ τὴν πίστη τὴν ἐπίμονη, αὐτὴν τὴν ἀκούραστη παράκληση ἃς ἔχωμε κι' ἐμεῖς, ὅταν θέλωμε νὰ ζητήσουμε κάτι ἀπὸ τὸ Θεό. Ἄς ἀκολουθήσωμε τὸ παράδειγμα τῆς Χαναναίας. Ἄς μὴ ἀπελπίζωμεθα, ἐὰν δὲν μᾶς ἀκούσῃ ἀμέσως ὁ Θεός. Ἄς ἐπιμείνωμε στὴ πίστη μας πρὸς τὸ Θεό. Στὸ τέλος θὰ μᾶς ἀκούσῃ καὶ θὰ μᾶς πῇ ὅτι εἶπε στὴ Χαναναία. «Ἄνθρωπε, μεγάλη σου ἡ πίστη. Ἄς γίνῃ αὐτὸ ποὺ θέλεις».

Συμπέρασμα

Γιὰ νὰ ἐπιτύχωμε κάτι καλὸ σὲ κάθε δουλειά μας χρειάζεται ἐπιμονή, ὑπομονή, πίστη καὶ πεποίθησις ὅτι θὰ ἐπιτύχωμε ἐκεῖνο ποὺ ζητᾶμε. Ἡ ἐπιμονὴ τῆς Χαναναίας ἃς εἶναι πάντα μπροστὰ στὰ μάτια μας. Ὁ ὑπομείνας εἰς τέλος σωθήσεται.

Ἔργασίες

Γιατί ὁ Χριστὸς δὲν ἠθέλε νὰ βοηθήσῃ τὴ Χαναναία; Ἀπὸ ποῦ φαίνεται ἡ μεγάλη πίστη της;

Βρῆτε καὶ ἄλλα παραδείγματα μεγάλης πίστεως ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο.

Βρῆτε περιστατικὰ τῆς ζωῆς σας, ποὺ νὰ δεῖξετε τὴν ἐπιμονὴ καὶ τὴν πίστη τῆς Χαναναίας.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΚΤΗ ΤΟΥ ΤΕΛΩΝΟΥ ΚΑΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΥ (Λουκᾶ ιη'. 10—14)

Κείμενο

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην. Ἄνθρωποι δύο ἀνέβησαν εἰς τὸ Ἱερὸν προσεύξασθαι· ὁ εἰς Φαρισαῖος καὶ ὁ ἕτερος Τελώνης. Ὁ Φαρισαῖος σταθεῖς πρὸς ἑαυτὸν ταῦτα προ-

σηύχετο. Ὁ Θεός, εὐχαριστῶ σοι, ὅτι οὐκ εἰμί ὥσπερ οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων, ἄρπαγες, ἄδικοι, μοιχοὶ ἢ καὶ ὥς οὗτος ὁ Τελώνης. Νηστεύω δις τοῦ Σαββάτου, ἀποδεκατῶ πάντα ὅσα κτῶμαι. Καὶ ὁ Τελώνης μακρόθεν ἐστώς, οὐκ ἤθελεν οὐδὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸν οὐρανὸν ἐπᾶραι, ἀλλ' ἔτυπεν εἰς τὸ στήθος αὐτοῦ λέγων· ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ. Λέγω ὑμῖν· Κατέβη οὗτος δεδικαιωμένος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ ἢ ἐκεῖνος. Ὅτι πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται· ὁ δὲ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται.

Ἑξήγηση δυσκόλων λέξεων

Ἰερὸν=ναόν.—φαρισαῖος=γραμματισμένος Ἑβραῖος— Πρὸς ἑαυτὸν=ὑπερήφανα.— δις τοῦ Σαββάτου=δυὸ φορές τὴν ἑβδομάδα.— ἀποδεκατῶ=δίνω τὸ ἓνα δέκατον.— ἐπᾶραι=νὰ σηκώσῃ ψηλά.— ἰλάσθητί μοι=συγχώρεσέ με.— ὑψῶ ἑαυτὸν=ἐκεῖνος ποὺ ὑψώνει τὸν ἑαυτό του, ποὺ περηφανεύεται.

Ἑξήγηση τοῦ Εὐαγγελίου

Εἶπεν ὁ Κύριος αὐτῇ τὴν παραβολή. Δύο ἄνθρωποι πῆγαν ἐπὶ τὸ ναὸ γιὰ νὰ προσευχηθοῦν· ὁ ἓνας Φαρισαῖος καὶ ὁ ἄλλος Τελώνης. Ὁ Φαρισαῖος, ἀφοῦ στάθηκε μὲ ὑπερηφάνεια, αὐτὰ ἔλεγε στὴν προσευχή του· Θεέ μου, σ' εὐχαριστῶ, γιατί δὲν εἰμι ὅπως οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι ἄρπαγες, ἄδικοι, ἀνήθικοι ἢ ὅπως εἶναι αὐτὸς ὁ Τελώνης. Νηστεύω δυὸ φορές τὴν ἑβδομάδα, δίνω τὸ ἓνα δέκατο ἀπὸ ὅλα ὅσα κερδίζω. Καὶ ὁ Τελώνης ἀφοῦ στάθηκε μακριὰ σὲ μιὰ γωνιά, δὲν ἤθελε οὔτε τὰ μάτια του νὰ σηκώσῃ ἐπὶ τὸν οὐρανὸν, ἀλλὰ κτυποῦσε τὸ στήθος του λέγοντας· Θεέ μου, συγχώρεσέ με τὸν ἁμαρτωλό. Σὰς λέγω δὲ ὅτι αὐτὸς κατέβηκε ἐπὶ τὸ σπίτι του συχωρεμένος, παρὰ ἐκεῖνος. Γιατί ὁποῖος ὑψώνει τὸν ἑαυτό του (ὑπερηφανεύεται) θὰ ταπεινωθῇ. Ὁποῖος δὲ ταπεινώνει τὸν ἑαυτό του θὰ ὑψωθῇ.

Διδασκαλία

Ὁ Χριστὸς εἶπε τὴν παραβολὴ τοῦ Τελώνη καὶ τοῦ Φαρισαίου μπροστὰ σὲ ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι ὑπερηφανεύονταν ὅτι αὐτοὶ εἶναι δίκαιοι καὶ ποὺ περιφρονοῦσαν τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

Φαρισαῖος εἶναι ὁ τύπος τοῦ ψευδοπερήφανου καὶ ἀνόητου ἀνθρώπου, ποὺ θεωρεῖ τὸν ἑαυτό του μόνον δίκαιο καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους κακοὺς καὶ ἄξιους περιφρονήσεως. Ὁ Τελώνης εἶναι ὁ τύπος τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ γνωρίζοντας τὴν μηδαμινότητά του, δὲν ὑπερηφανεύεται,

δὲν κατηγορεῖ τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ μόνο παρακαλεῖ τὸ Θεὸ μὲ φόβο καὶ μὲ ταπείνωση νὰ τὸν συγχωρέση. Αὐτοὶ οἱ δύο ἄνθρωποι πῆγαν στὸ Ναὸ νὰ προσευχηθοῦν. Ὁ Φαρισαῖος κάθησε στὴ μέση κορδωμένος, ὁ Τελώνης πῆγε σὲ μιὰ γωνιά μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι. Ὁ Φαρισαῖος θεωροῦσε τὸν ἑαυτὸ του σὰν καλύτερο ἀπ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τοῦ κόσμου καὶ κατηγοροῦσε τοὺς ἄλλους. Ὁ Τελώνης μὲ ταπεινοφροσύνη καὶ μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι ἔκανε τὴν προσευχή του ἀναγνωρίζοντας τὴν σμικρότητά του. Ὁ Φαρισαῖος περιφανευόταν πὼς ἦταν δίκαιος καὶ ἐλεήμονας καὶ δὲν ἦταν κακὸς ὅπως ὁ Τελώνης. Ὁ Τελώνης μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι παρακαλοῦσε τὸ Θεὸ νὰ τὸν συγχωρέση. Φαρισαῖε, περήφανε καὶ μωρέ, καὶ μονάχα ἡ ψευτοπερηφάνειά σου δείχνει τὴν κακὴ σου ψυχὴ. Δὲν ξέρεις ὅτι οἱ πραγματικοὶ καλοὶ ἄνθρωποι δὲν ὑπερηφανεύονται, δὲν ξέρεις ὅτι οἱ πραγματικοὶ Χριστιανοὶ εἶναι ταπεινοί; Ὁ σοφὸς Σωκράτης ἔλεγε ὅτι δὲν ξέρει τίποτε. καὶ ἄς ἦταν σοφός. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἔλεγε ὅτι δὲν εἶναι τίποτε. Μεγαλύτερος εἶσαι σὺ ἀπ' αὐτοὺς; Ὁχι. Ἀλλὰ τὰ λὲς αὐτὰ γιὰ νὰ σ' ἀκοῦνε οἱ ἄλλοι. Κατὰ βῆτος εἶσαι κακὸς ἄνθρωπος, ἀφοῦ περιφρονεῖς καὶ κατηγορεῖς τοὺς ἄλλους. Καλέ μου ἄνθρωπε Τελώνη, μὴν ἀνησυχῆς, ὁ Θεὸς θὰ σὲ συγχωρέση, γιὰτὶ εἶσαι ταπεινός, δὲν εἶσαι ὑπερήφανος, ἀναγνωρίζεις τὴν ἁμαρτίαν σου καὶ δὲν κατηγορεῖς κανένα. Εἶσαι συχωρεμένος, ἔτσι εἶπε ὁ Χριστός. Παιδιά, φύγετε μακριὰ ἀπὸ τὴν ὑπερηφάνεια. Μὴν εἰσθε ποτὲ περήφανοι. Νὰ εἰσθε πάντα ταπεινοί. Ἄν εἰσθε πλούσιοι, ἂν εἰσθε καλοί, ἂν εἰσθε πρῶτοι στὸ σχολεῖο, δὲν πρέπει νὰ καυχιέσθε. Μὴ περιφρονῆτε τοὺς ἄλλους ἂν εἶναι φτωχοί, ἂν εἶναι κακοί, ἂν εἶναι καθυστερημένοι στὸ σχολεῖο. Βοηθήστε τοὺς ὅσο μπορεῖτε, χωρὶς περηφάνεια. Ἐχετε πάντα στὸ νοῦ σας τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ. Ὅτι «πᾶς ὁ ὑψὼν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται, ὁ δὲ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται».

Συμπέρασμα

Δὲν πρέπει νὰ καυχώμεθα καὶ νὰ ὑπερηφανευώμεθα γιὰ ὅ,τι καλὸ ἔχομε, δὲν πρέπει νὰ περιφρονοῦμε τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Νὰ εἴμεθα ταπεινοὶ καὶ καλοὶ στοὺς ἄλλους. Ἡ ταπεινοφροσύνη εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἀρετὴ. Ὅλοι οἱ πραγματικὰ μεγάλοι ἄνθρωποι ἦταν ταπεινοφρόνες. «Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι», δηλαδὴ οἱ ταπεινοί, εἶπεν ὁ Χριστός.

Ἔργασίες

Γιατὶ τὸ Εὐαγγέλιό λέγει «ἀνέβησαν εἰς τὸ Ἱερὸν ;
Γιατὶ ὁ Τελώνης κτυποῦσε τὸ στήθος του ;
Γιατὶ ὁ Χριστὸς εἶπε τὴν παραβολὴ αὐτή ;
Βοήθε παραδείγματα στὴ ζωὴ σας σὰν τοῦ Φαρισαίου καὶ τοῦ Τελώνη.
Γράψτε καὶ μιὰ τέτοια ἱστοριούλα παρμένη ἀπὸ τὴ σημερινὴ ζωὴ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΒΔΟΜΗ

(Λουκᾶ ιε'. 11—32)

Κείμενο

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην. "Ἀνθρωπὸς τις εἶχε δύο υἱούς. Καὶ εἶπεν ὁ νεώτερος αὐτῶν τῷ πατρί· Πάτερ, δός μοι τὸ ἐπιβάλλον μέρος τῆς οὐσίας. Καὶ διεῖλεν αὐτοῖς τὸν βίον. Καὶ μετ' οὐ πολλὰς ἡμέρας συναγαγὼν ἅπαντα ὁ νεώτερος υἱός, ἀπεδήμησεν εἰς χώραν μακράν· καὶ ἐκεῖ διεσκόρπισε τὴν οὐσίαν αὐτοῦ ζῶν ἀσώτως. Δαπανήσαντος δέ αὐτοῦ πάντα, ἐγένετο λιμὸς ἰσχυρὸς κατὰ τὴν χώραν ἐκείνην καὶ αὐτὸς ἤρξατο ὑστερεῖσθαι. Καὶ πορευθεὶς, ἐκολλήθη ἐνὶ τῶν πολιτῶν τῆς χώρας ἐκείνης καὶ ἔπεμψεν αὐτὸν εἰς τοὺς ἀγρούς αὐτοῦ βόσκειν χοίρους. Καὶ ἐπεθύμει γεμίσει τὴν κοιλίαν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν κερατίων, ὧν ἤσθιον οἱ χοῖροι· καὶ οὐδεὶς ἐδίδου αὐτῷ. Εἰς ἑαυτὸν δὲ ἐλθὼν, εἶπε· Πόσοι μίσθιοι τοῦ πατρός μου περισσεύουσιν ἄρτων, ἐγὼ δὲ λιμῷ ἀπόλλυμαι; Ἄναστας πορεύσομαι πρὸς τὸν πατέρα μου καὶ ἐρῶ αὐτῷ· Πάτερ, ἡμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου· καὶ οὐκέτι εἰμὶ ἄξιος κληθῆναι υἱός σου· ποίησόν με ὡς ἓνα τῶν μισθίων σου. Καὶ ἀναστὰς ἦλθε πρὸς τὸν πατέρα ἑαυτοῦ. "Ετι δὲ αὐτοῦ μακράν ἀπέχοντος, εἶδεν αὐτὸν ὁ πατήρ αὐτοῦ καὶ εὐσπλαγχνίσθη· καὶ δραμῶν ἐπέπεσεν ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ καὶ κατεφίλησεν αὐτόν. Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ υἱός· Πάτερ, ἡμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου, καὶ οὐκέτι εἰμὶ ἄξιος κληθῆναι υἱός σου. Εἶπε δὲ ὁ πατήρ πρὸς τοὺς δούλους αὐτοῦ. Ἐξενέγκατε τὴν στολὴν τὴν πρώτην καὶ ἐνδύσατε αὐτόν καὶ δότε δακτύλιον εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ καὶ ὑποδήματα εἰς τοὺς πόδας· καὶ ἐνέγκαντες τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν, θύσατε καὶ φαγόντες εὐφρανθῶμεν, ὅτι οὗτος ὁ υἱός μου νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησε καὶ ἀπολωλὼς ἦν καὶ εὑρέθη. Καὶ ἤρξαντο εὐφραίνεσθαι. Ἦν δὲ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ πρεσβύτερος ἐν ἀγρῷ· καὶ ὡς ἐρχόμενος ἤγγισε τῇ οἰκίᾳ, ἤκουσε συμφωνίας τῶν χορῶν· καὶ προσκαλεσάμενος ἓνα τῶν παιδῶν ἐπυνθάνετο τί εἴη ταῦτα. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· Ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἦκει, καὶ ἔθυσεν ὁ πατήρ σου τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν, ὅτι ὑγιαίνοντα αὐτόν ἀπέλαβεν. Ὁργίσθη δὲ καὶ οὐκ ἤθελεν εἰσελθεῖν. Ὁ οὖν πατήρ αὐτοῦ ἐξελθὼν, παρεκάλει αὐτόν. Ὁ δὲ

ἀποκριθείς, εἶπε τῷ πατρί. Ἴδου τοσαῦτα ἔτη δουλεύω σοι καὶ οὐδέποτε ἐντολήν σου παρῆλθον, καὶ ἐμοὶ οὐδέποτε ἔδωκας ἔριφον, ἵνα μετὰ τῶν φίλων μου εὐφρανθῶ. “Οτε δὲ ὁ υἱός σου οὗτος, ὁ καταφαγὼν σοι τὸν βίον μετὰ πορνῶν, ἦλθεν, ἔθυσας αὐτῷ τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ. Τέκνον, σὺ πάντοτε μετ’ ἐμοῦ εἶ, καὶ πάντα τὰ ἐμὰ σὰ ἐστίν· εὐφρανθήναι δὲ καὶ χαρῆναι ἔδει, ὅτι ὁ ἀδελφός σου οὗτος νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησε, καὶ ἀπολωλὸς ἦν καὶ εὐρέθη.

Ἑξήγηση δυσκόλων λέξεων

Τὸ ἐπιβάλλον μέρος τῆς οὐσίας=τὸ ἀνήκον μέρος τῆς περιουσίας. Ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ὁ νεώτερος υἱὸς ἔπαιρνε τὸ μισθὸ μερίδιο ἀπὸ ὅ,τι ἔπαιρνε ὁ πρῶτος.—διεῖλε αὐτοῖς τὸν βίον=τοὺς ἐμοίρασε τὴν περιουσίαν.—Συναγαγὼν=ἀφοῦ μάζευσεν.—ἀπεδήμησε=ἀνεχώρησε.—λιμὸς=πείνα.—κερατίων=ἀπὸ χαρούπια.—ὧν ἡσθιον=ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἔτρωγαν.—Εἰς ἑαυτὸν δὲ ἐλθὼν=Ἀφοῦ σκέφθηκε καλὰ.—μίσθιοι=ὕπηρέτες.—λιμῷ ἀπόλλυμαι=χάνομαι ἀπὸ πείνα.—κληθῆναι=νὰ ὀνομασθῶ.—δραμῶν=ἀφοῦ ἔτρεξε.—ἐξενέγκατε=βγάλτε.—σιτευτόν=καλοθρεμμένο.—ἡγγισεν=πλησίασεν.—συμφωνίας=μουσικῆς.—ἤκει=ἦλθε.—παρῆλθον=παράκουσα.—ἔθυσας αὐτῷ=ἔσφαξες γι’ αὐτόν.—ἐμὰ=δικὰ μου.—σὰ=δικὰ σου.

Ἑξήγηση τοῦ Εὐαγγελίου

Εἶπεν ὁ Κύριος αὐτῇ τὴν παραβολήν. “Ενας ἄνθρωπος εἶχε δύο γιούς. Καὶ εἶπε ὁ μικρότερος ἀπ’ αὐτοὺς στὸν πατέρα· Δώσε μου τὸ μέρος ποῦ μοῦ ἀνήκει ἀπὸ τὴν περιουσίαν. Καὶ τοὺς ἐμοίρασε τὴν περιουσίαν. Καὶ ἔπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρας ἀφοῦ μάζευσεν ὅλα ὁ νεώτερος υἱός, ἀνεχώρησε σὲ μακρινὴν χώρα καὶ ἐκεῖ σκόρπισεν τὴν περιουσίαν του ζώντας ἄσῳτα. Ἀφοῦ δὲ ἐξώδευσεν αὐτὸς ὅλα, πείνα μεγάλῃ ἔπεσε στὴν χώρα ἐκείνη καὶ αὐτὸς ἄρχισε νὰ στερεῖται. Πῆγε τότε καὶ προσκολληθήθηκε εἰς ἕνα πολίτη τῆς χώρας ἐκείνης ὁ ὁποῖος τὸν ἔστειλε στὰ χωράφια του νὰ βόσκη γουρούνια. Καὶ προσπαθοῦσε νὰ γεμίσῃ τὴν κοιλίαν του ἀπὸ τὰ χαρούπια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἔτρωγαν τὰ γουρούνια, καὶ κανεὶς δὲν τοῦ ἔδινε τίποτε. Τότε ἀφοῦ σκέφθηκε καλὰ εἶπε: Πόσοι ὑπηρέτες τοῦ πατέρα μου ἔχουν περισσὸν ψωμί, ἐγὼ δὲ χάνομαι ἀπὸ πείνα; Θὰ σηκωθῶ καὶ θὰ πάω στὸν πατέρα μου καὶ θὰ τοῦ πῶ· Πατέρα, ἀμάρτησα καὶ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ ἐνώπιόν σου. Δὲν εἶμαι πλέον ἄξιός νὰ λέγωμαι υἱός σου. Θεώρησέ με σὰν ἕνα ὑπηρέτη σου. Καὶ ἀφοῦ

σηκώθηκε, ἤλθε στὸν πατέρα του. Ἐνῶ δὲ αὐτὸς ἦταν ἀκόμη μακριά, τὸν εἶδε ὁ πατέρας του καὶ τὸν σπλαχνίσθηκε καὶ ἀμέσως ἔτρεξε καὶ ἔπεσε στὸ λαιμό του καὶ τὸν φίλησε. Εἶπε δὲ σ' αὐτὸν ὁ υἱός· Πατέρα, ἀμάρτησα καὶ στὸν οὐρανὸ (στὸ Θεό) καὶ σὲ σένα καὶ δὲν εἶμαι πλέον ἄξιος νὰ ὀνομάζωμαι υἱός σου. Ὁ πατέρας ὅμως εἶπε στοὺς δούλους του· Βγάλετε τὴ στολὴ τὴν πρώτη καὶ ἐνδύσατέ τον καὶ δώστε δακτυλίδι στὸ χέρι του καὶ παπούτσια στὰ πόδια του καὶ ἄφοῦ φέρετε τὸ καλοθρεμμένο μοσχάρι σφάχτε το γιὰ νὰ φᾶμε καὶ νὰ διασκεδάσωμε, γιατί αὐτὸς ὁ υἱός μου ἦταν νεκρὸς καὶ ἀναστήθηκε καὶ χαμένος ἦταν καὶ βρέθηκε. Καὶ ἀρχίζουν νὰ διασκεδάζουν. Ἦταν δὲ ὁ υἱός του ὁ μεγαλύτερος στὸ χωράφι καὶ καθὼς ἐρχόταν καὶ πλησίασε στὸ σπίτι ἄκουσε μουσικὴ καὶ χορούς. Καὶ ἀφοῦ φώναξε ἕναν ὑπηρέτη ρωτοῦσε νὰ μάθῃ τί εἶναι αὐτά. Ὁ ὑπηρέτης τοῦ εἶπε· Ὁ ἀδελφός σου ἤλθε καὶ ἔσφαξε ὁ πατέρας σου τὸ καλοθρεμμένο μοσχάρι, διότι τὸν ἀπόλαυσε γερόν. Ὁ υἱὸς θύμωσε καὶ δὲν ἤθελε νὰ μπῇ. Τότε ὁ πατέρας του βγῆκε ἔξω καὶ παρακαλοῦσε αὐτόν. Ὁ υἱὸς τότε εἶπε στὸν πατέρα· Τόσα χρόνια ἐγὼ σοῦ δουλεύω καὶ ποτὲ δὲν παράκουσα τὴ διαταγὴ σου καὶ σὲ μένα ποτὲ δὲν ἔδωκες ἕνα κατσίκι γιὰ νὰ διασκεδάσω μὲ τοὺς φίλους μου. Ὅταν δὲ ὁ υἱός σου αὐτός, πού σοῦ ἔφαγε τὴν περιουσία σου μὲ ἀμαρτωλὲς γυναῖκες, ἤλθε, ἔσφαξες τὸ καλοθρεμμένο μοσχάρι. Ὁ πατέρας ὅμως εἶπε σ' αὐτόν· Παιδί μου, σὺ πάντα εἶσαι μαζί μου καὶ ὅλα τὰ δικά μου εἶναι δικά σου. Ἐπρεπε νὰ εὐχαριστηθῇς καὶ νὰ χαρῇς γιατί ὁ ἀδελφός σου αὐτὸς νεκρὸς ἦταν καὶ ἀναστήθηκε καὶ χαμένος ἦταν καὶ βρέθηκε.

Δίδασκαλία

Ἡ παραβολὴ αὕτῃ εἶναι ἀλληγορικὴ, δηλαδὴ ἄλλα λέει καὶ ἄλλα ἐννοεῖ. Ἡ ἀλληγορικὴ τῆς σημασία εἶναι ἡ ἑξῆς· Ὁ ἄνθρωπος μὲ τοὺς δύο υἱοὺς εἶναι ὁ Θεός. Ὁ πρεσβύτερος υἱὸς εἶναι οἱ ἄνθρωποι οἱ δίκαιοι, οἱ καλοί, πού κάνουν πάντα τὸ θέλημά του. Ὁ νεώτερος υἱὸς εἶναι οἱ ἄνθρωποι οἱ κακοί, οἱ ἀμαρτωλοί, οἱ ἄσωτοι, ἐκεῖνοι πού κάνουν πάντα κακὰς πράξεις. Ἡ περιουσία πού μοίρασε ὁ πατέρας εἶναι τὰ χαρίσματα πού ἔδωσε ὁ Θεὸς στοὺς ἀνθρώπους. Ἡ ἀναχώριση τοῦ υἱοῦ σὲ μακρινὴ χώρα εἶναι ἡ ἀπομάκρυνση τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ. Ὅποιος φύγει ἀπὸ τὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ τὸ δρόμο τῆς ἀρετῆς, εἶναι δυστυχημένος, χάνεται. Οἱ κακὰς συναναστροφές, οἱ ἀμαρτίες, οἱ ἄσωτείες, οἱ κακὰς πράξεις ρίχνουν

τὸν ἄνθρωπο στὸ βοῦρκο, τὸν καταστρέφουν, τὸν φέρνουν σὲ ἀπελπισία. Οἱ ὑπηρετές τοῦ πατέρα εἶναι οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ, οἱ ὅποιοι ἔχουν ὅλα τὰ ἀγαθὰ του. Ἡ στολή, τὸ δακτυλίδι καὶ τὰ παπούτσια φανερώουν τὰ χαρίσματα τοῦ Θεοῦ, τὰ ὅποια δίνει στὸν ἄνθρωπο ὅταν μετανοίωσῃ καὶ γίνῃ καλός. Ὁ μόσχος ὁ σιτευτὸς εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Χριστός, πού ἦλθε στὸν κόσμον γιὰ νὰ σώσῃ τοὺς ἁμαρτωλούς. Ἡ μουσικὴ καὶ οἱ χοροὶ εἶναι ἡ χαρὰ πού γίνεται στὸν οὐρανό, ὅταν σωθῇ ἓνας ἁμαρτωλὸς καὶ γίνῃ καλὸς ἄνθρωπος. Αὕτῃ εἶναι ἡ σημασία τῆς παραβολῆς. Πόσοι ἄνθρωποι δὲν μοιάζουν μὲ τὸν ἄσωτο υἱό, κυλιοῦνται στοὺς βούρκους, εἶναι χωμένοι στὴν ἁμαρτία, κολλημένοι στὶς κακὰς πράξεις. Ὅλοι αὐτοὶ εἶναι εὐχαριστημένοι γιὰ λίγον καιρό. Κατόπιν ἔρχεται ὁ λιμός, ἡ πείνα καὶ τρῶνε τὰ ξυλοκέρατα. Ἐρχεται κατόπιν ἡ μετάνοια. Κι αὐτὸ καλὸ. Ἀρκεῖ νὰ μετανοήσουν πραγματικά. Ὁ Θεὸς θὰ τοὺς συχωρέσῃ, θὰ τοὺς πάρῃ πάλι κοντὰ του, θὰ τοὺς πάρῃ πάλι στὴν ἀγκαλιά του καὶ θὰ τοὺς καθάρῃ ἀπὸ κάθε ἁμαρτία. Φθάνει νὰ μετανοήσουν πραγματικά. Ἀρκεῖ νὰ ποῦν ἀπὸ τὴν καρδιά τους: Πατέρα, ἁμαρτήσαμε, συχώρεσέ μας. Παιδιά, εἶδετε τὰ κακὰ τῆς ἀσωτείας, εἶδετε τί παθαίνουν ἐκεῖνοι πού φεύγουν ἀπὸ τὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ. Φυλαχθῆτε γιὰ νὰ μὴν εἰσθε ἄσωτοι υἱοί. Ὁμοιάστε στὸ μεγαλύτερο υἱό, γιὰ νὰ ἔχετε ὅλα τὰ καλὰ τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ ζήσετε σ' αὐτὸ τὸν κόσμο εὐτυχισμένα καὶ νὰ κληρονομήσετε τὴν αἰώνια ζωὴ, τὸν Παράδεισο.

Συμπέρασμα

Οἱ κακὰς πράξεις εἶναι ἡ καταστροφὴ τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Θεὸς συγχωρεῖ κάθε ἁμαρτωλὸν ἄνθρωπον, ὅταν μετανοήσῃ καὶ ζητήσῃ συχώρεση. Ἄς εἴμεθα πάντοτε καλοὶ ἄνθρωποι. Ἄν τύχῃ καὶ κάνωμε καμμιὰ κακὴ πράξη, ἄς μετανοήσωμε ἀληθινὰ καὶ ἄς ζητήσωμε ἀπὸ τὸ Θεὸ νὰ μᾶς συχωρέσῃ. Θὰ μᾶς δεχθῇ μὲ χαρὰ.

Ἔργασίες

Νὰ βρῆτε καὶ ἄλλα παραδείγματα ἁμαρτωλῶν ἀνθρώπων, πού τοὺς συχώρεσε ὁ Θεός, γιατί μετάνοιωσαν πραγματικά.

Νὰ γράψετε μιὰ ἱστοριούλα μὲ θέμα ἓνα ἄσωτο υἱό.

Χαρακτηρίστε τὸν πατέρα τοῦ ἁσώτου.

Χαρακτηρίστε τὸ μεγαλύτερο υἱό.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ

(Ματθαίου κε'. 31—46)

Κείμενο

Εἶπεν ὁ Κύριος· Ὅταν ἔλθῃ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ καὶ πάντες οἱ ἅγιοι ἄγγελοι μετ' αὐτοῦ, τότε καθήσεται ἐπὶ θρόνου δόξης αὐτοῦ. Καὶ συναχθήσεται ἔμπροσθεν αὐτοῦ

πάντα τὰ ἔθνη. Καὶ ἀφοριεῖ αὐτοὺς ἀπ' ἀλλήλων, ὥσπερ ὁ ποιμὴν ἀφορίζει τὰ πρόβατα ἀπὸ τῶν ἐρίφων· καὶ στήσει τὰ μὲν πρόβατα ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ, τὰ δὲ ἐρίφια ἐξ εὐωνύμων. Τότε ἔρεῖ ὁ βασιλεὺς τοῖς ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ· Δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ Πατρὸς μου, κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου· ἐπείνασα γὰρ καὶ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν, ἐδίψησα καὶ ἐποτίσατέ με· ξένος ἦμην καὶ συνηγάγετέ με· γυμνὸς καὶ περιεβάλετέ με· ἡσθένησα καὶ ἐπισκέψασθέ με· ἐν φυλακῇ ἦμην καὶ ἤλθετε πρὸς με. Τότε ἀποκριθήσονται αὐτῷ οἱ δίκαιοι λέγοντες· Κύριε, πότε σὲ εἶδομεν πεινῶντα καὶ ἐθρέψαμεν; ἢ διψῶντα καὶ ἐποτίσαμεν; πότε δέ σε εἶδομεν ξένον καὶ συνηγάγομεν; ἢ γυμνὸν καὶ περιεβάλομεν; πότε δέ σε εἶδομεν ἀσθενῆ ἢ ἐν φυλακῇ καὶ ἤλθομεν πρὸς σέ; Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ βασιλεὺς, ἔρεῖ αὐτοῖς· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε. Τότε ἔρεῖ καὶ τοῖς ἐξ εὐωνύμων· Πορεύεσθε ἀπ' ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον, τὸ ἡτοιμασμένον τῷ διαβόλῳ καὶ τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ· ἐπείνασα γὰρ καὶ οὐκ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν· ἐδίψησα καὶ οὐκ ἐποτίσατέ με· ξένος ἦμην καὶ οὐ συνηγάγετέ με· γυμνὸς καὶ οὐ περιεβάλετέ με· ἀσθενὴς καὶ ἐν φυλακῇ καὶ οὐκ ἐπισκέψασθέ με. Τότε ἀποκριθήσονται αὐτῷ καὶ αὐτοί, λέγοντες· Κύριε, πότε σὲ εἶδομεν πεινῶντα ἢ διψῶντα ἢ ξένον ἢ γυμνὸν ἢ ἀσθενῆ ἢ ἐν φυλακῇ καὶ οὐ διηκονήσαμεν σοι; Τότε ἀποκριθήσεται αὐτοῖς, λέγων· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐφ' ὅσον οὐκ ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἐλαχίστων, οὐδὲ ἐμοὶ ἐποιήσατε. Καὶ ἀπελεύσονται οὗτοι εἰς κόλασιν αἰώνιον, οἱ δὲ δίκαιοι εἰς ζωὴν αἰώνιον.

Ἐξήγηση δυσκόλων λέξεων

Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου = ὁ Χριστός. — συναχθήσεται = θὰ μαζευθοῦν. — ἀφοριεῖ = θὰ χωρίσῃ. — εὐωνύμων = ἀπὸ τ' ἀριστερά. — συνηγάγετε = φιλοξενήσετε. — περιεβάλετε = ἐνδύσετε. — ἔρεῖ = θὰ πῇ. — ἐλαχίστοι ἀδελφοί = οἱ φτωχοί, οἱ δυστυχισμένοι. Ὁ Χριστὸς τοὺς φτωχοὺς τοὺς ὀνομάζει ἀδελφούς του ἐλαχίστους. — οὐ διηκονήσαμεν σοι = δὲν σὲ ὑπηρετήσαμε. — ἀπελεύσονται = θὰ πᾶνε.

Ἐξήγηση τοῦ Εὐαγγελίου

Εἶπεν ὁ Κύριος· Ὅταν ἔλθῃ ὁ Χριστὸς στὴ δόξα του καὶ ὅλοι οἱ ἅγιοι ἄγγελοι μαζί του, τότε θὰ καθίσῃ στὸ θρόνον του

τὸ δοξασμένο. Καὶ θὰ μαζευθοῦν μπροστά του ὅλα τὰ ἔθνη καὶ θὰ χωρίσῃ αὐτοὺς μεταξύ των, ὅπως ὁ τσοπάνης χωρίζει τὰ πρόβατα ἀπὸ τίς κατσίκες. Καὶ θὰ τοποθετήσῃ τὰ μὲν πρόβατα ἀπὸ τὰ δεξιὰ του, τὰ δὲ κατσίκια ἀπὸ τὰ ἀριστερά. Τότε θὰ πῇ ὁ βασιλιάς στοὺς εἰς τὰ δεξιὰ του: Ἐλᾶτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ Θεοῦ, κληρονομήστε τὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ποὺ εἶναι ἐτοιμασμένη ἀπὸ τότε ποὺ γίνηκε ὁ κόσμος. Γιατὶ ἐπείνασα καὶ μοῦ ἐδώσατε νὰ φάω· ἐδίψασα καὶ μοῦ ἐδώσατε νὰ πιῶ· ξένος ἦμουν καὶ μὲ φιλοξενήσατε· γυμνὸς καὶ μ' ἐνδύσατε· ἄρρωστησα καὶ μὲ ἐπισκεφθήκατε· στὴ φυλακὴ ἦμουν καὶ ἤλθατε σὲ μένα. Τότε θ' ἀποκριθοῦν εἰς αὐτὸν οἱ δίκαιοι λέγοντας: Κύριε, πότε σὲ εἶδαμε νὰ πεινᾷς καὶ σ' ἐθρέψαμε; ἢ νὰ διψᾷς καὶ σ' ἐποτίσαμε; πότε σὲ εἶδαμε ξένο καὶ σ' ἐφιλοξενήσαμε ἢ γυμνὸ καὶ σ' ἐνδύσαμε; Πότε σὲ εἶδαμε ἄρρωστο ἢ στὴ φυλακὴ καὶ ἤλθαμε σὲ σένα; Τότε ὁ βασιλιάς θὰ πῇ σ' αὐτοὺς. Ἀλήθεια σᾶς λέω· Ἐφ' ὅσον ἐκάματε αὐτὰ σ' ἓνα ἀπὸ τούτους τοὺς φτωχοὺς, σὲ μένα τὸ ἐκάματε. Τότε θὰ πῇ καὶ στοὺς εἰς τ' ἀριστερά· Φύγετε ἀπὸ μένα, καταραμένοι, στὴ φωτιά, στὴν αἰώνια κόλαση, ποὺ εἶναι ἐτοιμασμένη γιὰ τὸ Σατανᾶ καὶ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους του, γιατί ἐπείνασα καὶ δὲν μοῦ δώσατε νὰ φάω· ἐδίψασα καὶ δὲν μοῦ δώσατε νὰ πιῶ· ἦμουν ξένος καὶ δὲν μὲ φιλοξενήσατε· γυμνὸς καὶ δὲν μὲ ἐνδύσατε· ἄρρωστος καὶ στὴ φυλακὴ καὶ δὲν μὲ ἐπισκεφθήκατε. Τότε θὰ ἀποκριθοῦν εἰς αὐτὸν καὶ αὐτοὶ λέγοντας· Κύριε, πότε σὲ εἶδαμε πεινασμένο, ἢ διψασμένο, ἢ ξένο, ἢ γυμνὸ, ἢ ἄρρωστο, ἢ στὴ φυλακὴ καὶ δὲν σὲ ὑπηρετήσαμε; Τότε θ' ἀποκρίθῃ σ' αὐτοὺς λέγοντας· Ἀλήθεια σᾶς λέω. Ἐφ' ὅσον δὲν ἐκάματε αὐτὰ σ' ἓνα ἀπ' αὐτοὺς τοὺς φτωχοὺς, οὔτε σὲ μένα δὲν ἐκάματε. Καὶ θὰ πᾶνε αὐτοὶ σὲ κόλαση αἰώνια, οἱ δὲ δίκαιοι σὲ ζωὴ αἰώνια.

Διδασκαλία

Τὸ Εὐαγγέλιο αὐτὸ μᾶς περιγράφει μὲ λόγια τοῦ Χριστοῦ τὴ Δεύτερη Παρουσία του, κατὰ τὴν ὁποία δὲν θὰ ἔλθῃ στὸν κόσμο, ὅπως ἦλθε τὴν πρώτη φορὰ σὰν ἄνθρωπος, ἀλλὰ θὰ ἔλθῃ σὰν Θεὸς μὲ δόξες περιτριγυρισμένος ἀπὸ ἀγγέλους. Δὲν θὰ ἔλθῃ γιὰ νὰ διδάξῃ, ὅπως τὴν πρώτη φορὰ, ἀλλὰ θὰ καθίσῃ στὸ θρόνο του καὶ σὰν δίκαιος κριτὴς θὰ ζητήσῃ λόγο γιὰ τίς πράξεις μας, θὰ μᾶς δικάσῃ ἀνάλογα μὲ τὰ καλὰ ποὺ ἔχομε κάνει. Θὰ παρουσιασθῇ αὐτὸς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ὄχι σὰν δάσκαλος, ἀλλὰ σὰν κριτὴς, ὄχι σὰν ἄνθρωπος, ἀλλὰ σὰν Θεὸς ἐξουσιαστὴς ὅλου τοῦ κόσμου. Καὶ μπροστά του θὰ μαζευτοῦν

ὅλα τὰ ἔθνη, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τῆς Γῆς γιὰ νὰ δικασθοῦν. Καὶ θὰ τοὺς χωρίσῃ. Καὶ τὰ μὲν πρόβατα θὰ τὰ βάλῃ δεξιὰ. Τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους, ποὺ τοὺς παρομοιάζει σὰν πρόβατα, θὰ τοὺς βάλῃ ἀπὸ τὰ δεξιὰ του, τοὺς δὲ κακοὺς, τίς κατσίκες, θὰ τοὺς βάλῃ ἀριστερά. Καὶ τοὺς μὲν καλοὺς θὰ τοὺς φωνάξῃ· «Εὐλογημένοι ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ, ἔλατε κοντά μου». Τοὺς δὲ κακοὺς θὰ τοὺς φωνάξῃ· «Φύγετε ἀπ' ἐδῶ, καταραμένοι, ἄνθρωποι τοῦ Σατανᾶ». Καὶ οἱ μὲν πρῶτοι θὰ πᾶνε στὸν Παράδεισο, κοντά στὸ Θεό, γιατί ἐβοήθησαν στὶς ἀνάγκες του τοὺς φτωχοὺς, τοὺς ἐλαχίστους ἀδελφοὺς τοῦ Χριστοῦ. Οἱ δὲ δεῦτεροι στὴν Κόλαση, κοντά στὸ Σατανᾶ, γιατί δὲν ἔδωσαν προσοχὴ στὴ φτώχεια, δὲν σκέφθηκαν ποτὲ νὰ βοηθήσουν τὴ φτώχεια, νὰ συμπονέσουν τὴ δυστυχία. Ἡ ἐλεημοσύνη λοιπόν, ἡ ἀγαθοεργία, εἶναι ἐκεῖνη ποὺ θὰ μᾶς δώσῃ τὸν Παράδεισο. Ὑπῆρξаме εὐσπλαχνοί, ἐλεήμονες, φιλάδελφοι, ἀγαπούσαμε τοὺς συνανθρώπους μας, τοὺς βοηθοῦσαμε στὶς ἀνάγκες τους; Ἀμοιβὴ μας θὰ εἶναι ἡ αἰώνια ζωὴ· τὸ σπίτι τοῦ Θεοῦ. Ὑπῆρξаме ἄσπλαχνοί, σκληροί, δὲν σκεφθήκαμε ποτὲ τὴ φτώχεια καὶ τὴ δυστυχία τῶν ἄλλων, φροντίζαμε μόνο γιὰ τὸν ἑαυτὸ μας. Ἡ κατὰ δίκην μας θὰ εἶναι ἡ αἰώνια κόλαση, τὸ σπίτι τοῦ διαβόλου. Καὶ πολλὴ δίκαια ὁ Χριστὸς θεωρεῖ τὴν εὐσπλαχνία, τὴν ἐλεημοσύνη, σὰν τὴν κυριώτερε ἀρετὴ, γιατί ὁ ἐλεήμονας εἶναι γεμάτος ἀγάπη πρὸς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Δὲν σκέπτεται μόνο τὸν ἑαυτὸ του. Σκέπτεται καὶ τὸν πλησίον του. Ἡ καρδιὰ εἶναι γεμάτη ἀγάπη καὶ συμπόνοια πρὸς κάθε δυστυχία. Τοῦ ἄσπλαχνου ἡ καρδιὰ εἶναι πέτρα. Δὲν μαλάζεται μὲ δάκρυα καὶ μὲ παρακάλια. Δὲν ἐνδιαφέρεται γιὰ τοὺς ἄλλους. Μόνο τὸν ἑαυτὸ του σκέπτεται. Ἀδιαφορεῖ γιὰ τὴ δυστυχία τῶν ἄλλων. Καρδιά, μάρμαρο κρῦο. Παιδιά, προσπαθήστε νὰ εἰσθε πάντα οἱ εὐλογημένοι τοῦ Θεοῦ. Νὰ εἰσθε πάντα τὰ πρόβατα.

Συμπέρασμα

Πρέπει νὰ εἴμεθα ἐλεήμονες, εὐσπλαχνοί, νὰ βοηθᾶμε τὴ φτώχεια, νὰ συμπονᾶμε τὴ δυστυχία. Θὰ δώσουμε λόγο τῶν πράξεών μας στὸ Χριστὸ καὶ θὰ ἀνταμειφθοῦμε γιὰ τίς καλές μας πράξεις, ἢ θὰ τιμωρηθοῦμε γιὰ τίς κακές μας. «Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται» Εὐτυχισμένοι οἱ ἐλεήμονες γιατί καὶ αὐτοὶ θὰ ἐλεηθοῦν. Αὐτὰ εἶπε ὁ Χριστὸς μας.

Ἔργασίς

Γιατί ὁ Χριστὸς λέει τὸν ἑαυτὸ του, Υἱὸ τοῦ ἀνθρώπου;

Ποιούς ὀνομάζει ὁ Χριστὸς πρόβατα καὶ γιατί;

Ποιούς ὀνομάζει ἐρίφια καὶ γιατί;

Ποιούς ὀνομάζει ἐλαχίστους ἀδελφούς;

Βεῖτε περιστατικὰ τῆς ζωῆς, ποὺ νὰ εἶναι ἄνθρωποι πρόβατα.

Βεῖτε περιστατικὰ τῆς ζωῆς, ποὺ νὰ εἶναι ἄνθρωποι ἐρίφια.

Γράψτε ἓνα σημείωμα καὶ δώστε το στὸ δάσκαλό σας, ποὺ νὰ γράφετε σ' αὐτὸ περιστατικὸ τῆς ζωῆς σας, ποὺ νὰ δείχνῃ ὅτι εἰσθε οἱ εὐλογημένοι τοῦ Θεοῦ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΤΥΡΟΦΑΓΟΥ
(Ματθαίου ΣΤ'. 14—21)

Κείμενο

Εἶπεν ὁ Κύριος. Ἐάν ἀφῆτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, ἀφήσει καὶ ὑμῖν ὁ Πατήρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος. Ἐάν δὲ μὴ ἀφῆτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, οὐδὲ ὁ πατήρ ὑμῶν ἀφήσει τὰ παραπτώματα ὑμῶν. Ὅταν δὲ νηστεύητε, μὴ γίνεσθε, ὡς περ οἱ ὑποκριταί, σκυθρωποὶ ἀφανίζουσι γὰρ τὰ πρόσωπα αὐτῶν, ὅπως φανῶσι τοῖς ἀνθρώποις νηστεύοντες. Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι ἀπέχουσι τὸν μισθὸν αὐτῶν. Σὺ δὲ νηστεύων ἄλειψαί σου τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ πρόσωπόν σου νίψαι· ὅπως μὴ φανῇς τοῖς ἀνθρώποις νηστεύων, ἀλλὰ τῷ Πατρὶ σου τῷ ἐν τῷ κρυπτῷ· καὶ ὁ Πατήρ σου, ὁ βλέπων ἐν τῷ κρυπτῷ, ἀποδώσει σοι ἐν τῷ φανερῷ. Μὴ θησαυρίζετε ὑμῖν θησαυροὺς ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπου σῆς καὶ βρώσις ἀφανίζει, καὶ ὅπου κλέπται διορύσσουσι καὶ κλέπτουσιν. Θησαυρίζετε δὲ ὑμῖν θησαυροὺς ἐν οὐρανῷ, ὅπου οὐτὲ σῆς, οὐτὲ βρώσις ἀφανίζει καὶ ὅπου κλέπται οὐ διορύσσουσιν, οὐδὲ κλέπτουσιν. Ὅπου γὰρ ἐστὶν ὁ θησαυρὸς ὑμῶν, ἐκεῖ ἔσται καὶ ἡ καρδία ὑμῶν.

Ἐξήγηση δυσκόλων λέξεων

Ἐάν ἀφῆτε=ἐάν συχωρέσετε.— παραπτώματα=σφάλματα.— σκυθρωποὶ=μελαγχολικοί.— ἀφανίζουσι=παραμορφώνουν.— ἀπέχουσι=παίρνουν.— ἄλειψαί σου τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ πρόσωπόν σου νίψαι=νά κτενισθῇς, νά νιφθῇς καὶ νά εἶσαι χαρούμενος.— σῆς=σκόρος.— βρώσις=σκουριά, σαπίλα.— διορύσσουσι=σκάπτουν, τρυποῦν τοὺς τοίχους.— ἔσται=θα εἶναι.

Ἐξήγηση τοῦ Εὐαγγελίου

Εἶπεν ὁ Κύριος· Ἐάν συχωρέσετε στοὺς ἄλλους ἀνθρώπους τὰ σφάλματά των, θὰ συχωρέσῃ καὶ σὰς ὁ Θεός. Ἐάν δὲ δὲν συχωρέσετε στοὺς ἀνθρώπους τὰ σφάλματά τους, οὕτε ὁ Θεός θὰ συχωρέσῃ τὰ ἰδικά σας. Ὅταν δὲ νηστεύεται, νά μὴ γίνεσθε μελαγχολικοὶ σάν τοὺς ὑποκριτές, ποὺ παραμορφώνουν τὸ πρόσωπό τους κάνοντας τὸ λυπημένο, γιὰ νά δείξουν στοὺς ἀνθρώπους ὅτι νηστεύουν. Ἀλήθεια, ὡς λέω· ὅτι παίρνουν τὸ μισθὸ τους, δηλαδή τοὺς ἔπαινους, ἀπὸ τοὺς ἄλ-

λους ανθρώπους, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ Θεὸ ὄχι, γιὰτὶ Αὐτὸς ξέρει ὅτι τὸ κάνουν ἀπὸ ὑπερηφάνεια καὶ ὑποκρισία. Ἐσὺ δὲ ὅταν νηστεύεις ἄλειψε τὸ κεφάλι σου καὶ νίψε τὸ πρόσωπό σου, δείξε ὅτι εἶσαι χαρωπός, γιὰ νὰ μὴ φανῇς στοὺς ἀνθρώπους ὅτι νηστεύεις, ἀλλὰ στὸ Θεό, ὁ ὁποῖος σὰν καρδιογνώστης βλέπει τί κάνομε κρυφά· καὶ ὁ Θεός σου, ποὺ βλέπει τί κάνεις κρυφά, θὰ σοῦ τὸ ἀποδώσῃ φανερά στὴν ἡμέρα τῆς κρίσεως. στὴ Δεύτερη Παρουσία. Μὴ φροντίζετε νὰ κάμετε πλούτη στὴ γῆ, στὸν κόσμον αὐτό, ὅπου ὁ σκόρος καὶ ἡ σκουριά καὶ ἡ σαπίλα καταστρέφει καὶ ὅπου οἱ κλέφτες θὰ σκάψουν καὶ θὰ τὰ κλέψουν. Νὰ φροντίζετε νὰ κάνετε πλούτη στὸν οὐρανό, ὅπου οὔτε σκόρος, οὔτε σαπίλα καταστρέφει, οὔτε κλέφτες σκάβουν καὶ κλέβουν. Γιὰτὶ ὅπου εἶναι τὰ πλούτη σας, ἐκεῖ θὰ εἶναι καὶ ἡ καρδιά σας.

Διδασκαλία

Τὸ Εὐαγγέλιο αὐτὸ μᾶς περιγράφει μιὰ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ μας. Μὲ τὴ διδασκαλία του αὐτὴ μᾶς διδάσκει τρία πράγματα: 1) Ὅτι πρέπει νὰ συχωροῦμε τοὺς ἄλλους, ἂν θέλωμε νὰ συχωρέσῃ ὁ Θεὸς καὶ μᾶς. 2) Ὅταν νηστεύωμε νὰ μὴ τὸ κάνωμε γιὰ ἐπίδειξη, ἀλλὰ μὲ καθαρὴ καρδιά καὶ μὲ ἀγάπη πρὸς τὸ Θεό. 3) Νὰ μὴ φροντίζωμε νὰ κάνωμε πλούτη σ' αὐτὸ τὸν κόσμον, γιὰτὶ εἶναι φθαρτά, ἀλλὰ πλούτη στὸν οὐρανό, δηλαδὴ νὰ κάνωμε καλὰ ἔργα.

Πρέπει νὰ συχωροῦμε τοὺς ἄλλους, ἔαν μᾶς ἔπταισαν. Δὲν φθάνει γιὰ τὸ Θεὸ νὰ πηγαίνωμε στὴν ἐκκλησίαν τακτικά, νὰ προσευχώμαστε, νὰ ἐξομολογοῦμαστε, νὰ κοινωνοῦμε. Μαζὶ μ' αὐτὰ πρέπει νὰ συχωροῦμε τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους γιὰ ὅ,τι κακὸ μᾶς ἔκαναν. Ἡ καρδιά μας πρέπει νὰ εἶναι καθαρὴ καὶ γεμάτη ἀγάπη γιὰ ὅλους. Τὸ παράδειγμα μᾶς τὸ ἔδωσε ὁ Χριστός, ὁ ὁποῖος ὅταν τὸν σταύρωσαν οἱ Ἰουδαῖοι παρακαλοῦσε τὸν πατέρα του τὸ Θεὸ νὰ τοὺς συχωρέσῃ. «Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς, οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιοῦσι». Πατέρα, συχωρέσέ τους, δὲν ξέρουν τί κάνουν. Ὁ Χριστιανὸς ποτὲ δὲν ζητάει ἐκδίκηση, εἶναι γεμάτος πάντα ἀγάπη καὶ συχώρηση. Ἀλλὰ μᾶς συνιστᾷ ἀκόμη ὁ Χριστὸς ὅταν νηστεύωμε, νὰ τὸ κάνωμε ἀπὸ ἀγάπη πρὸς τὸ Χριστὸ ἢ στοὺς Ἁγίους καὶ ὄχι γιὰ ἐπίδειξη. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ ὅταν κάνουν νηστεία εἶναι σκαντζούφηδες γιὰ νὰ δείξουν πὼς νηστεύουν. Πολλὲς φορὲς μάλιστα τὸ λένε γιὰ νὰ τοὺς ποῦν οἱ ἄλλοι, Μπράβο. Τέτοια νηστεία δὲν τὴ θέλει ὁ Θεός. Ὁ Θεὸς θέλει νηστεία πραγματικὴ καὶ γνωμὲν ἀπὸ καρδιά καὶ ἀπὸ πραγματικὴ μετάνοια καὶ ὄχι ἀπὸ ὑποκρισίν. Καὶ τελειώνοντας μᾶς διδάσκει νὰ μὴ φροντίζωμε νὰ κάνωμε πλούτη στὴ γῆ, ποὺ εἶναι φθαρτά καὶ πρόσκαιρα, ἀλλὰ νὰ κάνωμε πλούτη στὸν οὐρανό, δηλαδὴ καλὰς πράξεις.

Συμπέρασμα

Γιὰ νὰ εἴμεθα πραγματικοὶ Χριστιανοί, πρέπει νὰ συχωροῦμε τὰ σφάλματα τῶν ἄλλων, νὰ μὴ κάνωμε νηστεῖες γιὰ ἐπίδειξη, ἀλλὰ ἀπὸ ἀληθινὴ ἀγάπη πρὸς τὸ Θεό. Καὶ νὰ μὴ φροντίζωμε νὰ κάνωμε πλούτη στὴ γῆ, ὅπου εἶναι φθαρτά, ἀλλὰ νὰ κάνωμε καλὰς πράξεις, καλὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα εἶναι πλούτη στὸ Θεὸ καὶ αἰῶνια.

Ἔργασίες

Νὰ βρῆτε ἓνα παράδειγμα ἀπὸ τὴν Ἐκκλησιαστικὴ σας Ἱστορία, ἁγίου ἀνθρώπου, πὺν συχώρεσε τοὺς ἐχθρούς του, τὴν ὥρα πὺν τὸν σκότωναν.

Νὰ βρῆτε μιὰ προσευχὴ μας, πὺν λέμε στὸ Θεὸ νὰ μᾶς συχωρέση, γιὰτι καὶ μεῖς συχωροῦμε τοὺς ἄλλους.

Νὰ βρῆτε ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο παράδειγμα ἀνθρώπου πὺν νήστευε γιὰ ἐπίδειξη.

Νὰ βρῆτε ἀπὸ ἄλλο Εὐαγγέλιο παράδειγμα ἀνθρώπου πὺν θησαύριζε πλούτη φθαρτά.

Νὰ βρῆτε περιστατικὰ στὴ ζωὴ σας, πὺν θὰ δείξετε ὅτι ἐκάματε, ὅτι λέει τὸ Εὐαγγέλιο.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΩΤΗ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

(Ἰωάννου α'. 44—52)

Κείμενο

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἠθέλησεν ὁ Ἰησοῦς ἐξελθεῖν εἰς τὴν Γαλιλαίαν· καὶ εὗρίσκει Φίλιππον καὶ λέγει αὐτῷ· Ἀκολούθει μοι. Ἦν δὲ ὁ Φίλιππος ἀπὸ Βησθαῖδά, ἐκ τῆς πόλεως Ἀνδρέου καὶ Πέτρου. Εὗρίσκει Φίλιππος τὸν Ναθαναὴλ καὶ λέγει αὐτῷ· Ὅν ἔγραψε Μωσῆς ἐν τῷ νόμῳ καὶ οἱ προφῆται, εὐρήκαμεν Ἰησοῦν τὸν υἱὸν Ἰωσήφ τὸν ἀπὸ Ναζαρέτ. Καὶ εἶπεν αὐτῷ Ναθαναὴλ· Ἐκ Ναζαρέτ δύναται τι ἀγαθὸν εἶναι; Λέγει αὐτῷ Φίλιππος· Ἐρχου καὶ ἴδε. Εἶδεν ὁ Ἰησοῦς τὸν Ναθαναὴλ ἐρχόμενον πρὸς αὐτὸν καὶ λέγει περὶ αὐτοῦ· Ἴδε ἀληθῶς Ἰσραηλῆτης, ἐν ᾧ δόλος οὐκ ἔστι. Λέγει αὐτῷ Ναθαναὴλ. Πόθεν με γινώσκεις; Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῷ· «Πρὸ τοῦ ὅτε Φίλιππον φωνῆσαι, ὄντα ὑπὸ σукην εἶδον σε». Ἀπεκρίθη Ναθαναὴλ καὶ λέγει αὐτῷ· «Ραββί, σὺ εἶ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ». Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῷ· «Ὅ,τι εἶπόν σοι. Εἰδὼν σε ὑποκάτω τῆς σукης, πιστεύεις; μείζων τούτων ὅψει». Καὶ λέγει αὐτῷ· Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἀπ' ἄρτι

ὄψεσθε τὸν οὐρανὸν ἀνεωγότα καὶ τοὺς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ ἀναβαίνοντας καὶ καταβαίνοντας ἐπὶ τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἑξήγησις δυσκόλων λέξεων

Ὁν ἔγραψε=ἐκεῖνον γιὰ τὸν ὅποιον ἔγραψε.—ἀγαθὸν=καλόν. Οἱ κάτοικοι τῆς Ναζαρέτ ἔθεωροῦντο ἄνθρωποι κακοί.—ἐρχου=ἔλα.—φωνῆσαι=νὰ φωνάξῃ.—εἶ=εἶσαι.—μεῖζω=μεγαλύτερα.—ὄψει=θα ἰδῇς.—Ἀμὴν=ἀλήθεια.—ἀπ' ἄρτι ὄψεσθε=ἀπὸ τώρα θὰ ἰδῇτε.—ραββί=δάσκαλε.—ἀνεωγότα=ἀνοιγμένον.

Ἑξήγησις τοῦ Εὐαγγελίου

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ θέλησε ὁ Ἰησοῦς νὰ βγῇ πρὸς τὴ Γαλιλαία. (Γαλιλαία εἶναι μιὰ ἐπαρχία τῆς Παλαιστίνης). Καὶ εὐρίσκει τὸν Φίλιππο καὶ τοῦ λέγει· Ἀκολουθήσέ με. Ἦταν δὲ ὁ Φίλιππος ἀπὸ τῆ Βησθαϊδᾶ, ἀπὸ τὴν πόλιν τοῦ Ἀνδρέα καὶ τοῦ Πέτρου. Ὁ Φίλιππος βρίσκει τὸ Ναθαναὴλ καὶ τοῦ λέει· «Ἐκεῖνον ποῦ ἔγραψε ὁ Μωυσῆς εἰς τὸ νόμο του καὶ προφήτευσαν οἱ προφῆτες εὐρήκαμεν, τὸν Ἰησοῦν, τὸν υἱὸ τοῦ Ἰωσήφ ἀπὸ τῆ Ναζαρέτ». Καὶ εἶπε σ' αὐτὸν ὁ Ναθαναὴλ· «Ἀπὸ τῆ Ναζαρέτ μπορεῖ νὰ ἔλθῃ καλὸ;» Λέει σ' αὐτὸν ὁ Φίλιππος· Ἐλα καὶ ἰδέ. Εἶδεν ὁ Ἰησοῦς τὸ Ναθαναὴλ νὰ ἔρχεται σ' αὐτὸν καὶ λέει γι' αὐτόν· Νὰ ἀληθινὸς Ἰσραηλῆτης, στὸν ὁποῖο δὲν ὑπάρχει δόλος, ὑποκρισία. Λέει σ' αὐτὸν ὁ Ναθαναὴλ· Ἀπὸ ποῦ μὲ γνωρίζεις; Ἀποκρίθηκε ὁ Ἰησοῦς καὶ τοῦ εἶπε. Πρὶν νὰ σὲ φωνάξῃ ὁ Φίλιππος σὲ εἶδα νὰ εἶσαι κάτω ἀπὸ τὴ συκιά. Ἀποκρίθηκε ὁ Ναθαναὴλ καὶ τοῦ λέει· Δάσκαλε, σὺ εἶσαι ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, σὺ εἶσαι ὁ βασιλιάς τοῦ Ἰσραὴλ. Ἀποκρίθηκε ὁ Ἰησοῦς καὶ τοῦ εἶπε· Ἐπειδὴ, σοῦ εἶπα ὅτι σὲ εἶδα κάτω ἀπὸ τὴ συκιά, πιστεύεις; Μεγαλύτερα ἀπ' αὐτὰ θὰ ἰδῇς. Ἀλήθεια σοῦ λέγω, ἀπὸ τώρα θὰ ἰδῇτε τὸν οὐρανὸ ἀνοιγμένον καὶ τοὺς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ ν' ἀνεβαίνουν καὶ νὰ κατεβαίνουν ἐπάνω στὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, δηλαδὴ στὸ Χριστό.

Διδασκαλία

Ἡ Κυριακὴ αὕτὴ ἔχει ὀρισθῇ ὡς ἡμέρα νίκης τοῦ Χριστιανισμοῦ· γι' αὐτὸ λέγεται Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας. Εἶναι ἡ νίκη τοῦ Χριστιανισμοῦ κατὰ τῶν εἰκονομάχων, ἡ ὁποία ἐγίνε μετὰ τὴν ἀναστήλωση τῶν εἰκόνων, ἐπὶ Θεοδώρας αὐτοκρατείας Κωνσταντινουπόλεως.

Τὴν Κυριακὴ αὕτὴ διαβάζεται στὴν Ἐκκλησίᾳ μας τὸ παραπάνω

Εὐαγγέλιο, τὸ ὁποῖο μᾶς λέγει ὅτι ὁ Ἰησοῦς βγῆκε πρὸς τὴ Γαλιλαίαν καὶ συναντᾷ ἓνα ἄνθρωπο ἄγνωστο, τὸ Φίλιππο, καὶ τοῦ λέει νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ: "Ελα νὰ γίνῃς μαθητὴς μου. Σὰν καρδιογνώστης ὁ Χριστὸς ἤξερε τὴν ἀξία καὶ τὴν καλωσύνη τοῦ Φιλίππου. Ἦξερε τὴν καρδιά του, τὸ χαρακτῆρα του, τὴς σκέψεις του, τὴς ἐπιθυμίες του. Ἀλλὰ τὴν ἴδια πεποίθησιν ἔχει καὶ γιὰ τὸ Ναθαναήλ. Γι' αὐτὸ λέει: «Ἴδου ἀληθῶς Ἰσραηλίτης, ἐν ᾧ δόλος οὐκ ἔστι». Ἐχει πεποίθησιν στὴ διάγνωσίν του, γιατί σὰν Θεὸς γνωρίζει καλὰ τὴν καρδιά, τὴ σκέψιν καὶ τὴς ἐπιθυμίες καθενὸς ἀνθρώπου. Καὶ μὲ τὴν πεποίθησιν αὐτὴ τοῦς καλεῖ νὰ γίνουν μαθηταί του. Καὶ οἱ δύο μὲ προθυμία δέχονται τὴν πρόσκλησιν καὶ τὸν ἀκολουθοῦν, γιατί καὶ οἱ δύο εἶχαν πεισθῇ ὅτι εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὁ μὲν Φίλιππος λέει: Εὐρήκαμε ἐκείνον ποὺ προφήτευσαν οἱ προφῆται, τὸ Χριστό, ὁ δὲ Ναθαναήλ μὲ φωνὴν βγαλμένη ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του λέει: Ραββί, δάσκαλε, σὺ εἶσαι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Ἀς ἀκολουθήσωμε καὶ μεῖς τὸ Χριστό μας μὲ τὴν πίστιν τῶν δύο αὐτῶν ἀνθρώπων. Ἀς φροντίσωμε νὰ εἴμεθα πάντα κοντά του, γιατί εἶναι ὁ Θεός, ὁ Σωτὴρας τοῦ κόσμου. Ἀς κάνωμε πάντα τὸ θέλημά του. Ἀς εἶναι κάθε ἔργο μας χριστιανικόν, κάθε πράξιν μας ἀγαθὴ. Τότε θὰ μπορούμε νὰ λέμε ὅτι εἴμεθα πραγματικοὶ Χριστιανοί.

Συμπέρασμα

Ἀς ἔχωμε πάντα στὸ μυαλό μας ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι καρδιογνώστης καὶ γι' αὐτὸ ξέρει ὅχι μόνο τί κάνομε φανερά ἢ κρυφά, ἀλλὰ καὶ τί ἔχομε στὸ μυαλό μας. Ἀς ἀποφεύγωμε λοιπὸν τὸ κακὸ καὶ ἅς κάνωμε πάντα τὸ καλόν, γιὰ νὰ πῇ ὁ Χριστὸς καὶ σ' ἐμᾶς ὅπως εἶπε καὶ στὸ Ναθαναήλ: Νὰ ἀληθινὸς Χριστιανὸς ποὺ δὲν ἔχει καμμιὰ κακία.

Ἔργασίες

Γιατί ὁ Ναθαναήλ εἶπε ὅτι ἀπὸ τὴ Ναζαρεθ δὲν μπορεῖ νὰ ἔλθῃ καλόν; Εἶναι σωστὴ ἡ σκέψιν του καὶ γιατί; Νὰ μᾶς πῆς γιατί ὁ Φίλιππος λέει τὸ Χριστό, υἱὸν τοῦ Ἰωσήφ.

Πές μας ὅτι ξέρεις μὲ λίγα λόγια γιὰ τὴν Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας.

Χαρακτήρισέ μας τὸ Φίλιππο καὶ τὸ Ναθαναήλ.

Νὰ βρῆς ἓνα περιστατικὸν τῆς ζωῆς σου, ποὺ νὰ δείξῃς ὅτι εἶσαι Ναθαναήλ.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

(Μάρκου β'. 1—12)

Κείμενο

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς Καπερναούμ, καὶ ἠκούσθη ὅτι εἰς οἶκόν ἐστι. Καὶ εὐθέως συνήχθησαν πολλοί ὥστε μηκέτι χωρεῖν μηδὲ τὰ πρὸς τὴν θύραν· καὶ ἐλάλει αὐτοῖς

τόν λόγον. Καί ἔρχονται πρὸς αὐτόν, παραλυτικὸν φέροντες, αἰρόμενον ὑπὸ τεσσάρων. Καί μὴ δυνάμενοι προσεγγίσει αὐτῷ διὰ τὸν ὄχλον, ἀπεστέγασαν τὴν στέγην, ὅπου ἦν· καὶ ἐξορύξαντες χαλῶσι τὸν κράββατον, ἐφ' ᾧ ὁ παραλυτικὸς κατέκειτο. Ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν λέγει τῷ παραλυτικῷ· Τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου. Ἦσαν δέ τινες τῶν Γραμματέων ἐκεῖ καθήμενοι καὶ διαλογιζόμενοι ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν· Τί οὗτος οὕτω λαλεῖ βλασφημίας; τίς δύναται ἀφιέναι ἁμαρτίας, εἰμὴ εἰς ὁ Θεός; Καί εὐθέως ἐπιγνοὺς ὁ Ἰησοῦς τῷ πνεύματι αὐτοῦ, ὅτι οὕτω διαλογίζονται ἐν ἑαυτοῖς, εἶπεν αὐτοῖς· Τί ταῦτα διαλογίζεσθε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν; Τί ἐστὶν εὐκοπώτερον εἰπεῖν τῷ παραλυτικῷ. Ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι, ἢ εἰπεῖν· Ἐγείραι καὶ ἄρον σου τὸν κράββατον καὶ περιπάτει; Ἵνα δὲ ἰδῇτε ὅτι ἐξουσίαν ἔχει ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀφιέναι ἐπὶ τῆς γῆς ἁμαρτίας (λέγει τῷ παραλυτικῷ) Σοὶ λέγω, ἔγειραι καὶ ἄρον τὸν κράββατόν σου καὶ ὑπάγε εἰς τὸν οἶκόν σου. Καὶ ἡγέρθη εὐθέως καὶ ἄρας τὸν κράββατον, ἐξῆλθεν ἐναντίον πάντων, ὥστε ἐξίστασθαι πάντας καὶ δοξάζειν τὸν Θεόν, λέγοντας· Ὅτι οὐδέποτε οὕτως εἶδομεν.

Ἐξήγησις δυσκόλων λέξεων

Μηκέτι χωρεῖν=νὰ μὴ χωροῦν πλέον.—**Μηδὲ τὰ πρὸς τὴν θύραν**=οὔτε ἐξω στὴ θύρα.—**αἰρόμενον**=ποῦ βασταζόταν.—**προσεγγίσει**=νὰ πλησιάσουν.—**ἀπεστέγασαν**=ξεσκέπασαν.—**ἐξορύξαντες**=ἀφοῦ ἐρύλωσαν τίς σανίδες τῆς στέγης.—**χαλῶσι**=κατεβάζουν.—**ἐφ' ᾧ**=ἐπὶ τοῦ ὁποίου.—**ἀφέωνταί σοι**=ἄς σοὺ εἶναι συχωρεμένες.—**διαλογιζόμενοι**=σκεπτόμενοι.—**λαλεῖ**=λέει.—**ἐπιγνοὺς**=ἐννοήσας.—**εὐκοπώτερον**=εὐκολώτερον.—**ἄρον**=σήκωσε.—**Ἵνα εἰδῇτε**=γὰρ νὰ μάθετε.—**ἐναντίον πάντων**=ἐνώπιον ὅλων.—**ἐξίστασθαι**=νὰ θαυμάζουν.

Ἐξήγησις τοῦ Εὐαγγελίου

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς στὴν Καπερναοὺμ. Καὶ ἀκούσθηκε ὅτι εἶναι σ' ἓνα σπίτι. Καὶ ἀμέσως μαζεύθησαν πολλοὶ ἄνθρωποι, ὥστε νὰ μὴ χωροῦν πλέον οὔτε ἐξω ἀπὸ τῆς θύρας. Καὶ μιλοῦσε εἰς αὐτοὺς τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἔρχονται τότε ἐκεῖ, φέροντες ἓνα παραλυτικόν, ποῦ τὸν βαστοῦσαν τέσσαρες. Καὶ ἐπειδὴ δὲνμποροῦσαν νὰ πλησιάσουν στὸ Χριστὸ διότι ὁ κόσμος ἦταν πολὺς, ξεσκέπασαν τὴ στέγη στὸ μέρος ποῦ ἦταν ὁ Χριστὸς καὶ ἀφοῦ ἔκοψαν τίς σανίδες τῆς στέγης,

ἄνοιξαν ἓνα μέρος καὶ ἀπὸ κεῖ κατέβασαν τὸ κρεββάτι, πάνω στὸ ὁποῖο ἦταν ξαπλωμένος ὁ παραλυτικός. Ὅταν εἶδε ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστη τους, λέγει στὸν παραλυτικό· Παιδί μου, ἄς εἶναι συχωρεμένες οἱ ἁμαρτίες σου. Ἦσαν δὲ ἐκεῖ καὶ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς Γραμματεῖς καὶ οἱ ὁποῖοι σκέπτονταν μέσα τους· Τί βλασφημίες λέγει αὐτός; Ποιὸς μπορεῖ νὰ συχωρῇ ἁμαρτίες παρὰ μόνον ἑνας, ὁ Θεός; Ὁ Ἰησοῦς ἀμέσως σὰν καρδιογνώστης ἐννόησε, ὅτι αὐτοὶ μέσα τους σκέπτονταν καὶ τοὺς εἶπε· Γιατί σκέπτεσθε αὐτὰ μέσα στὴν καρδιά σας; Τί εἶναι πιὸ εὐκολο νὰ πῶ στὸν παραλυτικό· ἄς εἶναι συχωρεμένες οἱ ἁμαρτίες σου, ἢ νὰ τοῦ εἰπῶ σηκώσου καὶ σήκωσε τὸ κρεββάτι σου καὶ περιπάτει; Γιὰ νὰ μάθετε δὲ ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, δηλαδὴ ἐγώ, ἔχει ἐξουσία νὰ συχωρῇ ἁμαρτίες στοὺς ἀνθρώπους τῆς γῆς λέγει στὸν παραλυτικό· Σοῦ λέγω, σήκω καὶ σήκωσε τὸ κρεββάτι σου καὶ πήγαινε στὸ σπίτι σου. Καὶ ἀμέσως σηκώθηκε καὶ ἀφοῦ πῆρε τὸ κρεββάτι του ἐβγήκε ἐνώπιον ὅλων, ὥστε ὅλοι νὰ θαυμάζουν καὶ νὰ δοξάζουν τὸ Θεὸ λέγοντας, ὅτι ποτὲ δὲν εἶδαμε τέτοια πράγματα.

Διδασκαλία

Τὸ Εὐαγγέλιο αὐτὸ μᾶς ἀναφέρει ἓνα ἄλλο θαῦμα τοῦ Χριστοῦ μας. Διδάσκει ὁ Ἰησοῦς μέσα σ' ἓνα σπίτι. Κόσμος πολὺς τὸν ἀκούει. Τὸ σπίτι γεμάτο. Ἀλλὰ καὶ ἔξω ἀπὸ τὴ θύρα πολὺς κόσμος, γιὰτὶ δὲν χωροῦν ἄλλοι μέσα. Ἐκεῖνη τὴ στιγμή 4 ἄνθρωποι φέρνουν ἐπάνω σ' ἓνα κρεββάτι ξαπλωμένον ἓνα παράλυτον. Γιατὶ τὸν φέρνουν ἐκεῖ; Ξέρουν ὅτι ὁ Ἰησοῦς θεραπεύει τοὺς ἀρρώστους καὶ τὸν φέρνουν μπροστά του γιὰ νὰ τὸν γιατρέψῃ. Ἐχουν πεποίθησι ὅτι θὰ τοῦ δώσῃ ὁ Χριστὸς τὴν ὑγεία του, ὅταν τὸν ἴδῃ. Ἀλλὰ πῶς νὰ μποῦν μέσα; Δοκιμάζουν ἀπὸ δῶ, ἀπ' ἐκεῖ. Ἀδύνατο. Δὲν ἀπογοητεύονται. Παίρνουν μιὰ σκάλα, ἀνεβαίνουν στὴ στέγη, βγάζουν τὰ κεραμίδια καὶ ξεκαρφώνουν τὶς σανίδες τῆς στέγης. Ἀνοίγουν ἓνα ἄνοιγμα, ὥστε νὰ χωρέσῃ τὸ κρεββάτι, δένουν αὐτὸ μὲ σχοινιά καὶ τὸ κατεβάζουν μὲ τὸν παράλυτο ἐπάνω, μπροστά ἀκριβῶς στὸ Χριστό. Ὁ παράλυτος ξαπλωμένος κοίταζε τὸ Χριστὸ μὲ βλέμμα ἱκετευτικὸ σὰν νὰ τοῦ ἔλεγε: Σῶσε με Χριστέ μου. Ὁ Χριστὸς τὸν εἶδε, τὸν ἐλυπήθη. Κατάλαβε ὅμως καὶ τὴν αἰτία τῆς παραλυσίας του. Κατάλαβε ὅτι γλέντια γεμάτα ἄσωτες, μεθύσια καθημερινά, ἁμαρτίες διάφορες ἔφεραν τὸν παραλυτικὸν στὴν κατάστασι αὐτῇ. Καὶ γι' αὐτὸ τοῦ λέγει: Ἄς εἶναι συχωρεμένες οἱ ἁμαρτίες σου. Σὲ συχωρῶ, τοῦ λέγει, γιὰ ὅτι ἔκαμες ὡς τώρα. Πρόσεχε νὰ μὴ ξαναπέσης στὶς ἴδιες ἁμαρτίες. Καὶ ἀμέσως γιὰ νὰ δείξῃ ὅτι εἶναι παντοδύναμος Θεὸς τοῦ λέει: Σήκω, πάρε τὸ κρεββάτι σου καὶ φύγε. Ἔτσι καὶ ἔγινε. Ὁ κόσμος

θαύμασε καὶ δόξαζε τὸ Θεό. Μόνον οἱ φθονεροί, οἱ κακοί, οἱ ὑποκρι-
τὲς Γραμματεῖς δὲν εὐχαριστήθηκαν. Παιδιά, εἶναι ἀλήθεια ὅτι τὰ
γλέντια τὰ πολλά, οἱ κακὲς διασκεδάσεις, τὰ ξενύχτια, ἡ ἀμαρτωλὴ
ζωὴ βλάπτει καὶ καταστρέφει τὴν ψυχὴ μας καὶ τὴν ὑγεία μας. Προ-
φυλαχθῆτε ἀπ' αὐτὰ γιὰ νὰ ἔχετε γερὸ σῶμα καὶ γερὴ ψυχὴ. Ἔχετε
πάντα τὸ νοῦ σας στὸ Χριστό μας, ἔχετε σ' αὐτὸν τὴν πίστιν τοῦ πα-
ραλυτικοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων ποὺ παραμέρισαν κάθε ἐμπόδιο καὶ
ἔφθασαν ὡς τὸ Χριστό. Μεγάλῃ ἡ πίστιν τους, μεγάλῃ καὶ ἡ ἀντα-
μοιβὴ τους. Ἔχομε ἐμεῖς τέτοια πίστιν;

Συμπέρασμα

Ἡ κακὴ ζωὴ, ἡ ἄσωτη ζωὴ, ἡ γεμάτη ἀμαρτίες ζωὴ μᾶς κατα-
στρέφει καὶ τὴν ψυχὴ μας καὶ τὴν ὑγεία μας. Πόσοι ἄνθρωποι δὲν
ἔμειναν παράλυτοι ἢ δὲν πέθαναν ἀπὸ τὶς ἀσωτεῖες;

Ὅταν ἡ πίστιν μας στὸ Χριστό εἶναι σταθερὴ καὶ μεγάλῃ κανένα
ἐμπόδιο δὲν πρέπει νὰ μᾶς τρομάζῃ. Ὁ καλὸς χριστιανὸς μὲ τὴν ἐπι-
μονή του καὶ τὴν ὑπομονή του καὶ μὲ τὴ στερεή του πίστιν στὸ Χρι-
στό περνάει κάθε ἐμπόδιο τῆς ζωῆς.

Ἔργασίες

Τί ἔκανε τοὺς Γραμματεῖς νὰ σκέπτονται κακά;

Γιατί ὁ Χριστὸς εἶπε στὸν παραλυτικό: «Ἀφένονται σοι αἱ ἀμαρτίαι σου».

Γράψτε, ἂν ξέρετε, ἓνα περιστατικὸ ἄσωτης ζωῆς, ποὺ ἔφερε κακὸ στὸν
ἄνθρωπο αὐτό.

Βρῆτε περιστατικὰ τῆς ζωῆς σας, ποὺ θὰ δείξετε ὅτι ἔχετε τὴν πίστιν
τοῦ παραλυτικοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων του.

Χαρακτηρίστε ὅλα τὰ προσόντα τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου.

ΤΡΙΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

(Μάρκου η'. 34—38 καὶ θ' 1)

Κείμενο.

Εἶπεν ὁ Κύριος· Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν ἀπαρνησά-
σθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν Σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖτω
μοι. Ὃς γὰρ ἂν θέλῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι, ἀπολέσει αὐτήν·
Ὃς δ' ἂν ἀπολέσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, ἔνεκεν ἐμοῦ καὶ τοῦ Εὐαγ-
γγελίου, οὗτος σώσει αὐτήν. Τί γὰρ ὠφελήσει ἄνθρωπος, ἐὰν
κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ; ἢ τί
δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ; Ὃς γὰρ ἂν
ἐπαισχυνηθῇ με καὶ τοὺς ἐμοὺς λόγους ἐν τῇ γενεᾷ ταύτῃ τῇ
μοιχαλίδι καὶ ἀμαρτωλῷ, καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπαισχυν-

θήσεται αὐτόν, ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ. μετὰ τῶν ἀγγέλων τῶν ἁγίων. Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς. Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι εἰσὶ τινες τῶν ᾧδε ἐστηκότων, οἵτινες οὐ μὴ γεύσωνται θανάτου, ἕως ἂν ἴδωσι τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἐληλυθυῖαν ἐν δυνάμει.

Ἑξήγησις δυσκόλων λέξεων

Ὅστις=ὅποιος.—ὀπίσω μου ἔλθειν=νὰ με ἀκολουθήσῃ, νὰ γίνῃ καλὸς Χριστιανός.—ἀπαρνησάσθω=ν' ἀφήσῃ—ἐαυτὸν=τὸν ἑαυτόν του, δηλαδὴ τὶς κακὰς συνήθειάς του.—καὶ ἁράτω=καὶ ἅς σηκώσῃ.—τὸν σταυρὸν αὐτοῦ=νὰ σταυρώσῃ, νὰ νεκρώσῃ τὶς κτκὰς ἐπιθυμίας του, τὶς ἁμαρτίαις του.—ἀπολέσει=θὰ χάσῃ.—ὅς γὰρ ἂν ἐπαισχυνηθῇ με=διότι ὅποιος ἠθέλε ἐντραπῇ νὰ πῇ πὼς εἶναι Χριστιανός.—μοιχαλίδι=πονηρῇ.—τινὲς τῶν ᾧδε ἐστηκότων=εἶναι μερικοὶ ἀπ' αὐτούς, πρὶν στέκονται ἐδῶ.—οὐ μὴ γεύσωνται θανάτου=δὲν θὰ πεθάνουν, δὲν θὰ πᾶνε στὴν Κόλαση.—ἐληλυθυῖαν ἐν δυνάμει=ἐρχομένην μὲ δύναμη, μὲ δόξα.

Ἑξήγησις τοῦ Εὐαγγελίου

Εἶπεν ὁ Κύριος : Ὅποιος θέλει νὰ ἔλθῃ ὀπίσω μου, νὰ με ἀκολουθήσῃ, νὰ γίνῃ δικός μου ἄνθρωπος, ἅς ἀπαρνηθῇ τὸν ἑαυτόν του, ἅς ἀφήσῃ τὶς κακὰς του ἐπιθυμίας καὶ ἅς σηκώσῃ τὸ Σταυρόν, ἅς καρφώσῃ πάνω σ' αὐτόν κάθε ἁμαρτία, κάθε κακὴ συνήθεια καὶ ἅς με ἀκολουθήσῃ. Γιατὶ ὅποιος θέλει νὰ σώσῃ τὴ ζωὴν του στὸν κόσμον αὐτό, θὰ χάσῃ τὴν ψυχὴν του στὸν ἄλλο κόσμον, τὸν αἰώνιον. Ὅποιος θὰ χάσῃ τὴ ζωὴν τοῦ κόσμου αὐτοῦ γιὰ μένα καὶ γιὰ τὸ Εὐαγγέλιον, κάνοντας δηλαδὴ τὶς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Εὐαγγελίου μου, αὐτὸς θὰ σώσῃ τὴν ψυχὴν του, θὰ πάῃ στὸν Παράδεισον. Γιατὶ τί θὰ ὠφελήσῃ ἕναν ἄνθρωπον, ἐὰν κερδίσῃ ὅλον τὸν πρόσκαιρον αὐτόν κόσμον καὶ χάσῃ τὴν ψυχὴν του στὸν ἄλλο κόσμον, τὸν αἰώνιον ; Τί θὰ δώσῃ ὁ ἄνθρωπος γιὰ ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς του ; Δὲν ὑπάρχει κανένα πρᾶγμα πολυτιμότερον ἀπὸ τὴν ψυχὴν. Γιατὶ ὅποιος ντροπιαστῇ νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι εἶναι Χριστιανός καὶ νὰ διδάξῃ τοὺς λόγους μου στὸν κόσμον αὐτόν, τὸν πονηρὸν καὶ ἁμαρτωλόν, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὁ Χριστός, θὰ ἐντραπῇ νὰ πῇ πὼς εἶναι αὐτὸς Χριστιανός στὴ Δευτέρα Παρουσία, ὅταν θὰ ἔλθῃ μὲ δόξας καὶ μὲ τοὺς ἁγίους ἀγγέλους του. Ἀλήθεια, σὰς λέγω, ὅτι εἶναι μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς ποὺ στέκουν ἐδῶ, οἱ ὅποιοι δὲν θὰ πεθάνουν, ἕως ὅτου ἴδωσιν τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ νὰ

έρχεται με δύναμη και δόξα. Ἐδῶ ἐννοεῖ τοὺς μαθητάς του ἴσως, οἱ ὅποιοι εἶδαν τὴν Ἀνάστασίν του καὶ τὴν Ἀνάληψή του στοὺς οὐρανούς.

Διδασκαλία

Τὸ Εὐαγγέλιο αὐτὸ ἀναφέρει μιὰ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ, τὴν ὁποία ἔκαμε πρὶν ἀπὸ τὸ σταυρικό του θάνατο. Θέλοντας νὰ δείξη στὸν κόσμον ὅτι αὐτὸς ἦλθε στὴ γῆ γιὰ νὰ σώσῃ τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες, ὅτι ἐδίδασκε τὸ Εὐαγγέλιο καὶ συνεπῶς ἔμαθε ὁ κόσμος ποιὲς εἶναι αἱ ἀπαιτήσεις τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ὅτι ἔκαμε στὴ γῆ αὐτὴ ὅλα τὰ καλὰ, ποὺ ἡ ἄγια ψυχὴ του καὶ ἡ ἀγάπη του πρὸς τοὺς ἀνθρώπους πρόσταζε, εἶπε: Ὅποιος θέλει, νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ. Δὲν βιάζω κανένα νὰ γίνῃ χριστιανός. Ἀκούσατε τὰ λόγια μου, σὰν νὰ τοὺς ἔλεγε: Εἶδατε τὰ ἔργα μου, εἶδατε τὶς θυσίες μου γιὰ τοὺς ἀνθρώπους. Σκεφθῆτε καὶ κάμετε. Θέλετε νὰ γίνετε δικοὶ μου ἄνθρωποι, καλοὶ χριστιανοί, νὰ κερδίσετε τὸν Παράδεισο, ἀφήστε τὰ πάθη σας, τὶς ἁμαρτίες σας, τὶς κακὲς ἐπιθυμίες σας, καρφῶστε τὶς ἐπάνω στὸ Σταυρὸ σας. Ἐλᾶτε μαζί μου, ὁμολογήστε ὅτι εἰσθε χριστιανοί. Μὴ ντρέπεσθε γι' αὐτό. Εἶναι τιμὴ σας νὰ εἰσθε ἄνθρωποι τοῦ Χριστοῦ. Φωνάξτε δυνατὰ σ' ὅλο τὸν κόσμον ὅτι εἰσθε χριστιανοί, γιὰτὶ ἡ Πίστις τοῦ Χριστοῦ μας εἶναι ἡ ἀληθινὴ Πίστις. Εἶναι ἡ Πίστις ποὺ θέλει ἀνθρώπους ἀφοσιωμένους στὴν Ἀλήθεια καὶ στὴν Ἀρετὴ. Θέλει μόνον καλὰ ἔργα, ἠθικὲς πράξεις, θέλει ἀγάπη καὶ ἀγαθοεργία. Ὁ Χριστὸς θὰ ἀνταμείψῃ κάθε καλὸ χριστιανό.

Συμπέρασμα

Γιὰ νὰ γίνωμε πραγματικὰ παιδιὰ τοῦ Χριστοῦ, καλοὶ χριστιανοί, πρέπει ν' ἀφήσωμε κάθε ἁμαρτίαν, κάθε πάθος μας, κάθε κακὴ ἐπιθυμία μας. Νὰ στενοχωρηθοῦμε λιγάκι, νὰ ὑπομείνωμε γιὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ μας. Νὰ ἀκολουθήσωμε τὸ παράδειγμά του καὶ νὰ κάνωμε τὸ θέλημά του. Καὶ ἔτσι θ' ἀπολαύσωμε κάθε εὐτυχία καὶ ἐδῶ καὶ στὴν ἄλλην ζωὴ.

Ἔργασίες

Χαρακτηρίστε τὴν πρόσκληση τοῦ Χριστοῦ μας «ὅποιος θέλει...».

Παραβάλετε τὸ Χριστιανισμὸ μὲ ἄλλες θρησκείες καὶ νὰ βρῆτε τὴ διαφορὰ.

Κάμετε ὅ,τι λέει ὁ Χριστὸς μας στὸ Εὐαγγέλιο αὐτό.

Γράψτε ἓνα σημείωμά σας καὶ δώστε το κρυφὰ στὸ δάσκαλό σας. Στὸ σημείωμα αὐτὸ θὰ λέτε ποιὲς κακὲς πράξεις σας ἀφήσετε, ἀκούοντας τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ καὶ θέλοντας νὰ γίνετε παιδιὰ του.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ
(Μάρκου θ'. 17—31)

Κείμενο

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἄνθρωπός τις προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ, γονυπετῶν αὐτῷ καὶ λέγων· Διδάσκαλε, ἤνεγκα τὸν υἱόν μου πρὸς σέ, ἔχοντα πνεῦμα ἄλαλόν· καὶ ὅπου ἂν αὐτὸν καταλάβῃ, ῥήσσει αὐτόν, καὶ ἀφρίζει καὶ τρίζει τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ καὶ ξηραίνεται· καὶ εἶπον τοῖς μαθηταῖς σου, ἵνα αὐτὸ ἐκβάλωσι καὶ οὐκ ἴσχουσιν. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς αὐτῷ, λέγει· Ὡ γενεὰ ἀπιστος, ἕως πότε πρὸς ὑμᾶς ἔσομαι; Ἔως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν; Φέρετε αὐτὸν πρὸς με. Καὶ ἤνεγκαν αὐτὸν πρὸς αὐτόν· καὶ ἰδὼν αὐτόν, εὐθέως τὸ πνεῦμα ἐσπάραξεν αὐτόν, καὶ πεσὼν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐκυλίετο ἀφρίζων. Καὶ ἐπηρώτησε τὸν πατέρα αὐτοῦ· Πόσος χρόνος ἐστὶν ὡς τοῦτο γέγονεν αὐτῷ; Ὁ δὲ εἶπε· Παιδιόθεν, καὶ πολλάκις αὐτὸν εἰς πῦρ ἔβαλε καὶ εἰς ὕδατα, ἵνα ἀπολέσῃ αὐτόν· ἀλλ' εἴ τι δύνασαι, βοήθησον ἡμῖν σπλαγχνισθεὶς ἐφ' ἡμᾶς. Ὁ δὲ Ἰησοὺς εἶπεν αὐτῷ· Εἰ δύνασαι πιστεῦσαι, πάντα δυνατὰ τῷ πιστεῦοντι. Καὶ εὐθέως κράξας ὁ πατήρ τοῦ παιδίου μετὰ δακρύων ἔλεγε· Πιστεύω, Κύριε, βοήθει μου τῇ ἀπιστίᾳ. Ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοὺς ὅτι ἐπισυντρέχει ὁ ὄχλος, ἐπετίμησε τῷ πνεύματι τῷ ἀκαθάρτῳ, λέγων αὐτῷ· Τὸ πνεῦμα τὸ ἄλαλον καὶ κωφόν, ἐγὼ σοὶ ἐπιτάσσω· Ἐξέλθε ἐξ αὐτοῦ καὶ μηκέτι εἰσέλθῃς εἰς αὐτόν. Καὶ κράξαν καὶ πολλὰ σπαράξαν αὐτόν ἐξῆλθε, καὶ ἐγένετο ὡσεὶ νεκρός, ὥστε πολλοὺς λέγειν ὅτι ἀπέθανεν. Ὁ δὲ Ἰησοὺς κρατήσας αὐτόν τῆς χειρός, ἤγειρεν αὐτόν καὶ ἀνέστη. Καὶ εἰσελθόντα αὐτόν εἰς οἶκον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἐπηρώτων αὐτόν κατ' ἰδίαν· Ὅτι ἡμεῖς οὐκ ἠδυνήθημεν ἐκβαλεῖν αὐτό; Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Τοῦτο τὸ γένος ἐν οὐδενὶ δύναται ἐξελεῖν, εἰ μὴ ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ. Καὶ ἐκεῖθεν ἐξελθόντες παρεπορεύοντο διὰ τῆς Γαλιλαίας καὶ οὐκ ᾔθελεν ἵνα τις γνῶ. Ἐδίδασκε γὰρ τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς. Ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται εἰς χεῖρας ἀνθρώπων, καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτόν· καὶ ἀποκτανθεὶς, τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται.

Ἑξήγηση δυσκόλων λέξεων

Ἦνεγκα=ἔφερα.—πνεῦμα ἄλαλον=εἶχε δαιμόνιο, ποὺ τὸν ἔκαμε μουγκό.—ῥήσσει=σπαράζει.—ξηραίνεται=γίνεται σὰν νεκρός.—ἴσχυ-

σαν=μπόρεσαν.—πρὸς ὑμᾶς ἔσομαι=θὰ εἶμαι μαζί σας.—ὡς τοῦτο γέγονε=ποὺ συνέβη αὐτό.—εἴ τι δύνασαι=ἐάν μπορεῖς.—ἐπισυντρέχει=μαζεύεται.—ἐπετίμησε=διάταξε.—μηκέτι=ποτέ ἄλλοτε.—Τοῦτο τὸ γένος=δηλαδή τὰ δαιμόνια.—ἴν' τις γνῶ=νὰ μάθη κανεῖς.—ἀποκτενεῦσιν=θὰ τὸν σκοτώσουν.—ἀπεκτανθεῖς=καὶ ἀφοῦ σκοτωθῇ.

Ἑξήγησι τοῦ Εὐαγγελίου

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ἓνας ἄνθρωπος ἦλθε στὸν Ἰησοῦ γονυπετώντας καὶ λέγοντας· Διδάσκαλε, ἔφερα τὸν υἱό μου σὲ σένα, ποὺ ἔχει δαιμόνιο καὶ τὸν ἔχει κάνει βωβό. Καὶ ὅπου τὸν πιᾷσει, τὸν σπαράζει καὶ βγάνει ἀφρούς καὶ τρίζει τὰ δόντια του καὶ γίνεται σὰν νεκρός. Καὶ εἶπα στοὺς μαθητάς σου γιὰ νὰ τὸ βγάλουν καὶ δὲν μπόρεσαν. Ἐκεῖνος δὲ τοῦ ἀποκρίθηκε λέγοντας· Γενεὰ ἄπιστη, ἕως πότε θὰ εἶμαι μαζί σας; Ἔως πότε θὰ ὡᾶς ἀνέχωμαι; Φέρτε τον σὲ μένα· Καὶ τὸν ἔφεραν στὸ Χριστό. Καὶ ὅταν εἶδε τὸ Χριστὸ τὸ δαιμόνιο ἀμέσως τὸν ἐσπάραξε καὶ ἔπεσε στὴ γῇ καὶ κυλιόταν ἀφρίζοντας. Ὁ Χριστὸς τότε ρώτησε τὸν πατέρα του· Πόσος καιρὸς εἶναι ποὺ συνέβη αὐτὸ στὸν υἱό σου; Ἐκεῖνος δὲ εἶπε· Ἀπὸ παιδί, καὶ πολλὰς φορές τὸν ἔρριξε στὴ φωτιά καὶ στὰ νερὰ γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ. Ἀλλὰ ἐάν μπορῇς, βοήθησέ μας καὶ σπλαχνίσου μας. Ὁ Ἰησοῦς τότε τοῦ εἶπε· Ἐάν μπορῇς νὰ πιστεύσῃς, ὅλα εἶναι δυνατὰ σὲ κεῖνον ποὺ πιστεύει. Καὶ ἀμέσως ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ ἐφώνησε καὶ μὲ δάκρυα ἔλεγε· Κύριε, πιστεύω, βοήθα με στὴν ἀπιστία μου. Ὅταν δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶδε ὅτι μαζεύεται κόσμος, διάταξε τὸ δαιμόνιο λέγοντας σ' αὐτό· Πνεῦμα ἄλαλο καὶ κωφό, ἐγὼ σὲ διατάζω· Ἐβγα ἀπ' αὐτὸν καὶ ποτὲ ἄλλη φορὰ νὰ μὴ ξαναμπῇς σ' αὐτόν. Καὶ ἀφοῦ ἄρχισε τίς φωνὲς καὶ ἀφοῦ τὸν σπάραξε πολὺ, ἐβγήκε καὶ τὸ παιδί ἔγινε σὰν νεκρός, ὥστε πολλοὶ ἔλεγαν ὅτι ἀπέθανεν. Ὁ Ἰησοῦς τότε ἀφοῦ τὸν πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι τὸν σήκωσε καὶ ἀναστήθηκε. Καὶ ἀφοῦ μῆκε αὐτὸς σ' ἓνα σπίτι οἱ μαθηταὶ τοῦ τὸν ρωτοῦσαν ἰδιαιτέρως· Γιατί ἐμεῖς δὲν μπορέσαμε νὰ βγάλωμε αὐτό; Καὶ εἶπε σ' αὐτούς· Αὐτὸ τὸ γένος, δηλαδή τὰ δαιμόνια, μὲ κανένα ἄλλο τρόπο δὲν μπορεῖ νὰ βγῇ, παρὰ μόνο μὲ προσευχὴ καὶ νηστεία. Καὶ ἀπὸ ἐκεῖ βγαίνοντας πηγαινάν ἀπὸ τὴ Γαλιλαία καὶ δὲν ἤθελε κανεῖς νὰ τὸ μάθῃ· Γιατὶ ἐδίδασκε τοὺς μαθητάς του καὶ τοὺς ἔλεγεν

ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδεται σὲ χέρια κακῶν ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι θὰ τὸν σκοτώσουν καὶ ἀφοῦ σκοτωθῇ τὴν τρίτην ἡμέρα θ' ἀναστηθῇ.

Διδασκαλία

Νά καὶ ἓνα ἄλλο θαῦμα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Θεραπεύει ἓνα παιδί δαιμονισμένο. Ὁ πατέρας. βλέποντας τὸ παιδί ἀπὸ μικρὸ νὰ ὑποφέρῃ, νὰ σεληνιάζεται, νὰ σπαράζεται ἀπὸ τὸ δαιμόνιο καὶ νὰ πέφτῃ κάτω νεκρό, ὑπόφερε, λυπόταν, στενοχωριόταν. Ἀλλὰ τί νὰ κάμῃ; Οἱ γιατροὶ δὲν μπόρεσαν νὰ τὸ γιατρέψουν. Τρέχει στοὺς μαθητὰς τοῦ Χριστοῦ. Ἀλλὰ κι αὐτοὶ δὲν ἔκαμαν τίποτε. Τρέχει στὸ Χριστό, ἀλλὰ μὲ ἀμφιβολία. Ἀμφέβαλε ἂν κι αὐτὸς μποροῦσε νὰ τὸ γιατρέψῃ. Γι' αὐτὸ τοῦ λέει· Ἐάν μπορῇς, βοήθησέ με· Δὲν εἶχε πεποίθησις στὴ δύναμιν τοῦ Χριστοῦ. Τοῦ ἔλειπε ἡ πίστις. Αὐτὸ τὸ κατέλαβε ὁ Χριστὸς καὶ τοῦ λέει· Ἐάν μπορῇς νὰ πιστεύσῃς, ὅλα θὰ γίνουν. Ὁ Χριστὸς ἤθελε πίστιν σταθερὴν, θερμὴν, πίστιν ἐλικρινή, πίστιν ποὺ νὰ μὴν ἔχει ἀμφιβολίες καὶ δισταγμούς. Πόσοι ἄνθρωποι στὴ ζωὴ τους δὲν βρέθηκαν στὴ θέσιν τοῦ πατέρα αὐτοῦ. Πόσοι γονεῖς δὲν εἶδαν τὸ παιδί τους νὰ κινδυνεύῃ στὸ κρεβάτι, νὰ παλεύῃ μὲ τὸ θάνατο καὶ νὰ μὴν ὑπάρχῃ ἐλπίδα διασώσεως. Αὐτοὶ ἄς θυμηθοῦν τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ «εἰ δύνασαι πιστεῦσαι, πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι». Ἄς πιστεύσωμε μὲ ὅλη τὴ δύναμιν τῆς ψυχῆς μας στὴ δύναμιν τοῦ Θεοῦ. Ἄς τὸν παρακαλέσωμε νὰ μᾶς βοηθήσῃ. Ἄς ποῦμε σ' αὐτὸν στὴν προσευχή μας ὅ,τι εἶπε καὶ ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ. «Πιστεύω, Κύριε, βοήθησέ μας». Αὐτὸ εἶναι ἀρκετό, ὅταν ἡ πίστις μας εἶναι πραγματικὴ. Ὅταν ἡ καρδιά μας καίεται ἀπὸ τὴν πίστιν, ὅταν φλεγόμεθα ὁλόκληροι ἀπὸ τὴν πίστιν μας πρὸς τὸ Χριστό, ὅταν καμμιὰ ἀμφιβολία δὲν σκιάζει τὴν πίστιν μας αὐτή. Ἄς εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ὁ Θεὸς θὰ μᾶς ἀκούσῃ καὶ θὰ μᾶς βοηθήσῃ, ὅπως ἐβοήθησε τὸν πατέρα τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου, γιατρεύοντας τὸ παιδί του. Παιδιά, πιστεύετε μὲ ὅλη τὴν ψυχὴ σας στὴ δύναμιν τοῦ Χριστοῦ μας. Παρακαλέστε τὸν τότε καὶ θὰ σᾶς βοηθήσῃ. Μὲ τὴν πίστιν ὁ ἄνθρωπος κατορθώνει μεγάλα ἔργα. Ἄς ἔχωμε πάντα στὸ νοῦ μας ὅτι ὁ Χριστὸς θέλει νὰ ἔχωμε πάντα πίστιν σ' αὐτόν. Θέλει νὰ εἴμεθα καλὰ παιδιά καὶ νὰ κάνωμε καλὰς πράξεις. Νὰ ἀποφεύγωμε τὰ ἁσώτεια γιὰ νὰ μὴ πάθωμε ἀπὸ μικρὰ παιδιά ἀρρώστειες, ποὺ δύσκολα γιατρεύονται καὶ ποὺ θὰ μᾶς τυρρανοῦν ὅλη τὴ ζωὴ μας. Ἡ πίστις πρὸς τὸ Θεὸ θὰ μᾶς προφυλάξῃ ἀπὸ κάθε κακόν.

Συμπέρασμα

Ἡ πίστις μας στὸ Χριστό μας πρέπει νὰ εἶναι σταθερὴ καὶ ἀμετάβλητη, χωρὶς τὴν παραικρὴ ἀμφιβολία. Ὅλα κατορθώνονται μὲ τὴν πίστιν, τὴν πραγματικὴν, τὴν ἀληθινὴν πίστιν. Ὅλα δυνατὰ εἰς τὸν πιστεύοντα.

Ἔργασίες

Ξέρετε καμμιὰ ἀρρώστεια σήμερα, πού νά παρουσιάξῃ τὸ φαινόμενο τοῦ δαιμονισμένου παιδιοῦ;

Γιατὶ οἱ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ δὲν μπόρεσαν νά γιατρέψουν τὸ παιδί;
Γιατὶ ὁ Χριστὸς εἶπε, χρειάζεται προσευχή καὶ νηστεία;

Βρῆτε περιστατικά ἀπὸ τὴ ζωὴ, πού νά μοιάζουν μὲ τὴν κατάστασι τοῦ πατέρα τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου.

Ἄν ξέρετε κανένα περιστατικό, πού ἡ πίστι στὸ Χριστὸ νά ἔκαμε τὸ θαῦμα τῆς, νά μᾶς τὸ πῆτε. Τέτοια περιστατικά ὑπάρχουν πολλὰ σήμερα.

ΠΕΜΠΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

(Μάρκου ι'. 32—45)

Κείμενο

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ παραλαμβάνει ὁ Ἰησοῦς τοὺς δώδεκα μαθητάς αὐτοῦ καὶ ἤρξατο αὐτοῖς λέγειν τὰ μέλλοντα αὐτῷ συμβαίνειν. Ὅτι ἰδοὺ ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδοθήσεται τοῖς Ἀρχιερεῦσι καὶ τοῖς Γραμματεῦσι, καὶ κατακρινοῦσιν αὐτὸν θανάτῳ καὶ παραδώσουσιν αὐτὸν τοῖς ἔθνεσι· καὶ ἐμπαίξουσιν αὐτῷ καὶ μαστιγώσουσιν αὐτὸν καὶ ἐμπτύσουσιν αὐτῷ καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτόν· καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται. Καὶ προσπορεύονται αὐτῷ Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης, οἱ υἱοὶ Ζεβεδαίου, λέγοντες· Διδάσκαλε, θέλομεν ἵνα, ὃ ἐὰν αἰτήσωμεν, ποιήσῃς ἡμῖν. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Τί θέλετε ποιῆσαί με ὑμῖν; Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· Δὸς ἡμῖν, ἵνα εἴς ἐκ δεξιῶν σου καὶ εἴς ἐξ εὐωνύμων σου καθίσωμεν ἐν τῇ δόξῃ σου. Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς. Οὐκ οἴδατε τί αἰτεῖσθε. Δύνασθε πιεῖν τὸ ποτήριον, ὃ ἐγὼ πίνω, καὶ τὸ βάπτισμα, ὃ ἐγὼ βαπτίζομαι, βαπτισθῆναι; Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· Δυνάμεθα. Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· Τὸ μὲν ποτήριον, ὃ ἐγὼ πίνω, πίεσθε, καὶ τὸ βάπτισμα, ὃ ἐγὼ βαπτίζομαι, βαπτισθήσεσθε· τὸ δὲ καθίσαι ἐκ δεξιῶν μου καὶ ἐξ εὐωνύμων μου οὐκ ἔστιν ἐμὸν δοῦναι, ἀλλ' οἷς ἡτοίμασται. Καὶ ἀκούσαντες οἱ δέκα ἤρξαντο ἀγανακτεῖν περὶ Ἰακώβου καὶ Ἰωάννου. Ὁ δὲ Ἰησοῦς προσκαλεσάμενος αὐτοὺς λέγει αὐτοῖς· Οἴδατε ὅτι οἱ δοκοῦντες ἄρχειν τῶν ἐθνῶν κατακυριεύουσιν αὐτῶν· καὶ οἱ μεγάλοι αὐτῶν κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν. Οὐχ οὕτω δὲ ἔσται ἐν ὑμῖν· ἀλλ' ὃς ἐὰν θέλῃ γενέσθαι μέγας ἐν ὑμῖν, ἔσται ὑμῶν διάκο-

νος· καὶ ὃς ἐὰν θέλῃ ὑμῶν γενέσθαι πρῶτος, ἔσται πάντων δοῦλος. Καὶ γὰρ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν.

Ἑξήγησις δυσκόλων λέξεων

Κατακρινεῖσιν αὐτὸν θανάτῳ=θά τὸν καταδικάσουν εἰς θάνατον.—**τοῖς ἔθνεσι**=εἰς τοὺς εἰδωλολάτρεις.—**προσπορεύονται**=ἔρχονται μπροστά.—**οὐκ οἶδατε**=δὲν ξέρετε.—**ποτήριον**=ἐννοεῖ ὁ Χριστὸς τὸ Σταυρικὸ θάνατό του.—**βάπτισμα**=ἐννοεῖ τὰ βάσανά του.—**δοῦναι**=νὰ σᾶς δώσω.—**ἀλλ' οἷς ἡτοιμάσται**=ἀλλὰ γιὰ κείνους πού εἶναι ἐτοιμασμένο.—**οἶδατε**=ξέρετε.—**οἱ δοκοῦντες ἄρχειν**=ἐκεῖνοι πού νομίζουν ὅτι ἐξουσιάζουν.—**κατεξουσιάζουσι**=κατακυριονοοῦσι.—**οὐχ οὕτω ἔσται ἐν ὑμῖν**=δὲν θὰ εἶναι ἔτσι σὲ σᾶς.—**διάκονος**=ὑπηρέτης.—**λύτρον**=ἀντάλλαγμα.

Ἑξήγησις τοῦ Εὐαγγελίου

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ παίρνει ὁ Ἰησοῦς τοὺς δώδεκα μαθητάς του καὶ ἄρχισε νὰ λέγῃ σ' αὐτοὺς ὅσα ἔμελλον νὰ συμβοῦν σ' αὐτόν. Τώρα ἀνεβαίνομε στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου θὰ παραδοθῇ στοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ στοὺς Γραμματεῖς καὶ θὰ καταδικάσουν αὐτὸν εἰς θάνατον καὶ θὰ παραδώσουν αὐτὸν στοὺς εἰδωλολάτρεις (ἐννοεῖ τοὺς Ρωμαίους) καὶ θὰ τὸν ἐμπαίξουν καὶ θὰ τὸν μαστιγώσουν καὶ θὰ τὸν φτύσουν καὶ θὰ τὸν θανατώσουν καὶ τὴν τρίτῃ ἡμέρᾳ θ' ἀναστηθῇ. Τότε τρέχουν μπροστά του ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Ἰωάννης, οἱ υἱοὶ τοῦ Ζεβεδαίου, καὶ τοῦ λένε· Δάσκαλε, θέλουμε νὰ μᾶς κάμῃς ὅ,τι σοῦ ζητήσουμε. Ὁ Ἰησοῦς εἶπε σ' αὐτούς· Τί θέλετε νὰ σᾶς κάμω; Ἐκεῖνοι δὲ τοῦ εἶπαν· Νὰ μᾶς δώσης τὸ δικαίωμα νὰ καθήσωμε, ὅταν θὰ εἶσαι στὴ δόξα σου, ὁ ἓνας ἀπὸ τὰ δεξιὰ καὶ ὁ ἄλλος ἀπὸ τὰ ἀριστερά. Ὁ δὲ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε· Δὲν ξέρετε τί ζητεῖτε· μπορεῖτε νὰ πιῇτε τὸ ποτήρι, δηλαδὴ τὸ σταυρικὸ θάνατο, τὸ ὁποῖο θὰ πιῶ ἐγώ, καὶ τὸ βάπτισμα, δηλαδὴ τὰ βάσανα, στὸ ὁποῖο ἐγώ θὰ βαπτισθῶ, νὰ βαπτισθῇτε; Ἐκεῖνοι δὲ εἶπαν σ' αὐτόν· Μποροῦμε. Ὁ Ἰησοῦς τότε τοὺς εἶπε· Τὸ μὲν ποτήρι, πού θὰ πιῶ ἐγώ, μπορεῖτε νὰ τὸ πιῇτε, καὶ τὸ βάπτισμα, πού θὰ βαπτισθῶ ἐγώ, νὰ βαπτισθῇτε, ἀλλὰ τὸ νὰ καθίσετε ἀπὸ τὰ δεξιὰ μου καὶ ἀπὸ τ' ἀριστερά μου, δὲν εἶναι δικαίωμά μου νὰ σᾶς τὸ δώσω, ἀλλὰ θὰ δοθῇ σ' ἐκείνους, γιὰ τοὺς ὁποίους εἶναι ἐτοιμασμένο. Ὅταν δὲ οἱ ἄλλοι δέκα μα-

θηται ἄκουσαν αὐτὰ ἄρχισαν νὰ θυμώνουν ἐναντίον τοῦ Ἰακώβου καὶ τοῦ Ἰωάννου. Ὁ Ἰησοῦς τότε, ἀφοῦ τοὺς κάλεσε ὅλους κοντὰ του, τοὺς λέει· ξέρετε ὅτι ἐκεῖνοι ποὺ νομίζουν ὅτι ἐξουσιάζουν τοὺς λαοὺς τοὺς κατακυριεύουν καὶ οἱ μεγάλοι ἀπ' αὐτοὺς τοὺς κατατυρρανοῦν. Δὲν εἶναι ὅμως ἔτσι μὲ σᾶς. Ἄλλ' ὅποιος θέλει νὰ γίνῃ μετὰ σᾶς πρῶτος, θὰ εἶναι ὑπηρετὴς σᾶς καὶ ὅποιος θέλει νὰ γίνῃ μετὰ σᾶς πρῶτος, θὰ εἶναι δοῦλος σὲ ὅλους· γιατί καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἦλθε νὰ ὑπηρετηθῇ, ἀλλὰ νὰ ὑπηρετήσῃ καὶ νὰ δώσῃ τὴ ζωὴ του ἀντάλλαγμα γιὰ νὰ σώσῃ πολλοὺς ἀπὸ τὴν ἁμαρτία.

Διδασκαλία

Μαζὶ μὲ τοὺς μαθητὰς τοῦ ὁ Κύριος πηγαίνει γιὰ τὰ Ἱεροσόλυμα. Γνωρίζει καλὰ ὅτι ἦλθεν ἡ ὥρα τοῦ μαρτυρίου του, τοῦ σταυρικοῦ του θανάτου. Ξέρει ὅτι οἱ Φαρισαῖοι εἶναι ἄσπονδοι ἐχθροὶ του καὶ ζητοῦν νὰ βροῦν εὐκαιρία νὰ τὸν θανατώσουν. Καταλαβαίνει ὅτι αὐτὸ θὰ πάθῃ πηγαίνοντας στὰ Ἱεροσόλυμα. Ἐὰν ἤθελε μπορούσε νὰ φύγῃ μακριά. Ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ ὑπακούσῃ στὸν πατέρα του καὶ νὰ θυσιάσῃ τὴ ζωὴ του γιὰ νὰ σώσῃ τὸν κόσμον ἀπὸ τὴν ἁμαρτία. Δὲν ὑποχωρεῖ λοιπόν, βαδίζει πρὸς τὰ ἐκεῖ, πρὸς τὸ θάνατον. Αὐτὸ τοῦ ἐπιβάλλει τὸ καθήκον του πρὸς τὸν πατέρα του καὶ ἡ μεγάλη ἀγάπη του πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. Στὸ δρόμον λέει στοὺς μαθητὰς τοῦ αὐτὰ ποὺ πρόκειται νὰ συμβοῦν. Ἐπρεπε νὰ τὰ ξέρουν κι αὐτοί. Θὰ παραδοθῶ στὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν μου, θὰ μὲ ἐμπαίξουν, θὰ μὲ μαστιγώσουν, θὰ μὲ πτύσουν, θὰ μὲ σταυρώσουν, θὰ μὲ θανατώσουν, ἀλλὰ τὴν τρίτη ἡμέρα θ' ἀναστηθῶ. Ἡ ἰδέα ὅτι ὁ Κύριός των θ' ἀναστηθῇ τοὺς ἐμετρίασε τὴ λύπη τους γιὰ τὸ θάνατό του. Ὁ Ἰάκωβος μάλιστα καὶ ὁ Ἰωάννης ἔτρεξαν κοντὰ του καὶ τὸν παρακαλοῦσαν νὰ τοὺς βάλῃ στὰ δεξιά του καὶ στ' ἀριστερά του ὅταν θὰ ἔλθῃ στὴ δόξα του. Ὁ Ἰησοῦς λυπεῖται γιατί ζήτησαν τόσο ἀνόητα πράγματα. Δὲν τοὺς μαλώνει ὅμως, ἀλλὰ τοὺς λέει ὅτι αὐτὸ εἶναι ἐτοιμασμένο γιὰ ἄλλους. Ἡ ψυχὴ του ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη μελαγχολεῖ. Βλέπει ὅτι καὶ οἱ μαθηταὶ του σκέπτονται σὰν μερικοὺς ἀνθρώπους. Θέλουν πρωτοκαθεδρίες, θέλουν πρωτεῖα καὶ διακρίσεις. Αὐτὸ τὸν στενοχωρεῖ καὶ γι' αὐτὸ τοὺς καλεῖ κοντὰ του καὶ τοὺς λέει· Ἄν θέλετε νὰ γίνετε μεγάλοι πρέπει νὰ ἐξυπηρετῆτε τοὺς ἄλλους, ἂν θέλετε νὰ πάρετε μεγάλες θέσεις πρέπει νὰ προσφέρετε τίς ὑπηρεσίες σας στὸν ἄλλο κόσμον, νὰ τὸν βοηθῆτε στὶς ἀνάγκες του. Δὲν βλέπετε ἐμένα, ποὺ ἦλθα στὸν κόσμον νὰ ἐξυπηρετήσω τοὺς ἀνθρώπους καὶ νὰ τοὺς δείξω ποῖα εἶναι ἡ ἀξία τοῦ ἀνθρώπου; Ἀγαπᾶτε τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους μὲ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, βοηθῆτε τους στὶς ἀνάγκες τους. Δὲν εἶναι ἐντροπὴ νὰ ἐξυπηρετεῖτε τοὺς ἄλλους. Αὐτὸ εἶναι ἡ πραγματικὴ δόξα. Ἡ ἀγάπη σας γιὰ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους πρέπει νὰ εἶναι τέτοια, ὥστε

νά θυσιάζεται καὶ τὰ δικά σας συμφέροντα, στήν ἐξυπηρέτηση τῶν ἄλλων. Ἐγὼ ἐθυσιάσα τὴ ζωὴ μου, ἔχασα τὸ αἷμα μου, ὑπόφερα τόσα βάσανα γιὰ νὰ σώσω τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ νὰ τοὺς συμφιλιώσω μὲ τὸ Θεό. Παιδιά, στὴ ζωὴ σας ἀκολουθεῖτε πάντα τὸ παράδειγμα τοῦ Χριστοῦ μας.

Συμπέρασμα

Δὲν πρέπει νὰ ζητοῦμε πρωτεία, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐξυπηρετοῦμε τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Ἡ ἐξυπηρέτησή μας αὐτὴ θὰ μᾶς δώσῃ ἀξία. Παράδειγμα ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Τὰ καλὰ ἔργα εἶναι ἐκεῖνα ποὺ ἐξυψώνουν τὸν ἄνθρωπο καὶ σ' αὐτὴ τὴν πρόσκαιρῃ ζωῇ καὶ στὴν ἄλλῃ, τὴν αἰώνια. Γιὰ τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους εἶναι ἐτοιμασμένη ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Ἑργασίες

Γιατί ὁ Χριστὸς λέει «ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα» ;

Χαρακτήρισε τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν Ἰωάννη.

Τί ἐννοοῦσε ὁ Χριστὸς μὲ τίς λέξεις ποτήριον καὶ βάπτισμα ;

Βρῆτε παραδείγματα ἀνθρώπων ποὺ θέλουν νὰ κατακυριεύσουν τὸν κόσμον.

Βρῆτε παραδείγματα ἀνθρώπων ἀπὸ τὴν Ἱστορία ἢ ἀπὸ τὴ ζωὴ, ποὺ γίνονταν ἐνδοξοί, γιατί ὑπηρετήσαν τοὺς ἀνθρώπους.

Πὲς ἓνα περιστατικὸ τῆς ζωῆς σου, ποὺ ἔδειξες ὅτι ἔκαμες ὅ,τι εἶπε ὁ Χριστὸς στοὺς μαθητάς του.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΤΩΝ

(Ἰωάννου ιβ'. 1—18)

Κείμενο

Πρὸ ἑξ ἡμερῶν τοῦ Πάσχα ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς Βηθανίαν, ὅπου ἦν Λάζαρος ὁ τεθνηκώς, ὃν ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν. Ἐποίησαν οὖν αὐτῷ δεῖπνον ἐκεῖ, καὶ ἡ Μάρθα διηκόνει· ὁ δὲ Λάζαρος εἰς ἦν τῶν συνανακειμένων αὐτῷ. Ἡ οὖν Μαρία λαβοῦσα λίτραν μύρου νάρδου πιστικῆς πολυτίμου, ἤλειψε τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἐξέμαθε ταῖς θριξίν αὐτῆς τοὺς πόδας αὐτοῦ· ἡ δὲ οἰκία ἐπληρώθη ἐκ τῆς ὁσμῆς τοῦ μύρου. Λέγει οὖν εἰς ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, Ἰούδας Σίμωνος Ἰσκαριώτης, ὁ μέλλων αὐτὸν παραδιδόναι· Διατί τοῦτο τὸ μύρον οὐκ ἐπράθη τριακοσίων δηναρίων καὶ ἐδόθη πτωχοῖς ; Εἶπε δὲ τοῦτο, οὐχ ὅτι περὶ τῶν πτωχῶν ἔμελεν αὐτῷ, ἀλλ' ὅτι κλέπτῃς ἦν καὶ τὸ γλωσσόκομον εἶχε καὶ τὰ βαλλόμενα ἐβάσταζεν. Εἶπεν οὖν ὁ Ἰη-

σοὺς· "Αφες αὐτήν· εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ ἐνταφιασμοῦ μου τετήρηκεν αὐτό. Τοὺς πτωχοὺς γὰρ ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν, ἐμὲ δὲ οὐ πάντοτε ἔχετε. "Εγὼ οὖν ὄχλος πολὺς ἐκ τῶν Ἰουδαίων ὅτι ἐκεῖ ἐστὶ καὶ ἦλθον οὐ διὰ τὸν Ἰησοῦν μόνον, ἀλλ' ἵνα καὶ τὸν Λάζαρον ἴδωσιν, ὃν ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν. Ἐβουλεύσαντο δὲ οἱ Ἀρχιερεῖς, ἵνα καὶ τὸν Λάζαρον ἀποκτείνωσιν· ὅτι πολλοὶ δι' αὐτὸν ὑπῆγον τῶν Ἰουδαίων καὶ ἐπίστευον εἰς τὸν Ἰησοῦν. Τῇ ἐπαύριον ὄχλος πολὺς, ὁ ἐλθὼν εἰς τὴν ἑορτὴν, ἀκούσαντες ὅτι ἔρχεται ὁ Ἰησοὺς εἰς Ἱεροσόλυμα, ἔλαβον τὰ βάρια τῶν φοικῶν καὶ ἐξῆλθον εἰς ὑπάντησιν αὐτῷ καὶ ἔκραζον· Ὡσαννά, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου, ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ. Εὐρὼν δὲ ὁ Ἰησοὺς ὄναριον, ἐκάθισεν ἐπ' αὐτό, καθὼς ἐστὶ γεγραμμένον· Μὴ φοβοῦ, θύγατερ Σιών· Ἰδοὺ ὁ βασιλεὺς σου ἔρχεται καθήμενος ἐπὶ πῶλον ὄνου. Ταῦτα δὲ οὐκ ἔγνωσαν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ τὸ πρῶτον· ἀλλ' ὅτε ἐδοξάσθη ὁ Ἰησοὺς τότε ἐμνήσθησαν ὅτι ταῦτα ἦν ἐπ' αὐτῷ γεγραμμένα, καὶ ταῦτα ἐποίησαν αὐτῷ. Ἐμαρτύρει οὖν ὁ ὄχλος ὁ ὢν μετ' αὐτοῦ ὅτε τὸν Λάζαρον ἐφώνησεν ἐκ τοῦ μνημείου καὶ ἤγειρεν αὐτὸν ἐκ νεκρῶν· διὰ τοῦτο καὶ ὑπήντησεν αὐτῷ ὁ ὄχλος, ὅτι ἤκουσε τοῦτο αὐτὸν πεποιηκέναι τὸ σημεῖον.

Ἑξήγησις δυσκόλων λέξεων

Πάσχα=εἶνε ἡ μεγάλη γιορτὴ τῶν Ἑβραίων. Σ' αὐτὴ γιορτάζουσαν οἱ Ἑβραῖοι τὴν ἔξοδόν τοὺς ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. — **Βηθανία**=χωριὸ κοντὰ στὰ Ἱεροσόλυμα, πατρίδα τοῦ Λαζάρου. — **τεθνηκώς**=πεθαμένος. — **διηκόνει**=ὑπηρετοῦσε. — **εἰς ἣν τῶν συνανακειμένων αὐτῷ**=ἐνας, ποὺ ἔτρωγε μαζί του στὸ τραπέζι. — **νάρδος**=φυτόν, ποὺ βγάζει μυρωδάτο λάδι. — **πιστικῆς**=γνήσιας. — **ἐξέμαξε**=σφόγγισε. — **ταῖς θριξί**=μὲ τις τρίχες τοῦ κεφαλιοῦ της. — **ἐπράθη**=πωλήθηκε. — **δηνάριον**=νόμισμα ἴσον μὲ 2 δραχμές. — **γλωσσόκομον**=χρηματοφυλάκιον. — **τετήρηκεν αὐτό**=τὸ ἔχει φυλαγμένο. — **ἔγνων ὁ ὄχλος**=ἔμαθε ὁ κόσμος. — **ἐβουλεύθησαν**=σκέφθηκαν. — **βάρια**=κλαδιά. — **ὡσαννά**=ζήτω. — **ὄναριον**=γαϊδουράκι. — **Σιών**=ἐλέγοντο τὰ Ἱεροσόλυμα. — **ἐμνήσθησαν**=θυμήθηκαν. — **ἐμαρτύρει**=βεβαίωνε. — **σημεῖον**=θαῦμα.

Ἑξήγησις τοῦ Εὐαγγελίου

"Εξη ἡμέρες πρὶν ἀπὸ τὸ Πάσχα τῶν Ἑβραίων ἦλθεν ὁ Ἰησοὺς στὴ Βηθανία, ὅπου ἦταν ὁ Λάζαρος πεθαμένος, τὸν ὁποῖον ἀνάστησε. Ἐκαμαν σ' αὐτὸν λοιπὸν δεῖπνο καὶ ἡ ἀδελφὴ τοῦ Λαζάρου ἡ Μάρθα ὑπηρετοῦσε. Ὁ δὲ Λάζαρος

ἦταν ἓνας ποῦ ἔτρωγε στὸ τραπέζι μαζί του. Ἡ ἄλλη ἀδελφή τοῦ Λαζάρου ἢ Μαρία, ἀφοῦ πῆρε ἓνα δοχεῖο μὲ μυρωδικὸ νάρδο ἀγνὸ πολῦτιμο, ἄλειψε τὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ καὶ σφόγγισε μὲ τὰ μαλλιά της τὰ πόδια του. Τὸ σπίτι τότε γέμισε ἀπὸ τὴν ὠραία μυρωδιὰ τοῦ μύρου αὐτοῦ. Ἐνας τότε ἀπὸ τοὺς μαθητὰς του, ὁ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης τοῦ Σίμωνος, ὁ ὁποῖος ἐπρόκειτο νὰ τὸν παραδώσῃ στοὺς ἐχθροὺς του λέει· Γιατί αὐτὸ τὸ μύρο δὲν πωλήθηκε μὲ τριακόσια δηνάρια καὶ δὲν δόθηκε τὸ ποσὸν αὐτὸ στοὺς πτωχοὺς; Εἶπε δὲ αὐτό, ὅχι γιατί τὸν ἔμελε γιὰ τοὺς πτωχοὺς, ἀλλὰ γιατί ἦταν κλέφτης καὶ εἶχε τὸ χαρτοφυλάκιο καὶ κρατοῦσε τὰ χρήματα. Τότε ὁ Ἰησοῦς εἶπε· Ἄφησέ την, γιὰ τὴν ἡμέρα τοῦ ἐνταφιασμοῦ μου τὸ ἔχει φυλάξει· Γιατί τοὺς πτωχοὺς ἔχετε πάντα μαζί σας, ἐμένα ὅμως δὲν ἔχετε πάντα. Πολὺς κόσμος ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους ἔμαθε ὅτι ἐκεῖ εἶναι ὁ Χριστὸς καὶ ἦλθαν ὅχι μόνο γιὰ νὰ ἰδοῦν τὸν Ἰησοῦν, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἰδοῦν καὶ τὸ Λάζαρο, ποῦ ἀνάνστησε. Οἱ Ἀρχιερεῖς ὅμως σκέφθηκαν νὰ σκοτώσουν καὶ τὸ Λάζαρο, γιατί πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους πῆγαν ἐκεῖ καὶ ἐπίστευσαν στὸν Ἰησοῦν. Τὴν ἄλλη ἡμέρα πολὺς κόσμος, ποῦ εἶχεν ἔλθει γιὰ τὴ γιορτὴ, ὅταν ἄκουσε ὅτι ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς στὰ Ἱεροσόλυμα, πῆραν κλαδιὰ ἀπὸ φοίνικες (κουρμαδιές) καὶ βγῆκαν νὰ τὸν προαπαντήσουν καὶ φώναζαν· Ζήτη· εἶσαι ὁ εὐλογημένος, ποῦ ἔρχεσαι σταλμένος ἀπὸ τὸ Θεό, εἶσαι ὁ βασιλιάς τοῦ Ἰσραὴλ. Ὁ Ἰησοῦς τότε ἀφοῦ βρῆκε ἓνα γαϊδουράκι, κάθισε πάνω σ' αὐτό, ὅπως εἶναι γραμμένο ἀπὸ τοὺς προφῆτες· Μὴ φοβᾶσαι, θυγατέρα Ἱερουσαλὴμ· Νά! ὁ βασιλιάς σου ἔρχεται καθήμενος πάνω σὲ γαϊδουράκι. Αὐτὰ δὲ δὲν τὰ κατάλαβαν οἱ μαθηταὶ του τὴν πρώτη φορά, ἀλλ' ὅταν δοξάστηκε ὁ Ἰησοῦς τότε θυμῆθηκαν ὅτι αὐτὰ ἦσαν γραμμένα ἀπὸ τοὺς προφῆτες γι' αὐτὸν καὶ αὐτὰ ἔκαμε γι' αὐτὸν ὁ κόσμος. Ἐβεβαίωνε δὲ ὁ κόσμος, ποῦ ἦταν μαζί του, ὅτι φώναξε ἀπὸ τὸν τάφο τὸ Λάζαρο καὶ τὸν ἀνάστησέ. Γι' αὐτὸ καὶ προαπάντησεν αὐτὸν ὁ κόσμος, γιατί ἄκουσε ὅτι αὐτὸς ἔχει κάμει τὸ θαῦμα αὐτό.

Διδασκαλία

Ὁ Ἰησοῦς εἶχε φίλο τὸ Λάζαρο, γιατί ἦταν καλὸς ἄνθρωπος. Ἐμαθε ὅτι ὁ Λάζαρος πέθανε πρὶν ἀπὸ 3 ἡμέρες. Εἶναι θαμμένος σ' ἓναν τάφο. Ὁ Ἰησοῦς ὅμως τὸν ἀγαπᾷ καὶ θέλει νὰ τὸν ξαναφέρῃ

στή ζωή, νά τὸν ἀναστήσῃ. Ἔρχεται στή Βηθανία, πηγαίνει στὸν τάφο, ἀνασταίνει τὸ Λάζαρο, τὸν πηγαίνει στὸ σπίτι καὶ τρώει μαζί του στὸ δείπνο ποὺ ἔκαμαν πρὸς χάριν τοῦ Χριστοῦ οἱ ἀδελφές τοῦ Λαζάρου, ἡ Μάρθα καὶ ἡ Μαρία. Βλέπει ὁ κόσμος τὸ θαῦμα καὶ βεβαιώνει ὅτι ὁ Χριστὸς τὸ ἔκαμε. Τὸ εἶδαν μὲ τὰ μάτια τους. Δὲν χωρεῖ καμμιά ἀμφιβολία. Ἔτσι πιστοποιεῖται ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸ Χριστὸ ὅτι ὑπάρχει ἀνάσταση τῶν νεκρῶν. Οἱ ἀδελφές τοῦ Λαζάρου δὲν ξέρουσαν μὲ τί τρόπο νὰ εὐχαριστήσουν τὸ Χριστό, γιὰ τὸ καλὸ ποὺ τοὺς ἔκαμε. Τοὺς ἔφερε τὸν ἀδελφὸ τους, τὸ μόνο προστάτη τους στή ζωή. Ἡ Μάρθα, ἡ μεγαλύτερη, ὑπηρετοῦσε στὸ τραπέζι. Ἡ Μαρία, ἡ μικρότερη, πῆρε ἕνα μυρωδικὸ ἀπὸ τὸ καλύτερο καὶ ἀκριβώτερο καὶ μ' αὐτὸ ἄλειψε τὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ. Δὲν φθάνει αὐτό. Γιὰ νὰ δείξῃ τὴ μεγάλη της εὐγνωμοσύνη σπογγίζει τὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ μὲ τὰ μαλλιά της. Ὅλοι εἶναι εὐχαριστημένοι γι' αὐτό. Μόνον ἕνας δυσανεστήθηκε ὁ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης, ὁ ὁποῖος ἔμελλε νὰ προδώσῃ κατόπιν τὸ Χριστὸ γιὰ νὰ πάρῃ λίγα χρήματα. Ἔπρεπε, λέει, νὰ πωληθῇ τὸ μυρωδικὸ αὐτὸ καὶ νὰ δοθοῦν τὰ χρήματα στοὺς φτωχοὺς. Κακόμοιρε Ἰούδα, ὑποκριτὴ, κλέφτη, δὲν ἐνδιαφέρεσαι γιὰ τοὺς φτωχοὺς, ἀλλὰ γιὰ τὴν τσέπη σου. Θέλεις νὰ πάρῃς τὰ χρήματα αὐτὰ γιὰ νὰ τὰ κλέψῃς. Ἡ μεγάλη φιλαργυρία σου σὲ κάνει νὰ ξεχνᾷς τὸ δάσκαλό σου, ποὺ τόσο σ' ἀγάπησε, ποὺ σ' ἔχει μαζί του τώρα τόσον καιρό. Εἶσαι δυστυχισμένος, γιατί αὐτὴ ἡ φιλαργυρία σου θὰ σὲ καταστρέψῃ κι ἐδῶ καὶ στὴν ἄλλη ζωή. Αὐτὸ καὶ ἔγινε. Ἡ φιλαργυρία πάντα αὐτὰ τὰ ἀποτελέσματα φέρνει. Ὁ Χριστὸς τὴν ἄλλη μέρα θέλει νὰ πάῃ στὴν πόλη. Κόσμος πολὺς θὰ τὸ ἀκολουθήσῃ φωνάζοντάς του: Ζήτω! Κάθε ἄλλος ἄνθρωπος θὰ ζητοῦσε νὰ πάῃ καβάλλα σ' ἕνα ὥραϊο ἄλογο, στολισμένο μὲ ὥραϊα σέλλα, γιὰ νὰ ἐπιδειχθῇ, γιὰ νὰ δείξῃ πὼς εἶναι μεγάλος ἄνθρωπος. Τί κάνει ὅμως ὁ Χριστός, ὁ βασιλεὺς ὅλου τοῦ κόσμου; Βρίσκει ἕνα γαϊδουράκι καὶ σὰν ἕνας ταπεινὸς ἄνθρωπος πηγαίνει καβάλλα σ' αὐτό. Ὁ κόσμος ὅμως δὲν προσέχει τὸ ζῶο, αὐτὸν προσέχει διαρκῶς καὶ τὸν ἐπευφημεῖ καὶ τὸν ζητωκραυγάζει. Τί κι ἂν εἶναι σὲ πῶλον ὄνου, τί κι ἂν δὲν φορῇ μεταξωτὰ ροῦχα, τί κι ἂν εἶναι ταπεινός. Αὐτὰ δὲν ἔχουν ἀξία γιὰ τὸν κόσμον ἐκεῖνον. Ἐκεῖνος ἐκτιμᾷ τὴν ἀξία του, τὴν καλωσύνη του, τὴς εὐεργεσίας του, τὰ καλὰ ποὺ ἔκανε στοὺς ἀνθρώπους. Αὐτὰ ἀνυψώνουν τὸν ἄνθρωπο. Αὐτὰ τὸν κάνουν ἀξίον ἀγάπης καὶ ἐκτιμήσεως.

Συμπέρασμα

Νὰ εἴμεθα εὐγνώμονες, νὰ θυμώσαστε τὸ καλὸ, ποὺ μᾶς κάνουν οἱ ἄλλοι. Παράδειγμά σας ἡ Μάρθα καὶ ἡ Μαρία. Νὰ μὴν εἴμεθα φιλάργυροι. Ἡ φιλαργυρία εἶναι ἀρρώστεια. Ἡ φιλαργυρία μᾶς ὁδηγεῖ πάντα στὸ κακό. Παράδειγμα ὁ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης. Νὰ εἴμεθα ταπεινόφρονες. Ἄν ἔχωμε ἀξία, θὰ μᾶς τὴν ἀναγνωρίσουν οἱ ἄλλοι. Ἡ ἀξία τοῦ ἀνθρώπου μετρίεται μὲ τὰ καλὰ καὶ τὴς ἀγαθοεργίας, ποὺ κάνει στοὺς συνανθρώπους του.

Ἔργασίαι

Νὰ χαρακτηρίσετε ὅλα τὰ πρόσωπα τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου.

Πῶς ἔδειξαν ἡ Μάρθα καὶ ἡ Μαρία τὴν εὐγνωμοσύνην τους στὸ Χριστό;

Γιατί οἱ Ἀρχιερεῖς ἤθελαν νὰ θανατώσουν τὸ Λάζαρο;

Τί ἔδειξεν ὁ Ἰησοῦς μὲ τὴν ἀνάστασι τοῦ Λαζάρου;

Γιατί τὸν ἔβαλε νὰ φάη μαζί στο τραπέζι του;

Πῶς θὰ δεῖξουμε ἐμεῖς τὴν εὐγνωμοσύνην μας στὸ Θεὸ γιὰ τὰ καλὰ ποῦ
μας δίνει;

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ

(Μάρκου ιε'. 43—47 καὶ ιστ' 1—8)

Κείμενο

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐλθὼν Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας εὐσχήμων βουλευτής, ὃς καὶ αὐτὸς ἦν προσδεχόμενος τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, τολμήσας εἰσηλθε πρὸς Πιλᾶτον καὶ ἠτήσατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ δὲ Πιλᾶτος ἐθαύμασεν, εἰ ἤδη τέθνηκε καὶ προσκαλέσάμενος τὸν Κεντυρίωνα ἐπηρώτησεν αὐτὸν εἰ πάλαι ἀπέθανε. Καὶ γνοὺς ἀπὸ τοῦ Κεντυρίωνος, ἔδωρήσατο τὸ Σῶμα τῷ Ἰωσήφ. Καὶ ἀγοράσας σινδόνα καὶ καθελὼν αὐτόν, ἐνέλιψε τῇ σινδόνι καὶ κατέθηκεν αὐτόν ἐν μνημείῳ. ὃ ἦν λελατομημένον ἐκ πέτρας καὶ προσεκύλισε λίθον ἐπὶ τὴν θύραν τοῦ μνημείου. Ἡ δὲ Μαρία, ἡ Μαγδαληνὴ καὶ Μαρία Ἰωσὴ ἐθεώρουν ποῦ τίθεται. Καὶ διαγενομένου τοῦ Σαββάτου Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου καὶ Σαλώμῃ ἠγόρασαν ἀρώματα. ἵνα ἐλθοῦσαι ἀλείψωσιν αὐτόν. Καὶ λίαν πρῶτὴ τῆς μιᾶς τῶν Σαββάτων ἔρχονται ἐπὶ τὸ μνημεῖον, ἀνατείλαντος τοῦ ἡλίου. Καὶ ἔλεγον πρὸς ἑαυτάς· Τίς ἀποκυλίσει ἡμῖν τὸν λίθον ἐκ τῆς θύρας τοῦ μνημείου; Καὶ ἀναβλέψασαι θεωροῦν ὅτι ἀποκεκύλισται ὁ λίθος· ἦν γὰρ μέγας σφόδρα. Καὶ εἰσελθοῦσαι εἰς τὸ μνημεῖον εἶδον νεανίαν καθήμενον ἐν τοῖς δεξιῶις, περιβεβλημένον στολὴν λευκὴν καὶ ἐξεθαμβήθησαν. Ὁ δὲ λέγει αὐταῖς· Μὴ ἐκθαμβήσθε· Ἰησοῦν ζητεῖτε τὸν Ναζαρηνὸν τὸν ἐσταυρωμένον; Ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε· Ἴδε ὁ τόπος, ὅπου ἔθηκαν αὐτόν. Ἄλλ' ὑπάγετε εἰπατε τοῖς Μαθηταῖς αὐτοῦ καὶ τῷ Πέτρῳ ὅτι προᾶγει ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν· ἐκεῖ αὐτὸν ὄψεσθε, καθὼς εἶπεν ὑμῖν. Καὶ ἐξελθοῦσαι ταχύ, ἔφυγον ἀπὸ τοῦ μνημείου· εἶχε δὲ αὐτάς τρόμος καὶ ἔκστασις· καὶ οὐδενὶ οὐδὲν εἶπον· ἐφοβοῦντο γάρ.

Ἑξήγησις δυσκόλων λέξεων

Ἀπὸ Ἀριμαθαίας=ἀπὸ τὴν πόλιν Ἀριμαθαία.—εὐσχήμων βουλευτής=ἐπίσημον μέλος τοῦ Συνεδρίου τῶν Ἰουδαίων.—ἦν προσδεχόμενος=περίμενε.—ἠτήσατο=ἐζήτησε.—εἰ ἤδη τέθνηκε=ἐάν εἶχεν ἀποθάνει.—Κεντυρίωνα=τὸν ἐκατόνταρχο, δηλ. τὸν ἀξιωματικόν.—εἰ πάλαι ἀπέθανε=ἐάν ἀπὸ πολλοῦ ἔχει ἀποθάνει.—καὶ γνοὺς=ἀφοῦ ἔμαθε.—καθελὼν=ἀφοῦ κατέβασε.—ἐνείλησε=ἐτύλιξε.—ὃ ἦν λελατομνημένον=τὸ ὁποῖον ἦταν λαξευμένο.—διαγενομένου=ἀφοῦ πέρασε.—τῆς μιᾶς τῶν Σαββάτων=τὴν πρώτη ἡμέρα τῆς ἐβδομάδας, δηλαδὴ τὴ Κυριακὴν.—πρὸς ἑαυτὰς=μεταξύ τους.—σφόδρα=πᾶρα πολὺ.—ἐξεθαμβήθησαν=ἔμειναν ἐκπληκτοί.—προάγει=πηγαίνει μπροστά.—ὄψεσθε=θὰ ἴδῃτε.

Ἑξήγησις τοῦ Εὐαγγελίου

Ἐκεῖνον τὸν καιρὸ ὃ Ἰωσήφ ἀπὸ τὴν Ἀριμαθαία, ἐπίσημον μέλος τοῦ Συνεδρίου τῶν Ἰουδαίων, ὃ ὁποῖος περίμενε τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, ἦταν δηλαδὴ ὁπαδὸς τοῦ Χριστοῦ, ἦλθε καὶ μὲ τόλμην ἐμπήκε στὸ σπίτι τοῦ Πιλάτου καὶ ζήτησε τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ Πιλάτος θαύμασε, πῶς εἶχεν ἀποθάνει τόσο γρήγορα. Γι' αὐτὸ κάλεσε τὸν ἐκατόνταρχο, τὸν ἀξιωματικὸν δηλαδὴ τῆς φρουρᾶς, καὶ τὸν ρώτησε ἐάν εἶχε ἀποθάνει ἀπὸ πολὺν καιρὸ. Καὶ ἀφοῦ ἔμαθε ἀπὸ τὸν Κεντυρίωνα τὸ θάνατο τοῦ Χριστοῦ, χάρισε τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν Ἰωσήφ. Αὐτὸς ἀγόρασε σινδόνι καὶ ἀφοῦ τὸν κατέβασε ἀπὸ τὸν Σταυρό, τὸν τύλιξε μὲ τὸ σινδόνι καὶ τὸν ἔβαλε σ' ἓνα μνημεῖο, ποῦ ἦτο λαξευμένο σ' ἓνα βράχο. Στὴν εἴσοδο τοῦ μνημείου ἐκύλισε μιὰ μεγάλη πέτρα. Ἡ Μαρία ὅμως ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ Μαρία τοῦ Ἰωσή παρατηροῦσαν ποῦ τὸν ἔθαψαν. Καὶ ἀφοῦ πέρασε τὸ Σάββατο, ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, ἡ Μαρία τοῦ Ἰακώβου καὶ ἡ Σαλώμῃ ἀγόρασαν ἀρώματα, γιὰ νὰ ἔλθουν νὰ τὸν ἀλείψουν. Καὶ πολὺ πρῶτὴ τὴν πρώτη ἡμέρα τῆς ἐβδομάδας, δηλαδὴ τὴν Κυριακὴν, ἔρχονται στὸ μνημεῖο μὲ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου. Καὶ ἔλεγαν μεταξύ τους· Ποιὸς θὰ μᾶς κυλίσῃ τὴν πέτρα ἀπὸ τὴ θύρα τοῦ μνημείου; Ἐκεῖ ὅμως ποῦ κοίταζαν, εἶδαν ὅτι εἶχε ἀποκυλισθῇ ἡ πέτρα, ἡ ὁποία ἦταν πολὺ μεγάλη. Ὅταν δὲ μπῆκαν στὸ μνημεῖο εἶδαν ἓνα νέον, ποῦ καθόταν εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ μνημείου, ἐνδυμένο μὲ ἄσπρα φορέματα καὶ ἔμειναν ἐκπληκτοί. Αὐτὸς δὲ λέει σ' αὐτές· Μὴ μένετε ἐκπληκτες· Τὸν Ἰησοῦν ζητεῖτε τὸν Ναζαρηνόν, τὸν σταυρωμένον; Ἀναστῆ-

θηκε, δὲν εἶναι ἐδῶ· νὰ ὁ τόπος ποὺ τὸν ἔθαψαν· Πηγαίνετε ὁμῶς καὶ πέστε στοὺς μαθητάς του καὶ στὸν Πέτρο ὅτι πηγαίνει μπροστὰ καὶ τοὺς περιμένει στὴ Γαλιλαία· Ἐκεῖ θὰ τὸν ἴδῃτε, ὅπως σὰς εἶπε. Καὶ ἀφοῦ βγῆκαν γρήγορα, ἔφυγαν ἀπὸ τὸ μνημεῖο· Εἶχαν ὁμῶς τρομάξει καὶ ἐκπλαγῇ. Καὶ δὲν εἶπαν τίποτε σὲ κανένα, γιατί φοβόνταν.

Διδασκαλία

Ἡ Κυριακὴ αὐτὴ λέγεται *Κυριακὴ τῶν Μυροφόρων* καὶ εἶναι ἀφιερωμένη εἰς τιμὴν τῶν γυναικῶν ἐκείνων, οἱ ὁποῖες, ἀπὸ τὴν ἀγάπῃ τῇ μεγάλῃ ποὺ εἶχαν στὸ Χριστό, ἦλθαν στὸ τάφο του γιὰ νὰ τὸν ἀλείψουν μύρα. Χρειαζόταν μεγάλο θάρρος καὶ μεγάλη αὐτοθυσία γιὰ ν' ἀποφασίσουν αὐτὲς οἱ γυναῖκες νὰ περπατήσουν νύκτα μόνες σ' ἐκεῖνο τὸ ἐρημικὸ μέρος, ποὺ ἦταν ὁ τάφος, τοῦ Χριστοῦ. Οἱ Ἰουδαῖοι καταδίδωκαν κάθε ἄνθρωπο ποὺ ἀγαποῦσε τὸ Χριστό. Οἱ Ρωμαῖοι στρατιῶτες μπορούσαν νὰ σκοτώσουν κάθε ἄνθρωπο ποὺ θὰ πλησίαζε νύκτα στὸ μνημεῖο. Πολλὰ ἄλλα κακὰ μπορούσε νὰ πάθῃ κάθε ἄνθρωπος τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες πηγαίνοντας νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ τάφο τοῦ Χριστοῦ, ἐνὸς δηλαδὴ ἀνθρώπου, ποὺ οἱ Ἑβραῖοι εἶχαν καταδικάσει σὲ θάνατο. Οἱ Μυροφόρες ὁμῶς δὲν σκέφθηκαν τίποτε ἀπ' αὐτά, ἦσαν πρόθυμες νὰ θυσιάσουν καὶ τὴ ζωὴ τους, γιὰ νὰ κάμουν τὸ καθῆκον τους σ' ἕνα ἀγαπημένο νεκρὸ τους, γιὰ ν' ἀλείψουν μὲ μυρωδιὰς τὸ νεκρὸ σῶμα τοῦ δασκάλου τους, τοῦ Σωτῆρα τους, τοῦ Θεοῦ τους. Ἀλλὰ τὸ ἴδιο θάρρος, τὴν ἴδια τόλμῃ ἔδειξε καὶ ὁ Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας. Ἐτόλμησε τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ, ποὺ ὁλος ὁ κόσμος θεωροῦσε τὸ Χριστὸ σὰν ἐπαναστάτη, ἐκείνη τῇ στιγμῇ, ποὺ οἱ μαθηταὶ του ἦσαν κρυμμένοι γιὰ τὸ φόβο τῶν Ἰουδαίων, χωρὶς νὰ σκεφθῇ κινδύνους, καὶ ἦλθε στὸ Ρωμαῖο διοικητὴ, τὸν Πιλάτο, νὰ ζητήσῃ τὸ σῶμα τοῦ νεκροῦ Χριστοῦ. Ἡ σκέψῃ μόνον ὅτι δὲν ἔπρεπε ὁ νεκρὸς τοῦ Ἰησοῦ, τοῦ ὁποίου ἦταν κρυφὸς μαθητὴς, νὰ πεταχθῇ στοὺς δρόμους, τὸν ἔκανε νὰ μὴ σκέπτεται κανένα κίνδυνο. Προτιμοῦσε ν' ἀποθάνῃ αὐτός, ἀλλὰ νὰ μὴ μείνῃ τὸ νεκρὸ σῶμα τοῦ δασκάλου του ἄταφο. Παίρνει τὴν ἄδεια καὶ τρέχει μαζὶ μὲ ἕνα ἄλλον κρυφὸν μαθητὴν τοῦ Χριστοῦ, τὸ Νικόδημο, νὰ θάψῃ τὸ Χριστὸ στὸ μαρμάρينو μνήμα του. Κανέννας ἀπὸ τοὺς μαθητάς του δὲν παρουσιάζεται γιατί κινδύνευαν. Ὁ Ἰωσήφ ὁμῶς ἐτόλμησε. Θεωρεῖ τιμὴ του νὰ θάψῃ τὸ Χριστό. Δὲν φοβεῖται τίποτε, οὔτε τὸ μῖσος τῶν Ἰουδαίων, οὔτε τὴ μανίαν τῶν Φαρισαίων, οὔτε τὶς κακολογίας τοῦ κόσμου. Τολμᾷ, κάνει τὸ καθῆκον του. Εὐλογημένα τὰ χέρια του, ποὺ ἔθαψαν τὸ σῶμα τοῦ Θεοῦ μας ὅπως τοῦ ἔπρεπε. Ἡ ἀγάπῃ τῶν Μυροφόρων πρὸς τὸ Χριστὸ καὶ τοῦ Ἰωσήφ ἡ τόλμῃ γιὰ νὰ κάμῃ τὸ καθῆκον του πρὸς τὸ Θεό, ἃς εἶναι παράδειγμα εἰς ὅλους μας. Ἀς φωτίξῃ πάντα τὸ δρόμο τῆς ἀγάπης μας πρὸς τὸ Χριστό.

Συμπέρασμα

Πρέπει νὰ ἔχωμε θάρρος καὶ αὐταπάρνηση, ὅταν πρόκειται νὰ κάμωμε μιὰ καλὴ πράξη, ὅταν πρόκειται νὰ ὑπερασπίσωμε τὴν πίστη στοῦ Θεοῦ. Κανένας κίνδυνος νὰ μὴ μᾶς ἀναχαιτίζῃ. Προκειμένου νὰ κάμωμε τὸ καθήκον μας πρὸς τὸ Θεό, κανένας φόβος δὲν πρέπει νὰ μᾶς σταματᾷ.

Ἔργασίες

Γιατί τὸ Εὐαγγέλιο λέει γιὰ τὸν Ἰωσήφ τολμήσας ;
 Τί εἶναι ὁ Κεντυρίων ;
 Πῶς εἶναι τὸ μνημεῖο τοῦ Ἰωσήφ ;
 Γιατί οἱ γυναῖκες πῆραν μυρωδικά ;
 Πῶς βρέθηκε ὁ νεανίας μέσα στοῦ μνημεῖο ;
 Γιατί ὁ Χριστὸς τονίζει ἰδιαιτέρως τὸ ὄνομα τοῦ Πέτρου ;
 Γιατί ἡ Κυριακὴ λεγόταν τότε πρώτη ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος ;
 Νὰ βρῇς παραδείγματα στὴ ζωὴ σου, ποὺ θὰ δείξης τὴν τόλμη τοῦ Ἰωσήφ.
 Νὰ βρῇς περιστατικὰ τῆς ζωῆς σου, ποὺ θὰ κάμῃς τὸ καθήκον σου σὰν τις Μυροφόρες.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ

(Ἰωάννου ε'. 1—15)

Κείμενο

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα. Ἔστι δὲ ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις, ἐπὶ τῇ προβατικῇ, κολυμβήθρα, ἡ λεγομένη ἑβραϊστὶ Βηθεσδά, πέντε στοᾶς ἔχουσα. Ἐν ταύταις κατέκειτο πλῆθος πολὺ τῶν ἀσθενούντων τυφλῶν, χωλῶν, ξηρῶν, ἐνδεχομένων τὴν τοῦ ὕδατος κίνησιν. Ἄγγελος γὰρ κατὰ καιρὸν κατέβαινεν ἐν τῇ κολυμβήθρᾳ καὶ ἐτάρασσε τὸ ὕδωρ. Ὁ οὖν πρῶτος ἐμβὰς μετὰ τὴν ταραχὴν τοῦ ὕδατος ὑγιὲς ἐγένετο, ὃ δὴποτε κατείχετο νοσήματι. Ἦν δὲ τις ἄνθρωπος ἐκεῖ, τριάκοντα καὶ ὀκτὼ ἔτη ἔχων ἐν τῇ ἀσθενείᾳ. Τοῦτον ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς κατακείμενον καὶ γινῶς ὅτι πολὺν ἤδη χρόνον ἔχει, λέγει αὐτῷ. Θέλεις ὑγιὲς γενέσθαι ; Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ ἀσθενὴς Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν· ἐν ᾧ δὲ ἔρχομαι ἐγώ, ἄλλος πρὸ ἐμοῦ καταβαίνει. Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς. Ἔγειραι, ἄρον τὸν κράββατόν σου καὶ περιπάτει. Καὶ εὐθέως ἐγένετο ὑγιὲς ὁ ἄνθρωπος καὶ ἦρε τὸν κράββατον αὐτοῦ καὶ περιεπάτει· ἦν δὲ Σάββατον ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ. Ἐλεγον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι τῷ τεθεραπευ-

μένω. Σάββατόν ἐστι, οὐκ ἔξεστί σοι ἄραι τὸν κράββατον. Ἀπεκρίθη αὐτοῖς· Ὁ ποιήσας με ὑγιῇ ἐκείνός μοι εἶπεν· Ἄρον τὸν κράββατόν σου καὶ περιπάτει. Ἠρώτησαν οὖν αὐτόν. Τίς ἐστιν ὁ ἄνθρωπος ὁ εἰπών σοι· Ἄρον τὸν κράββατόν σου καὶ περιπάτει; Ὁ δὲ ἰαθείς οὐκ ᾔδει τίς ἐστιν· ὁ γὰρ Ἰησοῦς ἐξένευσεν ὄχλου ὄντος ἐν τῷ τόπῳ. Μετὰ ταῦτα εὕρισκε αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς ἐν τῷ ἱερῷ καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἴδε ὑγιῆς γέγονας, μηκέτι ἀμάρτανε, ἵνα μὴ χειρόν τί σοι γένηται. Ἀπῆλθεν ὁ ἄνθρωπος καὶ ἀνήγγειλε τοῖς Ἰουδαίοις ὅτι Ἰησοῦς ἐστιν ὁ ποιήσας αὐτόν ὑγιῇ.

Ἑξήγησις δυσκόλων λέξεων

Προβητικῇ=στὴν προβητικὴ πύλῃ. Τὰ Ἱεροσόλυμα ἦταν περιτειχισμένα. Τὸ τεῖχος κατὰ διαστήματα εἶχε πύλας. Ἀπὸ μίαν ἀπ' αὐτὰς ἔμπαζαν τὰ πρόβητα γιὰ τίς θυσίαι, γι' αὐτὸ λεγόταν Προβητικῇ.—**κολυμβήθρᾳ**=δεξαμενὴ.—**ξηρῶν**=παραλυμένων.—**οὐκ ᾔδει**=δὲν γνώριζε.—**ἐξένευσε**=ἔφυγε κρυφά.

Ἑξήγησις τοῦ Εὐαγγελίου

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ἀνέβηκε ὁ Ἰησοῦς στὰ Ἱεροσόλυμα. Ἐκεῖ στὰ Ἱεροσόλυμα ἦταν μία δεξαμενὴ μὲ νερό, στὴν Προβητικὴ πύλῃ. Ἡ κολυμβήθρα λεγόταν Ἑβραϊκᾶ Βηθεσδά, πού θά πῇ τόπος εὐσπλαχνίας. Ἡ πύλῃ αὐτὴ εἶχε πέντε στοές, στίς ὁποῖες ἦταν ξάπλωμένο ἓνα πολὺ πλῆθος ἀσθενῶν, τυφλῶν, κουτσῶν, παραλυμένων, οἱ ὅποιοι περίμεναν τὴν κίνησιν τοῦ νεροῦ τῆς κολυμβήθρας. Γιατὶ ἓνας ἄγγελος κατέβαινε κάθε τόσο στὴν κολυμβήθρα καὶ κινεῖτο τὸ νερό. Ὅποιος δὲ ἔμπαινε πρῶτος στὴν κολυμβήθρα ὕστερα ἀπὸ τὴν κίνησιν τοῦ νεροῦ, γιαιτρευόταν ἀπ' ὅποιαν ἀρρώστεια εἶχεν· ἦταν δὲ ἐκεῖ ἓνας ἄνθρωπος, πού ἦταν ἄρρωστος 38 χρόνια. Ὅταν τὸν εἶδεν ὁ Ἰησοῦς ξάπλωμένον καὶ ἔμαθε ὅτι εἶχε πολλὰ χρόνια ἄρρωστος, τοῦ λέγει· Θέλεις νὰ γίνῃς καλὰ; Ὁ ἀσθενὴς τοῦ ἀποκρίθηκε· Κύριε, δὲν ἔχω ἄνθρωπο γιὰ νὰ μὲ βάλῃ στὴν κολυμβήθρα, ὅταν θὰ κινηθῇ τὸ νερό· ἐνῶ δὲ πηγαίνω ἐγὼ σέρνοντάς σιγά-σιγά, ἄλλος κατεβαίνει προτῆτερα ἀπὸ ἐμέ. Ὁ Ἰησοῦς τότε τοῦ λέγει· Σῆκω, πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ περπάτα. Καὶ ἀμέσως ἔγεινε καλὰ ὁ ἄνθρωπος καὶ πῆρε τὸ κρεβάτι του καὶ περπατοῦσε. Ἦταν δὲ Σάββατο ἐκείνην τὴν ἡμέρα. Γι' αὐτὸ οἱ Ἰουδαῖοι ἔλεγαν σ' αὐτόν πού γιαιτρεύθηκε· εἶναι Σάββατο· δὲν σοῦ

ἐπιτρέπεται νά σηκώσης τὸ κρεβάτι. Αὐτὸς ἀποκρίθηκε σ' αὐτοὺς. Ἐκεῖνος ποὺ μ' ἔκαμε καλὰ μοῦ εἶπε· σήκωσε τὸ κρεβάτι σου καὶ περπάτα. Τότε ρώτησαν αὐτόν. Ποιὸς εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποὺ σοῦ εἶπε σήκωσε τὸ κρεβάτι σου καὶ περπάτα; Ὁ γιατρευθεὶς ὅμως δὲν ἤξερε ποιὸς εἶναι· γιατίι ὁ Ἰησοὺς ἔφυγε ἀπὸ ἐκεῖ, χωρὶς νὰ τὸν ἐννοήσουν, γιατίι ἦταν πολὺς κόσμος ἐκεῖ. Ὑστερα ἀπ' αὐτὰ τὸν βρίσκει ὁ Ἰησοὺς στὸ ναὸ καὶ τοῦ εἶπε· Εἶδες ποὺ γίνηκες καλὰ. Πρόσεξε νὰ μὴν ἁμαρτήσης πιά, γιὰ νὰ μὴ πάθης κάτι χειρότερο. Ὁ ἄνθρωπος ἔφυγε καὶ εἶπε στοὺς Ἰουδαίους ὅτι ὁ Ἰησοὺς εἶναι ἐκεῖνος ποὺ τὸν ἔκαμε καλὰ.

Διδασκαλία

Σὲ μιὰ πύλη τῶν τειχῶν τῆς Ἱερουσαλὴμ εἶναι μιὰ κολυμβήθρα, ποὺ ἔχει νερὸ ἱαματικό. Ἄγγελος κατεβαίνει κάθε τόσο καὶ κινεῖ τὸ νερὸ. Ὅποιος μὴ πρῶτος ὕστερα ἀπὸ τὴν κίνηση γίνεται καλὰ. Εὐτυχισμένος ἐκεῖνος ποὺ πρῶτος θὰ μπορέσῃ νὰ μὴ. Θὰ γιατρευθῇ. Κόσμος πολὺς ἀπὸ ἀρρώστους. Ἄλλοι μὲ τοὺς συγγενεῖς τοὺς, ἄλλοι μόνοι τους. Φωνές, θόρυβος, σπρωξίματα, κλάματα. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ θύρυβο μπαίνει καὶ ὁ Ἰησοὺς ἀγνώριστος. Περπατεῖ ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Ἐξαφνα σταματᾷ σ' ἓνα κρεβάτι. Πάνω σ' αὐτὸ εἶναι ξαπλωμένος ἓνας παραλυτός. Κανεὶς δὲν εἶναι κοντά του νὰ τὸν βοηθήσῃ. Σέρνεται κάθε τόσο ἀλλὰ δὲν κατορθώνει νὰ μὴ στή δεξαμενὴ. Κανένας δὲν τὸν πονεῖ. Τέλος βρέθηκε ἓνας ποὺ τὸν σπλαχνίσθηκε. Εἶναι ἐκεῖνος ποὺ πονεῖ γιὰ κάθε δυστυχία καὶ εὐσπλαχνίζεται κάθε ἄνθρωπο ποὺ ἔχει ἀνάγκη εὐσπλαχνίας. Εἶναι ὁ Χριστὸς μας. Τὸν πλησιάζει καὶ τοῦ λέει· Σήκω καὶ πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ περιπάτει. Τὸ θαῦμα γίνηκε, ὁ παραλυτικὸς γίνηκε καλὰ. Γίνηκε καλὰ, χωρὶς νὰ μὴ στήν κολυμβήθρα. Γίνηκε καλὰ μὲ μόνο τὸ λόγο τοῦ Ἰησοῦ. Πῶς τοῦτο; Ὁ Χριστὸς σὰν θεὸς παντοδύναμος θεραπεύει κάθε ἀρρώστεια μὲ ὅποιον τρόπο θέλει. Μὲ λόγο, μὲ προσευχή, μὲ τὸ ἄγγισμα τοῦ χεριοῦ του. Μὰ μήπως καὶ τὰ ἱαματικὰ νερά δὲν εἶναι ἔργο δικό του;

Ὁ Χριστὸς γιάτρεψε τὸν παραλυτικὸ, ἀλλὰ τοῦ εἶπε· Πρόσεχε νὰ μὴν ἁμαρτήσης πιά, γιὰ νὰ μὴν πάθης κάτι χειρότερο. Εἶναι γνωστὸ ὅτι πολλὲς ἀρρώστειες μας ἔχουν τὴν αἰτία τους στὶς ἁμαρτίες μας, στὶς ἀσωτεῖες μας... Ὅταν γίνωμε καλὰ, ὥς φροντίσωμε νὰ μὴν πέσωμε πάλι στὶς ἁμαρτίες αὐτές, γιατίι θὰ πάθωμε ἀρρώστεια πολὺ χειρότερη.

Συμπέρασμα

Πρέπει νὰ κάνωμε τὸ καλὸ πάντοτε. Νὰ συμπονοῦμε καὶ νὰ εὐσπλαχνιζώμεθα κάθε δυστυχία. νὰ μὴ κάνωμε τὸ καλὸ γιὰ νὰ μᾶς ἐπαινέσουν οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι, ἀλλ' ὅσο μπορούμε κρυφά. Νὰ προσέ-

χωμε πολὺ γιὰτὶ οἱ περισσότερες ἀρρώστειες εἶναι ἀποτελέσματα τῆς κακίας μας καὶ τῶν ἁμαρτιῶν μας.

Ἑργασίες

Ἐπὶ τῶν καὶ τώρα ἱαματικῶν νερῶ σὺν τῆς καλυμμένης :

Γιὰτὶ ρώτησε ὁ Ἰησοῦς τὸν παραλυτικό, ἂν θέλει νὰ γίνῃ καλά ;

Γιὰτὶ οἱ Ἰουδαῖοι ἔκαμαν στὸν παραλυτικό παρατήρηση, γιὰτὶ σήκωσε τὸ κρεβάτι τοῦ τὸ Σάββατο ;

Γιὰτὶ ὁ Ἰησοῦς ἔφυγε κρυφὰ ἀπ' ἐκεῖ ;

Νὰ βρῆτε περιστατικά, πού θὰ κάμετε ὅ,τι ἔκαμε ὁ Ἰησοῦς στὸν παραλυτικό.

Βρῆτε περιστατικά, πού θὰ κάμετε μιὰν εὐσπλαγχνίαν, χωρὶς νὰ σᾶς ἰδοῦν οἱ ἄλλοι.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ

(Ἰωάννου δ' 5—42)

Κείμενο

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς εἰς πόλιν τῆς Σαμαρείας λεγομένην Σιχάρ, πλησίον τοῦ χωρίου, ὃ ἔδωκεν Ἰακώβ Ἰωσήφ τῷ υἱῷ αὐτοῦ ἦν δὲ ἐκεῖ πηγὴ τοῦ Ἰακώβ. Ὁ οὖν Ἰησοῦς κεκοπιακῶς ἐκ τῆς ὁδοιπορίας, ἐκαθέζετο οὕτως ἐπὶ τῇ πηγῇ ὥρα ἦν ὥσει ἕκτη. Ἐρχεται γυνὴ ἐκ τῆς Σαμαρείας ἀντλησά ὕδωρ. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς. Δός μοι πιεῖν. Οἱ γὰρ μαθηταὶ αὐτοῦ ἀπεληλύθεισαν εἰς τὴν πόλιν, ἵνα τροφὰς ἀγοράσωσι. Λέγει οὖν αὐτῷ ἡ γυνὴ Σαμαρεῖτις· Πῶς σὺ, Ἰουδαῖος ὢν, παρ' ἐμοῦ πιεῖν, αἰτεῖς, οὔσης γυναικὸς Σαμαρεῖτιδος ; Οὐ γὰρ συγχρῶνται Ἰουδαῖοι Σαμαρεῖταις. Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῇ· Εἰ ᾔδεις τὴν δωρεάν τοῦ Θεοῦ, καὶ τίς ἐστὶν ὁ λέγων σοι· Δός μοι πιεῖν, σὺ ἂν ᾔτησας αὐτόν, καὶ ἔδωκεν ἂν σοι ὕδωρ ζῶν. Λέγει αὐτῷ ἡ γυνή· Κύριε, οὔτε ἀντλημα ἔχεις, καὶ τὸ φρέαρ ἐστὶ βαθύ· πόθεν οὖν ἔχεις τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν ; μὴ σὺ μείζων εἶ τοῦ πατρὸς ἡμῶν Ἰακώβ, ὃς ἔδωκεν ἡμῖν τὸ φρέαρ, καὶ αὐτὸς ἐξ αὐτοῦ ἔπιε καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ καὶ τὰ θρέμματα αὐτοῦ ; Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῇ· Πᾶς ὁ πίνων ἐκ τοῦ ὕδατος τούτου διψήσει πάλιν· ὃς δ' ἂν πῖνῃ ἐκ τοῦ ὕδατος, οὗ ἐγὼ δώσω αὐτῷ, οὐ μὴ διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα· ἀλλὰ τὸ ὕδωρ, ὃ δώσω αὐτῷ, γενήσεται ἐν αὐτῷ πηγὴ ὕδατος ἀλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον. Λέγει πρὸς αὐτόν ἡ γυνή· Κύριε, δός μοι τοῦτο τὸ ὕδωρ ἵνα μὴ διψῶ, μηδὲ ἔρχωμαι ἐνθάδε ἀντλεῖν. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς·

Ἕπαγε, φώνησον τὸν ἄνδρα σου καὶ ἔλθε ἐνθάδε. Ἀπεκρίθη ἡ γυνὴ καὶ εἶπεν· Οὐκ ἔχω ἄνδρα. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Καλῶς εἶπας ὅτι ἄνδρα οὐκ ἔχω· πέντε γὰρ ἄνδρας ἔσχες· καὶ νῦν, ὃν ἔχεις, οὐκ ἔστι σου ἀνὴρ. Τοῦτο ἀληθὲς εἶρηκας. Λέγει αὐτῷ ἡ γυνή· Κύριε, θεωρῶ ὅτι προφήτης εἶ σύ· Οἱ πατέρες ἡμῶν ἐν τῷ ὄρει τοῦτο προσεκύνησαν· καὶ ὑμεῖς λέγετε ὅτι ἐν Ἱεροσολύμοις ἐστὶν ὁ τόπος, ὅπου δεῖ προσκυνεῖν. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Γύναι, πιστεύσον μοι ὅτι ἔρχεται ὥρα, ὅτι οὔτε ἐν τῷ ὄρει τούτῳ, οὔτε ἐν Ἱεροσολύμοις προσκυνήσετε τῷ Πατρὶ· Ὑμεῖς προσκυτεῖτε δὲ οὐκ οἴδατε· ἡμεῖς προσκυνοῦμεν δὲ οἵδαμεν· ὅτι ἡ σωτηρία ἐκ τῶν Ἰουδαίων ἐστίν. Ἄλλ· ἔρχεται ὥρα, καὶ νῦν ἐστίν, ὅτε οἱ ἀληθινοὶ προσκυνηταὶ προσκυνήσουσι τῷ Πατρὶ ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ· καὶ γὰρ ὁ Πατὴρ τοιούτους ζητεῖ τοὺς προσκυνούντας αὐτόν. Πνεῦμα ὁ Θεὸς καὶ τοὺς προσκυνούντας αὐτόν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν. Λέγει αὐτῷ ἡ γυνή· Οἶδα ὅτι Μεσσίας ἔρχεται, ὁ λεγόμενος Χριστός· Ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνος ἀναγγελεῖ ἡμῖν ἅπαντα. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Ἐγὼ εἰμὶ ὁ λαλῶν σοι. Καὶ ἐπὶ τούτῳ, ἦλθον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ καὶ ἐθαύμασαν ὅτι μετὰ γυναικὸς ἐλάλει, οὐδεὶς μὲντοι εἶπε· Τί ζητεῖς; ἢ τί λαλεῖς μετ' αὐτῆς; Ἀφῆκεν οὖν τὴν ὑδρίαν αὐτῆς ἡ γυνὴ καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν πόλιν καὶ λέγει τοῖς ἀνθρώποις· Δεῦτε ἴδετε ἄνθρωπον, ὃς εἶπέ μοι πάντα ὅσα ἐποίησα· μή τις οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός; Ἐξῆλθον οὖν ἐκ τῆς πόλεως καὶ ἦρχοντο πρὸς αὐτόν. Ἐν δὲ τῷ μεταξύ, ἡρώτων αὐτόν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ λέγοντες· Ραββί, φάγε. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Ἐγὼ βρώσιν ἔχω φαγεῖν, ἣν ὑμεῖς οὐκ οἴδατε. Ἔλεγον οὖν οἱ μαθηταὶ πρὸς ἀλλήλους· Μὴ τις ἤνεγκεν αὐτῷ φαγεῖν; Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἐμὸν βρώμᾳ ἐστὶν ἵνα ποιῶ τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με καὶ τελειώσω αὐτοῦ τὸ ἔργον. Οὐχ ὑμεῖς λέγετε ὅτι ἔτι τετράμηνόν ἐστι καὶ ὁ θερισμὸς ἔρχεται; Ἰδού, λέγω ὑμῖν, ἐπάρατε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν καὶ θεάσασθε τὰς χώρας ὅτι λευκαὶ εἰσι πρὸς θερισμὸν ἤδη. Καὶ ὁ θερίζων μισθὸν λαμβάνει καὶ συνάγει καρπὸν εἰς ζωὴν αἰώνιον· ἵνα καὶ ὁ σπείρων ὁμοῦ χαίρει καὶ ὁ θερίζων. Ἐν γὰρ τούτῳ ὁ λόγος ἐστὶν ὁ ἀληθινός, ὅτι ἄλλος ἐστὶν ὁ σπείρων καὶ ἄλλος ὁ θερίζων. Ἐγὼ ἀπέστειλα ὑμᾶς θερίζειν δὲ οὐχ ὑμεῖς κεκοπιάκατε· ἄλλοι κεκοπιάκασι, καὶ ὑμεῖς εἰς τὸν κόπον αὐτῶν εἰσεληλύθατε. Ἐκ δὲ τῆς πόλεως ἐκείνης πολλοὶ τῶν Σαμαρειτῶν ἐπίστευσαν εἰς

αὐτὸν διὰ τὸν λόγον τῆς γυναικὸς μαρτυρούσης· Ὅτι εἶπέ μοι πάντα τὰ ὅσα ἐποίησα. Ὡς οὖν ἦλθον πρὸς αὐτὸν οἱ Σαμαρεῖται, ἡρώτων αὐτὸν μείναι παρ' αὐτοῖς· καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ δύο ἡμέρας· Καὶ πολλῶ πλείους ἐπίστευσαν διὰ τὸν λόγον αὐτοῦ τῇ τε γυναικὶ ἔλεγον. Ὅτι οὐκέτι διὰ τὴν σὴν λαλιὰν πιστεύομεν· αὐτοὶ γὰρ ἀκηκόαμεν καὶ οἶδαμεν ὅτι οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, ὁ Χριστός.

Ἑξήγησις δυσκόλων λέξεων

Ἵσσι ἔκτη=περίπου δώδεκα μεσημέρι.—ἀπεληλύθεισαν=εἶχαν πάει.—σὺ συγχρῶνται=δὲν ἔχουν σχέση.—εἰ ἤδη=ἂν ἐγνώριζες.—σὺ ἂν ἤτησας αὐτὸν=ἐσὺ θὰ ζητοῦσες ἀπ' αὐτόν.—ἄντλημα=κουβᾶς.—ἄλλομένου=ποῦ θὰ βγάζῃ.—βρῶσις=φαγητόν.—βρῶμα=τροφή.—ἐπάρατε=σηκώσατε.—ἡρώτων=παρακαλοῦσαν.

Ἑξήγησις τοῦ Εὐαγγελίου

Ἐκεῖνον τὸν καιρὸ ἐρχεται ὁ Ἰησοῦς σὲ μιὰ πόλιν τῆς Σαμαρείας, ποῦ λεγόταν Σιχάρ, κοντὰ στὸν τόπο ποῦ εἶχε δώσει ὁ Ἰακώβ στὸν υἱό του Ἰωσήφ. Ἦταν δὲ ἐκεῖ ἡ βρύση τοῦ Ἰακώβ. Ὁ Ἰησοῦς ἐπειδὴ ἦταν κουρασμένος ἀπὸ τὸ δρόμο κάθισε κοντὰ στὴν πηγὴ· ἡ ὥρα ἦταν περίπου δώδεκα μεσημέρι. Ἐκεῖνη τὴν ὥρα ἦλθε ἀπὸ τῆς Σαμάρειας μιὰ γυναίκα γιὰ νὰ πάρῃ νερό. Λέγει σ' αὐτὴν ὁ Ἰησοῦς· Δώσε μου νὰ πιῶ. Οἱ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ εἶχαν πάει στὴν πόλιν γιὰ ν' ἀγοράσουν τροφίμα. Τότε ἡ Σαμαρεῖτις λέγει σ' αὐτόν· Πῶς ἐσύ, ποῦ εἶσαι Ἰουδαῖος, ζητᾷς νὰ πιῇς ἀπὸ ἐμέ, ποῦ εἶμαι Σαμαρεῖτις; Γιατὶ οἱ Ἰουδαῖοι δὲν ἔχουν σχέση μὲ τοὺς Σαμαρεῖτες. Ὁ Ἰησοῦς ἀποκρίθηκε καὶ τῆς εἶπε· Ἐάν ἐγνώριζες τὸ δῶρον τοῦ Θεοῦ καὶ ποιὸς εἶναι αὐτός ποῦ σοῦ λέει, δώσε μου νὰ πιῶ, σὺ θὰ ζητοῦσες ἀπ' αὐτόν καὶ θὰ σοῦ ἔδινε νερὸ ζωντανό. Ἡ γυναίκα τοῦ λέγει· Κύριε, οὔτε κουβᾶ ἔχεις καὶ τὸ πηγάδι εἶναι βαθύ· ἀπὸ ποῦ λοιπὸν ἔχεις τὸ ζωντανὸ νερό; Μήπως ἐσὺ εἶσαι μεγαλύτερος ἀπὸ τὸν πατέρα μας τὸν Ἰακώβ, ὁ ὁποῖος ἔδωκε σὲ μᾶς τὸ πηγάδι καὶ ἐκεῖνος ἔπινε ἀπ' αὐτὸ καὶ οἱ υἱοὶ του καὶ τὰ ζῶα του; Ἀποκρίθηκε ὁ Ἰησοῦς καὶ τῆς εἶπε· Ὅποιος πίνει ἀπὸ τὸ νερὸ αὐτὸ θὰ διψᾷ πάλι· ὁποῖος ὅμως ἤθελε πιῇ ἀπὸ τὸ νερὸ ἀπὸ τὸ ὁποῖο θὰ τοῦ δώσω ἐγώ, δὲν θὰ διψᾷ ποτέ· ἀλλὰ τὸ νερὸ ποῦ θὰ τοῦ δώσω θὰ γίνῃ μέσα του πηγὴ, ποῦ θὰ βγάνῃ νερὸ γιὰ τὴν αἰώνια ζωὴ. Λέγει τότε

σ' αὐτὸν ἢ γυναῖκα· Κύριε, δώσε μου αὐτὸ τὸ νερό, γιὰ νὰ μὴ διψῶ καὶ νὰ μὴν ἔρχωμαι ἐδῶ νὰ παίρνω. Λέγει σ' αὐτὴν ὁ Ἰησοῦς· Πήγαινε, φώναξε τὸν ἄνδρα σου, καὶ ἔλα ἐδῶ. Ἀποκρίθηκε ἡ γυναῖκα καὶ εἶπε· Δὲν ἔχω ἄνδρα. Λέγει σ' αὐτὴν ὁ Ἰησοῦς· Καλὰ εἶπες, πὼς δὲν ἔχεις ἄνδρα· γιατί πέντε ἄνδρες εἶχες καὶ αὐτὸν ποὺ ἔχεις τώρα δὲν εἶναι ἄνδρας σου. Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, λέγει σ' αὐτὸν ἡ γυναῖκα· Κύριε, βλέπω ὅτι εἶσαι προφήτης. Οἱ πατέρες μας στὸ βουνὸ αὐτὸ προσκύνησαν τὸ Θεὸ καὶ σεῖς λέτε ὅτι στὰ Ἱεροσόλυμα εἶναι ὁ τόπος ὅπου πρέπει νὰ προσκυνοῦμε. Λέγει σ' αὐτὴν ὁ Ἰησοῦς· Γυναίκα, πιστευσέ με ὅτι ἔρχεται ἡ ὥρα, ὁπότε οὔτε στὸ βουνὸ αὐτό, οὔτε στὰ Ἱεροσόλυμα, θὰ προσκυνήσετε τὸ Θεό. Σεῖς προσκυνεῖτε ἐκεῖνο ποὺ δὲν ξέρετε· ἐμεῖς προσκυνοῦμε ἐκεῖνο ποὺ ξέρομε· γιατί ἡ σωτηρία ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους φάνηκε. Ἄλλ' ἔρχεται ὥρα, καὶ εἶναι τώρα, ὁπότε οἱ πραγματικοὶ προσκυνητὲς θὰ προσκυνήσουν τὸ Θεό, ἀληθινὰ καὶ πνευματικά. Γιατί καὶ ὁ Θεὸς τέτοιους θέλει, τοὺς πιστεύοντας σ' αὐτόν. Ὁ Θεὸς εἶναι πνεῦμα καὶ οἱ πιστεύαντες σ' αὐτόν πρέπει νὰ τὸν προσκυνοῦν πνευματικά καὶ ἀληθινὰ. Λέγει σ' αὐτόν ἡ γυναῖκα· Ξέρω ὅτι ἔρχεται ὁ Μεσσίας, ὁ λεγόμενος Χριστός· ὅταν θὰ ἔλθῃ ἐκεῖνος, θὰ μᾶς τὰ πῇ ὅλα. Λέγει σ' αὐτὴν ὁ Ἰησοῦς· Ἐγὼ εἶμαι, ποὺ λαλῶ μαζί σου. Στὸ μεταξύ ἦλθαν οἱ μαθηταὶ τοῦ καὶ θαύμασαν ποὺ μιλεῖ μὲ γυναῖκα. Κανεῖς ὅμως δὲν εἶπε· Τί ζητεῖς ἢ γιατί μιλεῖς μ' αὐτὴν. Τότε ἀφῆκε τὴ στάμνα τῆς ἡ γυναῖκα καὶ πῆγε στὴν πόλιν· καὶ λέει στοὺς ἀνθρώπους. Ἐλᾶτε νὰ ἰδῆτε ἕναν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος μοῦ εἶπεν ὅλα ὅσα ἔκαμα· μήπως αὐτὸς εἶναι ὁ Χριστός; Τότε βγῆκαν οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τὴν πόλιν καὶ πήγαιναν σ' αὐτόν. Στὸ μεταξύ παρακαλοῦσαν αὐτόν οἱ μαθηταὶ τοῦ λέγοντας· Δάσκαλε, φάγε. Ὁ Ἰησοῦς, ὅμως εἶπε σ' αὐτούς· Ἐγὼ φαγητὸ ἔχω νὰ φάω τὸ ὅποιο σεῖς δὲν ξέρετε. Τότε οἱ μαθηταὶ ἔλεγαν μεταξύ τους· Μήπως ἔφερε σ' αὐτόν κανέναν νὰ φάγῃ; Λέγει τότε σ' αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς· Δικὴ μου τροφή εἶναι νὰ κάνω τὸ θέλημα ἐκείνου ποὺ μ' ἔστειλε καὶ νὰ τελειώσω τὸ ἔργο του. Σεῖς δὲν λέτε ὅτι ἔχουν περάσει 4 μῆνες καὶ τώρα θ' ἀρχίσῃ ὁ θερισμός; Σᾶς λέγω· νά! σηκώσετε τὰ μάτια σας καὶ κοιτάξτε τὰ χωράφια, ποὺ εἶναι πλέον ἔτοιμα γιὰ θερισμό. Κι ἐκεῖνος ποὺ θερίζει παίρνει μισθὸ καὶ μαζεύει τὸν καρπὸ γιὰ τὴν αἰώνια

ζωή, για να ἔχη χαρά καὶ ἐκεῖνος, ποὺ σπέρνει κι ἐκεῖνος ποὺ
θερίζει. Σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα ὁ λόγος εἶναι ἀληθινός, γιατί ἄλ-
λος εἶναι ὁ σπείρων καὶ ἄλλος ὁ θερίζων. Ἐγὼ σὰς ἔστειλα νὰ
θερίσετε ἐκεῖνο γιὰ τὸ ὁποῖο δὲν ἔχετε κοπιάσει. Ἄλλοι ἔχουν
κοπιάσει καὶ σεῖς μῆκατε στοὺς κόπους τους. Ἀπὸ τὴν πόλιν
ἐκεῖνη τότε πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Σαμαρεῖτες πίστευσαν σ' αὐτὸν
ἀπὸ τὰ λόγια τῆς γυναίκας, ποὺ βεβαίωνε, ὅτι «μοῦ τὰ εἶπε
ὅλα ὅσα ἔκαμα». Ὅταν δὲ ἦλθαν σ' αὐτὸν οἱ Σαμαρεῖτες τὸν
παρακαλοῦσαν νὰ μείνῃ κοντὰ τους καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ δυὸ ἡμέ-
ρες. Καὶ πολὺ περισσότεροι πίστευσαν γιὰ τὰ λόγια τοῦ Ἰησοῦ
καὶ ἔλεγαν στὴ γυναῖκα· Ὅτι δὲν πιστεύομε πλέον γιὰ τὰ λό-
για σου, γιατί οἱ ἴδιοι ἀκούσαμε καὶ καταλάβαμε ὅτι αὐτὸς
εἶναι ἀληθινὰ ὁ Σωτὴρας τοῦ κόσμου, ὁ Χριστὸς.

Διδασκαλία

Πηγαίνοντας ὁ Ἰησοῦς μὲ τοὺς μαθητὰς του ἀπὸ τὴν Ἰουδαία στὴ
Γαλιλαία πέρασε ἀπὸ τὴ Σαμάρεια. Ἐκεῖ σ' ἓνα χωριὸ κοντὰ ἦταν
ἓνα πηγάδι. Ἦταν μεσημέρι καὶ στάθηκε νὰ ξεκουρασθῇ. Οἱ μαθηταὶ
του πῆγαν στὸ χωριὸ ν' ἀγοράσουν τρόφιμα γιὰ νὰ φᾶνε. Ἐκεῖνη τὴ
στιγμὴ ἔρχεται στὸ πηγάδι γιὰ νὰ πάρῃ νερὸ μιὰ Σαμαρεῖτιδα. Ὁ
Χριστὸς σὰν παντογνώστης κατάλαβε ἀμέσως ὅτι ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἦταν
ἀμαρτωλή. Ἐπρεπε νὰ τὴ βοηθήσῃ νὰ γίνῃ καλὴ γυναῖκα, νὰ ἔλθῃ
στὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτὸ ἀρχισε μαζί της συζήτηση ζητώντας
πρῶτα-πρῶτα νερό, γιὰ νὰ πῇ. Μὲ τὴ συζήτηση καὶ γιὰ νὰ τῆς δείξῃ
ὅτι αὐτὸς εἶναι Θεός, τῆς λέγει ὅτι ἔκαμε στὴ ζωὴ της. Γιὰ νὰ τῆς
δείξῃ ὅτι ξέρεي τίς ἀμαρτίες της, τῆς λέει· Πήγαινε νὰ φωνάξῃς τὸν ἄν-
δρα σου. Ἡ γυναῖκα ταράχθηκε. Πῶς νὰ πῇ τὴν ἀμαρτίαν της; Πῶς νὰ
πῇ ὅτι ἔχει τόσες ἀμαρτίες; Πῶς νὰ πῇ σ' ἓναν ξένο καὶ μάλιστα
Ἰουδαῖο ὅτι ἔχει κυλισθῇ στὴ λάσπη τῆς ἀμαρτίας; Καὶ ὅμως δὲν δι-
στάζει νὰ πῇ τὴν ἀλήθειαν. Δὲν ἔχω ἄνδρα, λέει. Ὁ Ἰησοῦς, βλέποντας
τὴν εἰλικρίνειάν της, τὴ συμβουλεύει, τὴ διδάσκει, τῆς λέει ποίος εἶναι
ὁ ἀληθινὸς Θεὸς καὶ πῶς πρέπει νὰ τὸν λατρεύωμε. Πρέπει, λέει, νὰ
προσκυνῶμε τὸ Θεὸ μὲ τὴν καρδιά μας, νὰ ἔχωμε σ' αὐτὸν πίστη
ἀληθινή. Ὁ Θεὸς σὰν Πνεῦμα λατρεύεται παντοῦ. Ὁ Θεὸς ἔκαμε τὴ
γῆ ὅλη ἐκκλησίαν δική του. Ἀπὸ παντοῦ μπορεῖ νὰ λατρεύεται, ἀρκεῖ
ἡ λατρεῖα νὰ εἶναι ἀληθινή. Ἡ Σαμαρεῖτις πίστευσε στὸ Χριστό,
ἔγινε καλὴ γυναῖκα, ἄγια. Μετάνοιωσε γιὰ τίς ἀμαρτίες της μὲ ὅλη
τὴν ψυχὴ της. Δὲν ξανάπεσε πιά στὴν ἀμαρτίαν. Ξέρετε, παιδιὰ, ποιά
εἶναι ἡ Σαμαρεῖτιδα; Εἶναι ἡ Ἀγία Φωτεινὴ, ποὺ γιορτάζεται αὐτὴ
τὴν ἡμέραν. Νά, ἡ ἀνταμοιβὴ τῆς ἀληθινῆς μετανοίας.

Συμπέρασμα

Ὁ Χριστὸς ἦλθε στὸν κόσμον γιὰ νὰ σώσῃ τοὺς ἀμαρτωλοὺς. Γι'
αὐτὸ συγχωρεῖ κάθε ἀμαρτωλόν, ὅταν πραγματικὰ μετανοήσῃ. Μπο-

ροῦμε νὰ παρακαλοῦμε τὸ Θεὸ καὶ νὰ κάνωμε τὴν προσευχή μας ὅπουδῆποτε, γιατί ὁ Θεὸς εἶναι πανταχοῦ παρὼν. Ἡ ἀλγθινὴ μετάνοια φέρνει στὸν ἄνθρωπο τὴ σωτηρία, τὴν ἀγιωσύνη. Παράδειγμα ἡ Ἁγία Φωτεινὴ.

Ἔργασίες

Κοίταξε τὸ χάρτη τῆς Παλαιστίνης καὶ δεῖξε τὸ δρόμο πὺν ἔκαμε ὁ Χριστὸς. Ποιά διαφορὰ εἶχαν οἱ Ἰουδαῖοι μὲ τοὺς Σαμαρεῖτες;

Τί ἐννοοῦσε ὁ Χριστὸς μὲ τὸ ζῶν ὕδωρ;

Ποιά ἦταν ἡ τροφὴ τοῦ Χριστοῦ καὶ γιατί;

Ποιούς ἐννοεῖ ὁ Χριστὸς ὡς σπείροντας καὶ ποιούς ὡς θερίζοντας;

Χαρακτήρισε τὴ γυναῖκα αὐτῇ.

Νὰ βρῇς περιστατικὰ ἀπὸ τὰ μαθήματά σου ἢ ἀπὸ ἄλλα βιβλία, πὺν νὰ παρουσιάσθηκε ἄνθρωπος σὰν τὴ Σαμαρεῖτιδα.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ

(Ἰωάννου θ'. 1—38)

Κείμενο

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ παράγων ὁ Ἰησοῦς εἶδεν ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς. Καὶ ἠρώτησαν αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ λέγοντες· Ραββί, τίς ἡμαρτεν, οὗτος ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῇ; Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς· Οὔτε οὗτος ἡμαρτεν, οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ. Ἐμε δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ πέμψαντός με, ἕως ἡμέρα ἐστίν· ἔρχεται νύξ, ὅτε οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι. Ὅταν ἐν τῷ κόσμῳ, ᾧ, φῶς εἰμι τοῦ κόσμου. Ταῦτα εἰπὼν, ἔπτυσσε χαμαὶ καὶ ἐποίησε πηλὸν ἐκ τοῦ πτύσματος καὶ ἐπέχρισε τὸν πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ τυφλοῦ. Καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ὑπαγε, νῖψαι εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωὰμ (ὃ ἐρμηνεύεται, ἀπεσταλμένος). Ἀπῆλθεν οὖν καὶ ἐνίψατο καὶ ἤλθε βλέπων. Οἱ οὖν γείτονες καὶ οἱ θεωροῦντες αὐτὸν τὸ πρότερον ὅτι τυφλὸς ἦν, ἔλεγον· Ὅτι οὗτός ἐστιν. Ἄλλοι δέ· ὅτι ὅμοιος αὐτῷ ἐστιν. Ἐκεῖνος ἔλεγεν· Ὅτι ἐγὼ εἰμι. Ἐλεγον οὖν αὐτῷ· Πῶς ἀνέωχθησάν σοι οἱ ὀφθαλμοί; Ἀπεκρίθη ἐκεῖνος καὶ εἶπεν· Ἄνθρωπος, λεγόμενος Ἰησοῦς, πηλὸν ἐποίησε καὶ ἐπέχρισέ μου τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εἶπέ μοι· Ὑπαγε εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωὰμ καὶ νῖψαι. Ἀπελθὼν δὲ καὶ νιψάμενος ἀνέβλεψα. Εἶπον οὖν αὐτῷ. Ποῦ ἐστιν ἐκεῖνος; Λέγει· Οὐκ

οἶδα. Ἀγουσιν αὐτὸν πρὸς τοὺς Φαρισαίους, τὸν ποτε τυφλόν. Ἦν δὲ Σάββατον, ὅτε τὸν πηλὸν ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἀνέωξεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς. Πάλιν οὖν ἡρώτων αὐτὸν οἱ Φαρισαῖοι πῶς ἀνέβλεψεν. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Πηλὸν ἐπέθηκέ μου ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ἐνιψάμην καὶ βλέπω. Ἐλεγον οὖν ἐκ τῶν Φαρισαίων τινές· Οὗτος ὁ ἄνθρωπος οὐκ ἔστι παρὰ τοῦ Θεοῦ, ὅτι Σάββατον οὐ τηρεῖ. Ἄλλοι ἔλεγον· Πῶς δύναται ἄνθρωπος ἁμαρτωλὸς τοιαῦτα σημεῖα ποιεῖν; Καὶ σχίσμα ἦν ἐν αὐτοῖς· Λέγουσι τῷ τυφλῷ πάλιν· Σὺ τί λέγεις περὶ αὐτοῦ, ὅτι ἡνοιξέ σου τοὺς ὀφθαλμούς; Ὁ δὲ εἶπεν· Ὅτι προφήτης ἐστίν. Οὐκ ἐπίστευσαν οὖν Ἰουδαῖοι περὶ αὐτοῦ ὅτι τυφλὸς ἦν καὶ ἀνέβλεψεν, ἕως ὅτου ἐφώνησαν τοὺς γονεῖς αὐτοῦ τοῦ ἀναβλέψαντος. Καὶ ἠρώτησαν αὐτούς, λέγοντες, Οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς ὑμῶν, ὃν ὑμεῖς λέγετε, ὅτι τυφλὸς ἐγεννήθη; πῶς οὖν ἄρτι βλέπει; Ἀπεκρίθησαν δὲ αὐτοῖς οἱ γονεῖς αὐτοῦ καὶ εἶπον· Οἶδαμεν ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς ἡμῶν καὶ ὅτι τυφλὸς ἐγεννήθη· πῶς δὲ νῦν βλέπει οὐκ οἶδαμεν· ἢ τις ἡνοιξεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς οὐκ οἶδαμεν· αὐτὸς ἡλικίαν ἔχει, αὐτὸν ἐρωτήσατε· αὐτὸς περὶ αὐτοῦ λαλήσει. Ταῦτα εἶπον οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ὅτι ἐφοβοῦντο τοὺς Ἰουδαίους· ἥδη γὰρ συνετέθειντο οἱ Ἰουδαῖοι, ἵνα, ἐάν τις αὐτὸν ὁμολογήσῃ Χριστόν, ἀποσυνάγωγος γένηται. Διὰ τοῦτο οἱ γονεῖς αὐτοῦ εἶπον· ὅτι ἡλικίαν ἔχει, αὐτὸν ἐρωτήσατε. Ἐφώνησαν οὖν ἐκ δευτέρου τὸν ἄνθρωπον, ὃς ἦν τυφλός, καὶ εἶπον αὐτῷ· Δὸς δόξαν τῷ Θεῷ· ἡμεῖς οἶδαμεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἁμαρτωλὸς ἐστίν. Ἀπεκρίθη οὖν ἐκεῖνος καὶ εἶπεν· Εἰ ἁμαρτωλός ἐστιν οὐκ οἶδα· ἔν οἶδα, ὅτι τυφλὸς ὦν ἄρτι βλέπω. Εἶπον δὲ αὐτῷ πάλιν· Τί ἐποίησέ σοι; πῶς ἡνοιξέ σου τοὺς ὀφθαλμούς; Ἀπεκρίθη αὐτοῖς· Εἶπον ὑμῖν ἥδη καὶ οὐκ ἠκούσατε· τί πάλιν θέλετε ἀκοῦειν; μὴ καὶ ἡμεῖς θέλετε αὐτοῦ μαθηταὶ γενέσθαι; Ἐλοιδόρησαν οὖν αὐτὸν καὶ εἶπον· Σὺ εἰ μαθητὴς ἐκείνου· ἡμεῖς δὲ τοῦ Μωσέως ἐσμὲν μαθηταί. Ἡμεῖς οἶδαμεν ὅτι Μωσῆς ἐλάλησεν ὁ Θεός, τοῦτον δὲ οὐκ οἶδαμεν πόθεν ἐστίν. Ἀπεκρίθη ὁ ἄνθρωπος καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Ἐν γὰρ τούτῳ θαυμαστόν ἐστιν, ὅτι ὑμεῖς οὐκ οἴδατε πόθεν ἐστί, καὶ ἀνέωξέ μου τοὺς ὀφθαλμούς· οἶδαμεν δὲ ὅτι ἁμαρτωλῶν ὁ Θεὸς οὐκ ἀκούει· ἀλλ' ἐάν τις θεοσεβῆς ᾗ καὶ τὸ θέλημα αὐτοῦ ποιῇ, τούτου ἀκούει. Ἐκ τοῦ αἰῶνος οὐκ ἠκούσθη ὅτι ἡνοιξέ τις ὀφθαλμούς τυφλοῦ γεγεννημένου. Εἰ μὴ

ἦν οὗτος παρὰ Θεοῦ, οὐκ ἠδύνατο ποιεῖν οὐδέν. Ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπον αὐτῷ· Ἐν ἀμαρτίαις σὺ ἐγεννήθης ὁλος, καὶ σὺ διδάσκεις ἡμᾶς ; Καὶ ἐξέβαλον αὐτὸν ἔξω. Ἦκουσεν ὁ Ἰησοῦς ὅτι ἐξέβαλον αὐτὸν ἔξω καὶ εὐρών αὐτόν, εἶπεν αὐτῷ· Σὺ πιστεύεις εἰς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ ; Ἀπεκρίθη ἐκεῖνος καὶ εἶπε· Τίς ἐστι, Κύριε, ἵνα πιστεύσω εἰς αὐτόν ; Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Καὶ ἑώρακας αὐτόν, καὶ ὁ λαλῶν μετὰ σοῦ ἐκεῖνός ἐστιν, Ὁ δὲ ἔφη· Πιστεύω, Κύριε· καὶ προσεκύνησεν αὐτῷ.

Ἑξήγησις δυσκόλων λέξεων

Παράγων=διαβαίνοντας.—**ὅταν** ὡ=ὅταν εἶμαι.—**προσαιτῶν**=ζητώντας ἐλεημοσύνη.—**οὐκ οἶδα**=δὲν γνωρίζω.—**σημεῖα**=θαύματα.—**σχίσμα**=διχόνοια.—**ἄρτι**=τώρα.—**συνετέθειντο**=εἶχαν συμφωνήσει.—**ἀποσυνάγωγος**=ν' ἀποβληθῇ ἀπὸ τῆ συναγωγῇ.—**ἐλοιδόρησαν**=περιφρόνησαν.—**ἑώρακας**=ἔχεις ἰδῇ.—**ἔφη**=εἶπε.

Ἑξήγησις τοῦ Εὐαγγελίου

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ περνώντας ὁ Ἰησοῦς εἶδεν ἕναν ἄνθρωπον τυφλὸ ἀπὸ τῆ γέννησός του καὶ ρώτησαν οἱ μαθηταὶ του λέγοντας· Δάσκαλε, ποιὸς ἀμάρτησε, αὐτὸς ἢ οἱ γονεῖς του γιὰ νὰ γεννηθῇ τυφλός ; Ὁ Ἰησοῦς ἀποκρίθηκε· Οὔτε αὐτὸς ἀμάρτησε οὔτε οἱ γονεῖς του. Ἀλλὰ γιὰ νὰ φανερωθοῦν τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ μ' αὐτόν. Ἐγὼ πρέπει νὰ κάνω τὰ ἔργα ἐκείνου, ποῦ μ' ἔστειλε στὸν κόσμον, δηλαδὴ τοῦ Θεοῦ, ἕως ὅτου εἶμαι σ' αὐτόν τὸν κόσμον. Θὰ ἔλθῃ νύκτα, ὅταν δηλαδὴ θὰ φύγω, τότε κανεὶς δὲν θὰ μπορῇ νὰ ἐργασθῇ. Ὅταν εἶμαι στὸν κόσμον, εἶμαι τὸ φῶς τοῦ κόσμου. Ἀφ' οὗ εἶπεν αὐτά, ἔφτυσε χάμω καὶ ἔκαμε λάσπη μὲ τὸ φτύσιμο καὶ ἔχρισε μὲ τὴ λάσπη τὰ μάτια τοῦ τυφλοῦ καὶ τοῦ εἶπε· Πήγαινε νίψου στὴ δεξαμενὴ τοῦ Σιλωάμ, ποῦ ἐξηγεῖται ἀπεσταλμένος. Ὁ τυφλὸς πήγε, νίφτηκε καὶ γύρισε βλέποντας. Οἱ γείτονες τότε καὶ οἱ βλέποντες αὐτόν προτιήτερα τυφλὸν ἔλεγαν· Δὲν εἶναι αὐτὸς ποῦ καθόταν καὶ ζητοῦσε ἐλεημοσύνη ; Ἄλλοι ἔλεγαν ὅτι αὐτὸς εἶναι, ἄλλοι δὲ ὅτι ἄλλος ποῦ τοῦ μοιάζει εἶναι· ἐκεῖνος ἔλεγεν ὅτι ἐγὼ εἶμαι· ἔλεγαν τότε σ' αὐτόν· Πῶς ἀνοίχτηκαν τὰ μάτια σου ; Ἐκεῖνος ἀποκρίθηκε καὶ εἶπεν· Ἐνὰς ἄνθρωπος, ποῦ λεγόταν Ἰησοῦς. ἔκαμε λάσπη καὶ ἔχρισε τὰ μάτια μου καὶ μοῦ εἶπε· Πήγαινε στὴν κόλυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ καὶ νίψου. Ἐγὼ πήγα καὶ ἀφοῦ νίφτηκα, εἶδα· εἶπαν τότε σ' αὐτόν· Ποῦ εἶναι ἐκεῖ-

νος; Δὲν ξέρω, τοὺς λᾶει. Φέρνουν αὐτὸν στοὺς Φαρισαίους, αὐτόν, ποὺ ἄλλοτε ἦταν τυφλός· ἦταν δὲ Σάββατον, ὅταν ἔκαμεν ὁ Ἰησοῦς τὴ λάσπη καὶ τοῦ ἄνοιξε τὰ μάτια. Τότε πάλι τὸν ρώτησαν οἱ Φαρισαῖοι πῶς εἶδεν; Ἐκεῖνος δὲ τοὺς εἶπε· Μοῦ ἔβαλε στὰ μάτια λάσπη, νίφθηκα καὶ βλέπω. Ἔλε-
γαν τότε μερικοὶ ἀπὸ τοὺς Φαρισαίους. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι ἀπὸ τὸ Θεό, γιατί δὲν κρατάει τὸ Σάββατο· ἄλλοι ἔλε-
γαν· Πῶς μπορεῖ ἄνθρωπος ἁμαρτωλὸς τέτοια θαύματα νὰ κάνῃ; Καὶ διχόνοια εἶχαν μεταξύ τους· λένε πάλι στὸν τυφλό· Σὺ τί λὲς γι' αὐτόν ποὺ σοῦ ἄνοιξε τὰ μάτια; Ἐκεῖνος εἶπεν· ὅτι εἶναι προφήτης. Οἱ Ἰουδαῖοι δὲν πίστευαν ὅτι ἦταν τυφλὸς καὶ ἀνέβλεψε, ἕως ὅτου φώναξαν τοὺς γονεῖς του καὶ τοὺς ρώτησαν λέγοντας· Αὐτὸς εἶναι ὁ υἱὸς σας, ποὺ λέτε σεῖς ὅτι γεννήθηκε τυφλός· πῶς τώρα βλέπει; Οἱ γονεῖς του ἀποκρίθη-
καν καὶ εἶπαν· Ξέρομε ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ υἱὸς μας καὶ ὅτι γεν-
νήθηκε τυφλός· πῶς τώρα βλέπει δὲν ξέρομε, ἢ ποιὸς τοῦ ἄνοιξε τὰ μάτια ἡμεῖς δὲν ξέρομε· αὐτὸς εἶναι μέγας, ρωτή-
στε τον, αὐτὸς θὰ σᾶς πῇ γιὰ τὸν ἑαυτό του. Αὐτὰ τὰ εἶπαν οἱ γονεῖς του, γιατί φοβόνταν τοὺς Ἰουδαίους. Γιατί εἶχαν πλεόν συμφωνήσει οἱ Ἰουδαῖοι ὅτι ἔάν κανεῖς πιστεύσῃ στὸ Χριστὸ νὰ διωχθῇ ἀπὸ τὴ συναγωγή. Γι' αὐτὸ οἱ γονεῖς του εἶπαν ὅτι αὐτὸς ἔχει ἡλικία καὶ ρωτήστε τον. Οἱ Φαρισαῖοι τότε φώνα-
ξαν γιὰ δεύτερη φορὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἦταν τυφλὸς καὶ τοῦ εἶπαν· Δόξασε τὸ Θεό· ἡμεῖς ξέρομε ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ἁμαρτωλός· Ἐκεῖνος τότε ἀποκρίθηκε καὶ εἶπε· Ἐάν εἶναι ἁμαρτωλός δὲν ξέρω· ἕνα ξέρω, ὅτι ἤμουν τυφλός καὶ τώρα βλέπω. Εἶπαν δὲ σ' αὐτὰ πάλι. Τί σοῦ ἔκαμε; Πῶς σοῦ ἄνοιξε τὰ μάτια; Τοὺς ἀποκρίθηκε· Σᾶς εἶπα καὶ δὲν ἀκού-
σατε· γιατί θέλετε πάλι ν' ἀκούσετε; μήπως θέλετε καὶ σεῖς νὰ γίνετε μαθηταὶ του; Ἐκεῖνοι τὸν περιφρόνησαν καὶ τοῦ εἶπαν· Ἐσὺ εἶσαι μαθητὴς του· ἡμεῖς εἴμεθα μαθηταὶ τοῦ Μωυσῆ· ἡμεῖς ξέρομε ὅτι στὸ Μωυσῆ μίλησε ὁ Θεός. Αὐτὸς δὲν ξέρομε ἀπὸ ποῦ εἶναι. Ὁ τυφλὸς τότε ἀποκρίθηκε καὶ τοὺς εἶπε· Αὐτὸ εἶναι ἄξιο θαυμασμοῦ ὅτι σεῖς δὲν ξέρετε ἀπὸ ποῦ εἶναι, καὶ μένα μοῦ ἄνοιξε τὰ μάτια· ξέρομε δὲ ὅτι ὁ Θεὸς ἁμαρτωλοὺς ἀνθρώπους δὲν ἀκούει· Ἀλλ' ἔάν εἶναι ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ καὶ κάνει τὸ θέλημά του, αὐτὸν ἀκούει. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ κόσμου δὲν ἀκούσθηκε ὅτι ἄνοιξε κανεῖς τὰ μάτια

τυφλοῦ ἀπὸ τῆ γέννησίν του· ἐάν δὲν ἦταν αὐτὸς ἀπὸ τὸ Θεό, δὲν μποροῦσε νὰ κάνῃ τίποτα. Οἱ Φαρισαῖοι τότε ἀποκρίθηκαν καὶ τοῦ εἶπαν. Σὺ γεννήθηκες βουτηγμένος στὶς ἁμαρτίες καὶ ἐσὺ διδάσκεις ἑμᾶς; καὶ τὸν ἔβγαλαν ἔξω. Ἦκουσε ὁ Ἰησοῦς ὅτι τὸν ἔβγαλαν ἔξω καὶ ὅταν τὸν βρῆκε τοῦ εἶπε· Ἐσὺ πιστεύεις στὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ; Ἐκεῖνος ἀποκρίθηκε καὶ εἶπε· Καὶ ποῖος εἶναι, Κύριε, γιὰ νὰ πιστεύσω σ' αὐτόν; Εἶπε δὲ σ' αὐτόν ὁ Ἰησοῦς· Καὶ τὸν ἔχεις ἰδῆ καὶ ἐκεῖνος ποῦ μιλεῖ μαζί σου εἶναι. Ἐκεῖνος τότε εἶπε· Πιστεύω, Κύριε· καὶ τὸν προσκύνησε.

Συμπέρασμα

Νὰ καὶ ἄλλο θαῦμα τοῦ Χριστοῦ καμωμένο μὲ ἄλλο τρόπο. Γιατρεῦει ἓνα τυφλὸ ἀπὸ τῆ γέννησίν του, ἀλείφοντας τὰ μάτια του μὲ λάσπη. Δυστυχισμένε τυφλὲ· Ἦλθες στὸν κόσμον χωρὶς μάτια. Αἰώνιο σκοτάδι ἔχεις μπροστά σου. Ἀπλώνεις τὸ χέρι σου γυρεύοντας ἑλεημοσύνη, χωρὶς νὰ βλέπης ποῖος σὲ ἔλεει. Μεγάλωσες, ἐγίνες ἄνδρας καὶ εἶσαι ἀκόμη τυφλός. Δὲν μπορεῖς νὰ γιατρευθῇς. Μὴ στενοχωρεῖσαι ὅμως. Ὁ Θεὸς θὰ σὲ λυπηθῇ καὶ θὰ σὲ γιατρέψῃ. Καὶ ἔτσι καὶ ἔγινε. Περνώντας ἀπὸ κοντά του ὁ Χριστὸς τὸν λυπήθηκε καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ φῶς του. Ὁ κόσμος θαυμάζει γιὰ τὸ θαῦμα αὐτό. Οἱ γονεῖς τοῦ τυφλοῦ ἔχουν μεγάλη χαρά, ποῦ βλέπουν τὸ παιδί τους νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ σκοτάδι καὶ νὰ ἔλθῃ στὸ φῶς. Ὁ ἴδιος ὁ τυφλὸς πηδάει ἀπὸ τῆ χαρά του. Δὲν εἶναι μικρὸ πρᾶγμα αὐτὸ ποῦ τοῦ ἔκαμε ὁ Χριστός. Εἶδε τοὺς γονεῖς του, εἶδε τοὺς γείτονές του, εἶδε τὸ σπίτι, τὸ χωριό του, τίς ὁμορφιές τῆς φύσης. Ἀγνωστα σ' αὐτόν ἕως τώρα. Καὶ γι' αὐτὸ δὲν διστάζει νὰ πιστεύσῃ στὸ Θεό, ποῦ τοῦ ἔκαμε αὐτὸ τὸ καλὸ. Πιστεύω, Κύριε, φωνάζει καὶ πέφτει στὰ πόδια του νὰ τὸν προσκυνήσῃ.

Ὅλοι γύρω του εἶναι χαρούμενοι. Μόνο οἱ φθονεροὶ Φαρισαῖοι στενοχωροῦνται. Δὲν τοὺς ἀφίνει ὁ φθόνος νὰ χαροῦν καὶ νὰ δοξάσουν τὸ Θεό. Ὁ φθόνος τοὺς καίει τὰ φυλλοκάρδια. Δυστυχισμένοι φθονεροὶ ἄνθρωποι, Φαρισαῖοι!

Ἔργασίες

Γιατί ρώτησαν οἱ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ ἂν φταῖνε οἱ γονεῖς του;

Γιατί στενοχωρήθηκαν οἱ Φαρισαῖοι γιὰ τὸ θαῦμα αὐτό;

Τί ἦταν τὸ Σάββατο γιὰ τοὺς Ἰουδαίους;

Γιατί ἡ τύφλωσις εἶναι μεγάλο κακὸ στὸν ἄνθρωπο;

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

(Ἰωάννου ιζ'. 1—13)

Κείμενο

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐπάρας ὁ Ἰησοῦς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανὸν εἶπε· Πάτερ, ἐλήλυθεν ἡ ὥρα· δόξασόν σου τὸν Υἱόν, ἵνα καὶ ὁ Υἱός σου δοξάσῃ σε· καθὼς ἔδωκας αὐτῷ ἐξουσίαν πάσης σαρκός, ἵνα πᾶν ὃ δέδωκας αὐτῷ, δώσῃ αὐτοῖς ζωὴν αἰώνιον. Αὕτη δέ ἐστιν ἡ αἰώνιος ζωὴ, ἵνα γινώσκωσί σε, τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεόν, καὶ ὃν ἀπέστειλας Ἰησοῦν Χριστόν. Ἐγὼ σε ἐδόξασα ἐπὶ τῆς γῆς· τὸ ἔργον ἐτελείωσα, ὃ δέδωκάς μοι ἵνα ποιήσω. Καὶ νῦν, δόξασόν με σύ, Πάτερ, παρὰ σεαυτῷ τῇ δόξῃ, ἣ εἶχον πρὸ τοῦ τὸν κόσμον εἶναι παρὰ σοί. Ἐφανέρωσά σου τὸ ὄνομα τοῖς ἀνθρώποις, οὓς δέδωκάς μοι ἐκ τοῦ κόσμου, σοί ἦσαν, καὶ ἐμοὶ αὐτοὺς δέδωκας, καὶ τὸν λόγον σου τετηρήκασι. Νῦν ἔγνωκαν ὅτι πάντα ὅσα δέδωκάς μοι παρὰ σοῦ ἐστίν· ὅτι τὰ ρήματα ἃ δέδωκάς μοι δέδωκα αὐτοῖς· καὶ αὐτοὶ ἔλαβον καὶ ἔγνωσαν ἀληθῶς, ὅτι παρὰ σοῦ ἐξηλθον καὶ ἐπίστευσαν ὅτι σύ με ἀπέστειλας. Ἐγὼ περὶ αὐτῶν ἐρωτῶ· οὐ περὶ τοῦ κόσμου ἐρωτῶ, ἀλλὰ περὶ ὧν δέδωκάς μοι, ὅτι σοὶ εἰσι. Καὶ τὰ ἐμὰ πάντα σὰ ἐστὶ καὶ τὰ σὰ ἐμὰ· καὶ δεδόξασμαι ἐν αὐτοῖς. Καὶ οὐκ ἔτι εἰμί ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ οὗτοι ἐν τῷ κόσμῳ εἰσὶ, καὶ ἐγὼ πρὸς σέ ἔρχομαι. Πάτερ ἅγιε, τήρησον αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου, οὓς δέδωκάς μοι, ἵνα ᾧσιν ἔν, καθὼς ἡμεῖς. Ὅτε ἤμην μετ' αὐτῶν ἐν τῷ κόσμῳ, ἐγὼ ἐτήρουν αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου· οὓς δέδωκάς μοι ἐφύλαξα, καὶ οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἀπώλετο, εἰμὴ ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας, ἵνα ἡ γραφὴ πληρωθῇ. Νῦν δὲ πρὸς σέ ἔρχομαι καὶ ταῦτα λαλῶ ἐν τῷ κόσμῳ, ἵνα ἔχωσιν τὴν χαρὰν τὴν ἐμὴν πεπληρωμένην ἐν αὐτοῖς.

Ἐξήγηση δυσκόλων λέξεων

Ἡ Κυριακὴ αὕτη λέγεται τῶν Ἀγίων Πατέρων, γιατί ἡ Ἐκκλησία μας ὥρισε τὴν ἡμέραν αὐτὴν νὰ ἐορτάζωνται οἱ 318 Πατέρες τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου. — ἐπάρας = σηκώσας ψηλά. — ἐλήλυθεν = ἔχει ἔλθει. — ἐπὶ πάσης σαρκός = σὲ κάθε ζωντανὸ ἄνθρωπο. — ρήματα = λόγια. — ἐρωτῶ = παρακαλῶ. — ὅτι σοὶ εἰσι = γιατί εἶναι δικοὶ σου. — ἐμὰ = δικά μου. — σὰ = δικά σου. — υἱὸς τῆς ἀπωλείας = ὁ χαμένος ἄνθρωπος, δηλαδὴ ὁ Ἰούδας.

Ἑξήγησι τοῦ Εὐαγγελίου

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ σηκώσας ὁ Ἰησοῦς τὰ μάτια του εἰς τὸν οὐρανὸν εἶπε· Πατέρα, ἔχει ἔλθῃ ἡ ὥρα· δόξασε τὸν υἱόν σου, γιὰ νὰ δοξάσῃ καὶ σὲ ὁ υἱός σου· ὅπως ἔδωκας σ' αὐτὸν ἐξουσίαν σὲ κάθε ἄνθρωπο, ἵνα σὲ κάθε τι ποῦ ἔχεις δώσῃ σ' αὐτόν, δώσῃ σ' αὐτοὺς τὴν αἰώνια ζωὴ. Ἡ αἰώνια δὲ ζωὴ εἶναι αὕτη· Νὰ γνωρίσουν καλὰ ἐσὲ τὸν μόνον ἀληθινὸ Θεὸ καὶ ἐκεῖνον ποῦ ἔστειλες, τὸν Ἰησοῦν Χριστό. Ἐγὼ σὲ δόξασα στὴ γῇ, τὸ ἔργο, ποῦ μοῦ ἔδωκες νὰ κάμω, τὸ ἐτελείωσα· καὶ τώρα σύ, πατέρα, δόξασέ με στὴ δόξα κοντὰ σου, ὅπως ἤμουν καὶ πρὶν γίνῃ ὁ κόσμος. Ἐφάνέρωσα τὸ ὄνομά σου στοὺς ἀνθρώπους ποῦ μοῦ ἔδωκες ἀπὸ τὸν κόσμος. Δικοὶ σου ἦσαν καὶ σὲ μένα τοὺς ἔδωκες καὶ τοὺς λόγους σου ἐκράτησαν. Τώρα ἐνόησαν ὅτι ὅλα ὅσα μοῦ ἔδωκες εἶναι ἀπὸ σένα. Ὅτι τὰ λόγια ποῦ μοῦ ἔδωκες ἔδωσα σ' αὐτοὺς καὶ αὐτοὶ τὰ πῆραν καὶ κατάλαβαν πραγματικὰ ὅτι ἀπὸ σένα βγῆκα καὶ ἐπίστευσαν ὅτι σύ μὲ ἔστειλες. Ἐγὼ γι' αὐτοὺς παρακαλῶ, ὅχι γιὰ τὸν κόσμος τὸν ἁμαρτωλόν, ἀλλὰ γι' αὐτοὺς ποῦ μοῦ ἔδωκες, γιατί δικοὶ σου εἶναι καὶ ὅλα τὰ δικά μου εἶναι δικά σου καὶ τὰ δικά σου δικά μου καὶ μ' αὐτοὺς θὰ δοξασθῶ. Καὶ τώρα ποῦ δὲν θὰ εἶμαι στὸν κόσμος, καὶ αὐτοὶ θὰ εἶναι στὸν κόσμος, γιατί ἐγὼ ἔρχομαι σὲ σένα, Πατέρα Ἅγιε, φύλαξέ τους νὰ εἶναι πιστοὶ στὸ ὄνομά σου καὶ νὰ εἶναι ἐνωμένοι, ὅπως ἐμεῖς. Ὅταν ἤμουν μαζί τους στὸν κόσμος, ἐγὼ τοὺς φύλαγα πιστοὺς στὸ ὄνομά σου. Αὐτοὺς ποῦ μοῦ ἔδωκες τοὺς φύλαγα καὶ κανέννας ἀπ' αὐτοὺς δὲν χάθηκε παρὰ ὁ υἱός τῆς ἀπωλείας, ὁ Ἰούδας, γιὰ νὰ ἀληθεύσῃ ὅ,τι εἶναι γραμμένο στὴν Ἀγία Γραφή. Τώρα δὲ ποῦ ἔρχομαι σὲ σένα καὶ εἶμαι ἀκόμη στὸν κόσμος σοῦ λέγω αὐτὰ γιὰ νὰ ἔχουν κι' αὐτοὶ μεγάλη χαρὰ, ποῦ θὰ πεισθοῦν ὅτι ὁ Θεὸς τοὺς προστατεύει.

Διδασκαλία

Τὸ Εὐαγγέλιο αὐτὸ εἶναι μιὰ προσευχὴ τοῦ Χριστοῦ, ποῦ ἔκαμε στὸ Θεό, πρὶν σταυρωθῇ. Προσεύχεται στὸ Θεὸ νὰ φυλάξῃ τοὺς μαθητὰς του τώρα, ποῦ θὰ μείνουν μόνοι. Παρακαλεῖ τὸ Θεὸ νὰ τοὺς φυλάξῃ ἀπὸ κάθε κίνδυνο γιὰ νὰ ἀπολαύσουν κι' αὐτοὶ τὸ χάρισμα τῆς αἰώνιας ζωῆς. Ποιὰ δὲ εἶναι ἡ αἰώνια ζωὴ; Τὸ λέγει ὁ ἴδιος ὁ Χριστός. Ζωὴ αἰώνια εἶναι νὰ γνωρίσωμε καλὰ τὸν ἀληθινὸ Θεὸ καὶ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν. Νὰ ἔχωμε πάντα αὐτοὺς μέσα στὴ ψυχὴ μας.

Γιατί όταν τοὺς ἔχουμε πάντα μαζί μας, θ' ἀποφεύγουμε τὶς κακὰς πράξεις καὶ θὰ κάνουμε πάντα καλὰ ἔργα. Αὐτὸ μᾶς λέει ὁ Θεὸς μας. Ὁ Θεὸς μας εἶναι ἡ ἀλήθεια, ἡ δικαιοσύνη, ἡ ἀγαθοεργία, ἡ ἀγάπη, ἡ χαρὰ, ἡ εὐτυχία. Ὅταν ἔχουμε τὸ Θεὸ μέσα μας, θὰ ἔχουμε καὶ ὅλα τὰ καλὰ αὐτά. Ἐτσι θὰ εἴμεθα εὐτυχισμένοι ἐδῶ καὶ στὴν αἰώνια ζωὴ. Καὶ όταν μὲ τὴν προσευχή μας καὶ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ γίνουμε ἄξιοι γιὰ τὴν αἰώνια ζωὴ, τότε μπορούμε νὰ ποῦμε στὸ Θεὸ κί' ἡμεῖς: τὸ ἔργο ποὺ μᾶς ἔδωκες, Θεέ μας, τὸ ἐκπληρώσαμε. Εὐτυχισμένος ὁ ἄνθρωπος ποὺ θὰ μπορῇ νὰ τὸ πῇ αὐτό.

Συμπέρασμα

Πρέπει πρὶν ἀπὸ κάθε ἐργασία μας νὰ κάνουμε τὴν προσευχή μας ἀφοῦ καὶ ὁ Χριστὸς ἔκανε πάντα τὴν προσευχή του. Πρέπει νὰ κάνουμε πάντα καλὰ ἔργα, γιὰ νὰ ἔχουμε κοντὰ μας πάντα τὸ Θεὸ καὶ ν' ἀπολαύσουμε τὴν εὐτυχία καὶ τὴ χαρὰ τῆς αἰώνιας ζωῆς.

Ἔργασίες

Γιατί τὸν Ἰούδα τὸν λέει υἱὸν τῆς ὁπωλείας;
 Τί θέλει νὰ μᾶς δείξῃ ὁ Χριστὸς μὲ τὴν προσευχή αὐτή;
 Πῶς θὰ μπορέσῃ ὁ καθένας σας νὰ ἔχῃ μέσα του τὸ Χριστό;
 Τί πρέπει νὰ κάνουν οἱ γονεῖς γιὰ τὰ παιδιά τους, ἂν κάμουν ὅτι ἔκαμε καὶ ὁ Χριστὸς γιὰ τοὺς μαθητάς του;
 Πές μας ὅ,τι ξέρεις γιὰ τὴν Α' Οἰκουμένην Σύνοδο.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

(Ἰωάννου ζ' 37—53 καὶ η' 12)

Κείμενο

Τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ τῇ μεγάλῃ τῆς ἑορτῆς εἰστῆκει ὁ Ἰησοῦς καὶ ἔκραξε λέγων· Ἐάν τις διψᾷ, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω· ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, καθὼς εἶπεν ἡ γραφή, ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ρεύσουσιν ὕδατος ζῶντος. Τοῦτο δὲ εἶπε περὶ τοῦ Πνεύματος, οὗ ἔμελλον λαμβάνειν οἱ πιστεύοντες εἰς αὐτόν· οὐπω γὰρ ἦν Πνεῦμα Ἅγιον, ὅτι ὁ Ἰησοῦς οὐδέπω ἐδοξάσθη. Πολλοὶ οὖν ἐκ τοῦ ὄχλου, ἀκούσαντες τὸν λόγον, ἔλεγον· Οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ Προφήτης. Ἄλλοι ἔλεγον· Οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός. Ἄλλοι δὲ ἔλεγον· Μὴ γὰρ ἐκ τῆς Γαλιλαίας ὁ Χριστὸς ἔρχεται; Οὐχὶ ἡ Γραφή εἶπεν ὅτι ἐκ τοῦ σπέρματος Δαβὶδ καὶ ἀπὸ Βηθλεὲμ τῆς κώμης, ὅπου ἦν ὁ Δαβὶδ, ὁ Χριστὸς ἔρχεται; Σχίσμα οὖν ἐν τῷ ὄχλῳ ἐγένετο δι' αὐτόν. Τινὲς δὲ ᾔθελον ἐξ αὐτῶν πιάσαι αὐτόν· ἀλλ' οὐδεὶς ἐπέβαλεν ἐπ' αὐ-

τὸν τὰς χεῖρας. Ἦλθον οὖν οἱ ὑπηρέται πρὸς τοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ Φαρισαίους. Καὶ εἶπον αὐτοῖς ἐκεῖνοι· Διατί οὐκ ἠγάγετε αὐτόν; Ἀπεκρίθησαν οἱ ὑπηρέται· Οὐδέποτε οὕτως ἐλάλησεν ἄνθρωπος, ὥς οὗτος ὁ ἄνθρωπος. Ἀπεκρίθησαν οὖν αὐτοῖς οἱ Φαρισαῖοι. Μὴ καὶ ὑμεῖς πεπλάνησθε; μὴ τις ἐκ τῶν ἀρχόντων ἐπίστευσεν εἰς αὐτόν ἢ ἐκ τῶν Φαρισαίων; Ἄλλ' ὁ ὄχλος οὗτος ὁ μὴ γινώσκων τὸν Νόμον ἐπικατάρτοι εἰσιν. Λέγει Νικόδημος πρὸς αὐτούς, ὁ ἐλθὼν νυκτὸς πρὸς αὐτόν, εἰς ὧν ἐξ αὐτῶν· Μὴ ὁ νόμος ἡμῶν κρίνει τὸν ἄνθρωπον, ἐὰν μὴ ἀκούσῃ παρ' αὐτοῦ πρότερον καὶ γινῶ τί ποιεῖ; Ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπον αὐτῷ· Μὴ καὶ σὺ ἐκ τῆς Γαλιλαίας εἶ; ἐρεύνησον καὶ ἴδε ὅτι προφήτης ἐκ τῆς Γαλιλαίας οὐκ ἐγήγερται. Πάλιν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς ἐλάλησε λέγων· Ἐγὼ εἰμὶ τὸ φῶς τοῦ κόσμου ὁ ἀκολουθῶν ἐμοί, οὐ μὴ περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς.

Ἐξήγηση δυσκόλων λέξεων

Τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ—τὴν τελευταίαν ἡμέρα τῆς ἑορτῆς. Ἡ ἑορτὴ αὕτη ἦταν ἡ ἑορτὴ τῆς Σκηνοπηγίας, ἡ ὁποία ἑορταζόταν ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους εἰς ἀνάμνηση τῆς παραμονῆς τῶν στὴν ἔρημο κάτω ἀπὸ σκηνές.—**εἰστήκει**=στεκόταν.—**οὕπω ἦν**=δὲν εἶχεν ἔλθει ἀκόμη.—**οὐδέπω ἐδοξάσθη**=δὲν εἶχεν ἀκόμη δοξασθῇ.—**ἐκ σπέρματος Δαβὶδ**=ἀπὸ τοῦ γένους τοῦ Δαβὶδ.—**οὐκ ἠγάγεσθε**=δὲν ἐφέρετο.—**οὕτως**=ἔτσι.—**πεπλάνησθε**=ἔχετε πλανηθῇ.—**ἐπικατάρτοι**=καταραμένοι.—**οὐκ ἐγήγερται**=δὲν ἔχει φανῇ.—**ἔξει**=θὰ ἔχη.

Ἐξήγηση τοῦ Εὐαγγελίου

Κατὰ τὴν τελευταία ἡμέρα τῇ μεγάλῃ τῆς ἑορτῆς τῆς Σκηνοπηγίας στεκόταν ὁ Ἰησοῦς στὸ ναὸ καὶ ἔλεγε· Ἐὰν κανεῖς διψᾷ, ἃς ἔλθῃ σὲ μένα καὶ ὅς πιῇ τὸ νερὸ τὸ ζωντανό· ἐκεῖνος ποὺ πιστεύει σὲ μένα ὅπως λέει καὶ ἡ Ἀγία Γραφή θὰ χυθοῦν ἀπὸ τὴν κοιλίᾳ τοῦ ποταμοῦ νεροῦ ζωντανοῦ. Αὐτὸ δὲ τὸ εἶπε περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὸ ὅποῖον θὰ ἐφώτιζε ὅλους τοὺς πιστεύοντας σ' αὐτόν. Ἀκόμη δὲν εἶχεν ἔλθει τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, γιατί ὁ Ἰησοῦς ἀκόμη δὲν εἶχε δοξασθῇ. Τότε πολλοὶ ἀπὸ τὸ λαό, ἀφοῦ ἄκουσαν τὸ λόγο του, ἔλεγον· Αὐτὸς εἶναι ἀληθινὰ ὁ Προφήτης· Ἄλλοι ἔλεγον· Αὐτὸς εἶναι ὁ Χριστός· Ἄλλοι δὲ ἔλεγον· Μήπως ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας ἔρχεται ὁ Χριστός. Δὲν εἶπεν ἡ Γραφή, ὅτι ἀπὸ τοῦ γένους τοῦ Δαβὶδ καὶ ἀπὸ τὴν πόλιν Βηθλεέμ, ὅπου ἦταν ὁ Δαβὶδ, θὰ ἔλθῃ ὁ Χριστός; Διχόνοια

λοιπόν στο λαό παρουσιάσθηκε γι' αυτόν. Μερικοί δὲ ἀπ' αὐ-
τοὺς ἤθελαν νὰ τὸν πιάσουν· κανεὶς ὅμως δὲν ἐτόλμησε νὰ
τὸν ἐγγίση. Ἦλθαν λοιπόν οἱ ὑπηρέτες εἰς τοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ
τοὺς Φαρισαίους. Καὶ ἐκεῖνοι εἶπαν στοὺς ὑπηρέτες· Γιατί δὲν
τὸν ἐφέρετε; Οἱ ὑπηρέτες ἀποκρίθηκαν· Ποτὲ ἄλλοτε ἄνθρω-
πος δὲν μίλησε ἔτσι ὅπως αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος. Τότε ἀποκρίθη-
καν οἱ Φαρισαῖοι· Μήπως καὶ σεῖς πλανηθήκατε; μήπως κα-
νεῖς ἀπὸ τοὺς ἄρχοντες πίστευσε σ' αὐτὸν ἢ κανεῖς ἐκ τῶν
Φαρισαίων; Ἀλλὰ ὁ λαὸς αὐτός, ποὺ δὲν ξέρει τὸ Νόμο (τὸ
Μωσαϊκὸ Νόμο), εἶναι καταραμένος. Τότε λέγει σ' αὐτοὺς ὁ
Νικόδημος, ὁ ὁποῖος ἦλθε νύκτα στὸν Ἰησοῦ καὶ ἦταν ἓνας
ἀπὸ τοὺς κρυφοὺς μαθητὰς του· Μήπως ὁ νόμος μας καταδι-
κάζει τὸν ἄνθρωπο, ἐὰν δὲν τὸν ἀκούσῃ προτῆτερα καὶ μάθῃ
τί κάνει; Ἀποκρίθηκαν οἱ Φαρισαῖοι καὶ εἶπαν σ' αὐτόν· Μή-
πως καὶ σὺ εἶσαι ἀπὸ τῆ Γαλιλαίας; Ἐξέτασε καλὰ καὶ ἰδὲς
ὅτι προφῆτης ἀπὸ τῆ Γαλιλαίας δὲν ἔχει φανῇ... Τότε πάλι ὁ
Ἰησοὺς μίλησε πρὸς τὸ λαὸ λέγοντας· Ἐγὼ εἶμαι τὸ φῶς τοῦ
κόσμου· ὁποῖος μὲ ἀκολουθεῖ, δὲν θὰ περιπατήσῃ στὸ σκοτάδι,
ἀλλὰ θὰ ἔχῃ τὸ φῶς τῆς ζωῆς.

Διδασκαλία

Μεγάλη γιορτὴ στὰ Ἱεροσόλυμα, ἡ γιορτὴ τῆς Σκηνοπηγίας. Κό-
σμος πολὺς. Ὁ Ἰησοὺς ἔρχεται στὸ ναὸ γιὰ νὰ διδάξῃ. Ξέρει ὅτι οἱ
Φαρισαῖοι ἔρτειλαν ὑπερέτες γιὰ νὰ τὸν πιάσουν. Αὐτὸ δὲν τὸν φοβί-
ζει. Θέλει νὰ κάμῃ τὸ ἔργο του. Δὲν σκέπτεται τὸν κίνδυνο. Ἀνεβαί-
νει στὸ Ἱερὸ καὶ καλεῖ τὸ λαὸ νὰ ἔλθῃ μαζί του νὰ τοὺς δώσῃ νὰ
πιοῦν τὸ ζωντανὸ νερό. Τὸ νερὸ τῆς Χριστιανικῆς πίστεως. Μ' αὐτὸ
θὰ ποτισθοῦν καὶ θὰ ποτίσουν καὶ τοὺς ἄλλους, γιατί σὰν ποτάμια θὰ
τρέχει τὸ νερὸ αὐτό. Τί σημαίνει τὸ ζωντανὸ νερὸ τοῦ Χριστοῦ μας;
Τὸ νερὸ αὐτὸ εἶναι ἐκεῖνο ποὺ σβῆνει τὴ δίψα τῆς ψυχῆς καὶ ὅχι τοῦ
σώματος. Ἡ ψυχὴ μας διψάει ἀλήθεια, δικαιοσύνη, καλωσύνη, χαρά,
αἰώνια ζωὴ. Αὐτὴν τὴν δίψα μόνον τὸ ζωντανὸ νερὸ τοῦ Χριστοῦ,
μόνο δηλαδὴ τὰ λόγια του, ἡ ἀγάπη πρὸς τὸ Θεό, οἱ καλὲς πράξεις, ἡ
ἐκτέλεση τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ μας μπορεῖ νὰ τὴ σβῆσῃ. Ἀγαπη-
μένα μου παιδιὰ, ἀκολουθεῖτε πάντα τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ μας, κά-
νετε πάντα ὅ,τι λέει τὸ Εὐαγγέλιο. Μόνον ἔτσι θὰ σβήσετε τὴ δίψα
τῆς ψυχῆς σας. Μόνον ἔτσι θὰ γίνετε καλοὶ ἄνθρωποι.

Συμπέρασμα

Τὴν καλωσύνη, τὴν ἀλήθεια, τὴν ἀγάπη, τὴν εὐτυχία μόνον κοντὰ
στὸ Χριστὸ μπορούμε νὰ βροῦμε. Ὅποιος ἀκολουθεῖ τὰ λόγια τοῦ
Χριστοῦ, θὰ ζῇ πάντα στὸ φῶς· στὸ φῶς τοῦ Θεοῦ. Δὲν θὰ τὸν σκε-

πάση ποτὲ τὸ σκοτάδι τῆς ἁμαρτίας. Ἄς ζητᾶμε πάντα τὸ ζωντανὸ νερὸ τοῦ Χριστοῦ μας.

Ἔργασίες

Τί εἶναι ἡ Πεντηκοστὴ καὶ τί γιορτάζεται τὴν ἡμέρα αὐτή;

Τί ἦταν ἡ Σκηνοπηγία τῶν Ἑβραίων;

Γιατί οἱ Φαρισαῖοι ᾔθελαν νὰ πιάσουν τὸν Ἰησοῦ;

Νὰ μᾶς πῆς πῶς θὰ δείξης ὅτι ἔπιες τὸ ζωντανὸ νερὸ τοῦ Χριστοῦ.

Μήπως ξέρεις κανένα ἱστορικό πρόσωπο, ποὺ εἶχε πιῇ ἀπὸ τὸ νερὸ τοῦ Χριστοῦ;

Παρακαλέστε τὸ δάσκαλό σας νὰ σᾶς πῇ γιὰ τὸ Μωσαϊκὸ νόμο.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΚΤΗ

(Ματθ. κεφ. κε'. 14—30)

Κείμενο

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· Ἄνθρωπός τις ἀποδημῶν ἐκάλεσε τοὺς ἰδίους δούλους καὶ παρέδωκεν αὐτοῖς τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ· καὶ ᾧ μὲν ἔδωκε πέντε τάλαντα, ᾧ δὲ δύο, ᾧ δὲ ἓν, ἐκάστῳ κατὰ τὴν ἰδίαν δύναμιν, καὶ ἀπεδήμησεν εὐθέως· πορευθεὶς δὲ ὁ τὰ πέντε τάλαντα λαβὼν, εἰργάσατο ἐν αὐτοῖς καὶ ἐποίησεν ἄλλα πέντε τάλαντα· ὡσαύτως καὶ ὁ τὰ δύο ἐκέρδισε καὶ αὐτὸς ἄλλα δύο· ὁ δὲ τὸ ἓν λαβὼν, ἀπελθὼν, ὥρυξεν ἐν τῇ γῇ καὶ ἀπέκρυψε τὸ ἀργύριον τοῦ κυρίου αὐτοῦ· μετὰ δὲ χρόνον πολὺν, ἔρχεται ὁ κύριος τῶν δούλων ἐκείνων καὶ συναίρει λόγον μετ' αὐτῶν· καὶ προσελθὼν ὁ τὰ πέντε τάλαντα λαβὼν προσήνεγκεν ἄλλα πέντε τάλαντα λέγων· κύριε, πέντε τάλαντά μοι παρέδωκας· ἴδε, ἄλλα πέντε τάλαντα ἐκέρδισα ἐπ' αὐτοῖς· ἔφη δὲ αὐτῷ, ὁ κύριος αὐτοῦ· εὖ, δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστέ! ἐπὶ ὀλίγα ἦς πιστός, ἐπὶ πολλῶν σε καταστήσω, εἴσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ κυρίου σου· προσελθὼν δὲ καὶ ὁ τὸ ἓν τάλαντον εἰληφώς, εἶπε· κύριε ἔγνων σε ὅτι σκληρὸς εἶ ἄνθρωπος, θερίζων ὅπου οὐκ ἔσπειρας καὶ συνάγων ὅθεν οὐ διεσκόρπισας· καὶ φοβηθεὶς, ἀπελθὼν ἔκρυψα τὸ τάλαντόν σου ἐν τῇ γῇ· ἴδε, ἔχεις τὸ σόν· ἀποκριθεὶς δὲ ὁ κύριος αὐτοῦ, εἶπεν αὐτῷ· πονηρὲ δοῦλε καὶ ὀκνηρέ! ἦδεις, ὅτι θερίζω ὅπου οὐκ ἔσπειρα καὶ συνάγω ὅθεν οὐ διεσκόρπισα! ἔδει οὖν σε βαλεῖν τὸ ἀργύριόν μου τοῖς τραπέζιταις καὶ ἐλθὼν ἐγὼ ἐκομισάμην ἂν τὸ ἐμὸν σὺν τόκῳ· ἄρατε οὖν ἀπ' αὐτοῦ τὸ τάλαντον καὶ δότε τῷ ἔχοντι τὰ δέκα τάλαντα· τῷ γάρ ἔχοντι παντὶ δοθήσεται καὶ περισσευθήσεται,

ἀπὸ δὲ τῶ μὴ ἔχοντος καὶ ὃ ἔχει ἀρθήσεται ἀπ' αὐτοῦ· καὶ τὸν ἀχρεῖον δοῦλον ἐκβάλετε εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον· ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων. Ταῦτα λέγων ἐφώνει· ὁ ἔχων ὧτα ἀκούειν, ἀκούετω.

Ἑξήγησις δυσκόλων λέξεων

Τάλαντον=νόμισμα ἀξίας 6.000 δραχμῶν. Ὁ Χριστὸς τάλαντον ἐννοεῖ τὰ πνευματικὰ χαρίσματα τοῦ ἀνθρώπου.—**Δύναμιν**=ἀξίαν.—**εὐθέως**=ἀμέσως.—**ἐν αὐτοῖς**=μ' αὐτά.—**ῥυξε**=ἔσκαψε.—**Συναίρει λόγον**=λογαριάζεται.—**προσήνεγκε**=προσέφερε.—**εὐ**=μπράβο.—**ἦς**=ἦσουν.—**τὸ σὸν**=τὸ ἰδικόν σου.—**ἦδεις**=ἐγγώριζες.—**ἔδει**=ἔπρεπε.—**οὖν**=λοιπόν.—**τὸ ἐμὸν**=τὸ ἰδικόν μου.—**ἄρατε**=πάρτε.—**ὃ ἔχει**=ἐκεῖνο ποῦ ἔχει.—**ἀρθήσεται**=θα ἀφαιρεθῇ.—**βρυγμὸς**=τρίξιμο.

Ἑξήγησις τοῦ Εὐαγγελίου

Τὸ Εὐαγγέλιον εἶναι μία διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ, τὴν ὁποίαν ἔκαμε λέγοντας αὐτὴν τὴν παραβολὴν. Ἑξήγησέ την ὁ μόνος σου. Εἶναι εὐκολὴ ἡ ἐξήγησις. Θὰ σὲ βοηθήσῃ ἡ παραπάνω ἐξήγησις τῶν δυσκόλων λέξεων.

Διδασκαλία

Ἡ παραβολὴ τῶν δέκα ταλάντων. Ἔτσι λέγεται ἡ σημερινὴ διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ. Τάλαντα εἶναι τὰ πνευματικὰ χαρίσματα ποῦ δίνει ὁ Θεὸς στοὺς ἀνθρώπους. Ὁ Θεὸς ἔδωκε στοὺς ἀνθρώπους διάφορα χαρίσματα. Σ' ἄλλους περισσότερα καὶ σ' ἄλλους λιγώτερα. Τοὺς ἔδωκε ὅμως καὶ τὴ δύναμιν νὰ τὰ καλλιεργήσουν καὶ νὰ τὰ αὐξήσουν. Εἶναι ὑποχρεωμένος κάθε ἄνθρωπος νὰ αὐξήσῃ τὰ χαρίσματα τοῦ Θεοῦ. Πρέπει νὰ χρησιμοποίησῃ αὐτὰ τὰ χαρίσματα καὶ γιὰ ὠφέλεια τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ γιὰ ὠφέλεια τῶν ἄλλων. Καὶ ὅταν κατορθώσῃ νὰ αὐξήσῃ αὐτά, εἴτε πολλὰ εἶναι εἴτε λίγα, ὁ Θεὸς θὰ εὐχαριστήσῃ ἀπὸ τὴν ἐργασίαν σου. Ὁ ἀκούσης καὶ σὺ ἀπὸ τὸ Θεὸ «εὐ δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστέ». Θὰ σὲ καλέσῃ καὶ σένα εἰς τὴ χαρὰ του, εἰς τὴ βασιλείαν του. Τὸ ἴδιο θὰ ἄκουε κι' αὐτὸς ὁ δοῦλος, ποῦ εἶχε πάρει τὸ ἕνα τάλαντο, ἂν φρόντιζε νὰ τὸ αὐξήσῃ. Τί ἔκαμεν ὅμως αὐτός; Τὸ ἔκρυψε. Δὲν φρόντισε νὰ τὸ αὐξήσῃ. Ποῦ εἶναι ἡ ὠφέλεια ποῦ προσφέρει στὴν κοινωνίαν; Καμμιὰ. Αὐτὸς ἤθελε νὰ ἡσυχάζῃ καὶ νὰ μὴ ἐνδιαφέρεται γιὰ καμμιὰ καλὴ πράξιν. Τί ἄκουσε ὅμως ἀπὸ τὸν κύριόν του, ἀπὸ τὸ Θεό; Δοῦλε σκληρὲ καὶ πονηρὲ, πῆγαινε στὸ σκοτάδι, στὴν κόλασιν, ἐκεῖ ποῦ εἶναι ὅλα τὰ κακά, μὲ τὰ ὁποῖα θὰ βασανίζεσαι αἰώνια. Παιδιά, μὴ μοιάσετε τοῦ πονηροῦ δούλου. Κάνετε ὅσο μπορείτε περισσότερα καλὰ ἔργα, γιὰ ν' ἀκούσετε ἀπὸ τὸ Θεὸ «μπράβο». Ἔτσι θ' ἀπολαύσετε τὴ χαρὰ τοῦ Θεοῦ.

Συμπέρασμα

Κάθε ἄνθρωπος ἔχει ἕνα χάρισμα ἀπὸ τὸ Θεό. Πρέπει νὰ προσπαθῇ νὰ τὸ αὐξήσῃ γιὰ τὸ καλὸ του καὶ γιὰ τὸ καλὸ τῆς κοινωνίας. Αὐτὸν τὸν βοηθεῖ ὁ Θεὸς καὶ τοῦ δίνει περισσότερα, γιὰτὶ εἶναι πιστὸς δοῦλος του.

Ἔργασίαι

Ἑξήγησε τὴν ἀλληγορικὴν ἐννοίαν τῆς παραβολῆς.

Πές μας ποιά εἶναι τὰ πνευματικὰ χαρίσματα ποῦ δίνει ὁ Θεὸς στὸν ἄνθρωπον.

Πές μας πῶς θὰ δείξεις ὅτι εἶσαι δοῦλος πιστός.

Νὰ βρῇς περιστατικὰ κακῶν καὶ πονηρῶν δούλων.

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ
ΤΟΥ ΣΧΟΛΙΚΟΥ ΕΤΟΥΣ 1949-1950
Πάσχα 9 Ἀπριλίου

Ἡμερομηνία	Ὀκτώριος	Σελίς	Ἡμερομηνία	Φεβρουάριος	Σελίς
9	Κυριακή Γ'. Λουκᾶ	5	5	Κυριακή ΙΖ'. Λουκᾶ (Ἀσώτ.)	46
16	» Δ'. »	6	12	» Ἀποκρέω	49
23	» ΣΤ'. »	13	19	» Τυροφάγου	53
30	» Ε'. »	9	26	» Α'. Νηστειῶν	55
<i>Νοέμβριος</i>			<i>Μάρτιος</i>		
6	Κυριακή Ζ'. Λουκᾶ	105	5	Κυριακή Β'. Νηστειῶν	57
13	» Η'. »	19	12	» Γ'. »	60
20	» Θ'. »	22	19	» Δ'. »	63
27	» ΙΓ'. »	31	26	» Ε'. »	66
<i>Δεκέμβριος</i>			<i>Ἀπρίλιος</i>		
4	Κυριακή Ι'. Λουκᾶ	24	2	Κυριακή τῶν Βαΐων	69
11	» ΙΑ'. »	26	23	» τῶν Μυροφόρων	73
18	Κυριακή πρὸ Χριστοῦ γεννήσ.	33	30	» τοῦ Παραλύτου	76
<i>Ἰανουάριος</i>			<i>Μάϊος</i>		
15	Κυριακή ΙΒ'. Λουκᾶ	29	7	Κυριακή τῆς Σαμαρείτιδος	79
22	» ΙΕ'. »	39	14	» τοῦ Τυφλοῦ	84
29	» ΙΣΤ'. »		21	» τῶν Ἀγ. Πατέρων	89
	Τελῶνου καὶ Φαρισαίου	43	28	» τῆς Πεντηκοστῆς	91

024000025636

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΝ. & ΒΑΣ. ΛΟΥΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΔΡΑΓΑΤΣΑΡΝΙΟΥ 6 (ΚΗΠΟΣ ΚΛΑΥΘΜΩΝΟΣ)—ΑΘΗΝΑΙ

Α'. ΒΟΗΘΗΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΙ ΧΑΡΤΑΙ ΔΗΜΟΤ. ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Παλαιά Διαθήκη Γ' Δημοτικού, Τσαρνά Β.—Κων/πούλου Δ.
Καινή Διαθήκη Δ' Δημοτικού, » »
Ἑκκλησιαστική Ἱστορία Ε' Δημοτ., Ἀλ. Ὀρφανοῦ.
Λειτουργική καὶ Κατήχησις ΣΤ' Δημοτικού, Τσαρνά Β.—
 Κωνσταντινοπούλου Δ.
Περικοπαὶ Εὐαγγελίων Κοντομάρη Α.
Παλαιά Διαθήκη Γ' Δημοτικού Κ. Ξαρῆ
Γραμματικὴ Δημοτικῆς Γλώσσης Παπασπύρου Ν.
Γραμματικὴ ἀπλῆς καθαρευούσης Κούτρα Ι.—Γεωργίου Β.
Ἀριθμητικὰ Προβλήματα Γ' Δημοτ., Θεοφανοπούλου Β.
Ἀριθμητικὰ Προβλήματα Δ' Δημοτ., Θεοφανοπούλου Β.
Ἀριθμητικὰ Προβλήματα Δ' Δημοτ., Παπαχριστοφίλου Γ.
Ἀριθμητικὰ Προβλήματα Ε' » Καφεντζή Ε.—Λυμπέρη Λ.
Ἀριθμητικὰ προβλήματα ΣΤ' » » »
Θεοὶ καὶ Ἥρωες Ἱστορία Γ' Δημοτικὰ Ψέλλα Νικ.
Ἱστορία Ἀρχαίας Ἑλλάδος Δ' Δημοτ., Καφεντζή Ἐπαμ.
Βυζαντινὴ Ἱστορία Ε' Δημοτικό, Παπανικολάου Ν. & Κ.
Ἱστορία Νεωτέρας Ἑλλάδος ΣΤ' Δημοτ., Δουφεξή Στυλ.
Γεωγραφία Ἑλλάδος Γ' Δ' Δημοτ., Κούτρα Ι.—Γεωργίου Β.
Γεωγραφία Ἡπειρῶν Ε' Δημοτ., Κούτρα Ι.—Γεωργίου Β.
Γεωγραφία Ἡ Εὐρώπῃ ΣΤ' Δημοτ., Κούτρα Ι.—Γεωργίου Β.
Φυσικὴ Ἱστορία Δ' Δημοτικό, Πουρνάρα Βασ.

»	»	Ε'	»	»	»	»	»
»	»	Γ'	»	»	»	»	»
»	»	Δ'	»	»	»	»	»
»	»	Ε'	»	»	»	»	»
»	»	ΣΤ'	»	»	»	»	»
Γεωμετρία		Ε'	»	»	»	»	»
»		ΣΤ'	»	»	»	»	»

Φυσικὴ Πειραματικὴ Ε' Χρ. Ἀλ. Ἀλεξοπούλου
 » » ΣΤ' » »
Ἀνάγλυφος Γεωφυσικὸς χάρτης Ἀττικοβοιωτίας.

Β'. ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Τὸ πρῶτο ταξίδι τοῦ Πετράκη, Οἰκονομίδου Β.
 (Ἐγκεκριμένον ὡς Ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ.
 5511948 ἀποφάσεως τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Συμβουλίου).

Μικροτάξιδα, Δημ. Κοντογιάννη.
 (Ἐγκεκριμένον ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 14]1937
 ἀποφάσεως τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Συμβουλίου).

Ψηφιοποιήθηκε ἀπὸ τὸ Ἰνστιτούτο Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς